DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BOMB

yeniHarman aydınlatıyor

TMSF'nin sır kapıları

- TMSF'DE İŞE ALINAN RTÜK BAŞKAN VEKİLİ'NİN OĞLUNA KIYAK KAYYUM ATAMASI...
- AKP MİLLETVEKİLİ'NİN OĞLUNA İŞ...
- ESKİ MALATYALI MİLLETVEKİLİNE DAVADAN ÇEKİLME JESTİ...
- HIZLA YÜKSELEN BİR MERKEZ VALİSİ KIZI...
- AKP'YE YAKIN GRUBA ALT DÜZEYDEN, AKP'Lİ OLMAYANA ÜST DÜZEY YAPTIRIM...
- BUYRUN SİZE TMSF'NİN IŞIL IŞIL 13 KATI!

Deutschland 2.50 EUR / Belgium, Austria 2.70 EUR / France 2.90 EUR
Switzerland 4.10 CHF / England 2.00 GBP / KKTC 3.000.000TL.

Bol dumanlı, yeniHarman

115 Şubat 2008-02

Fiyatı: 2.50 YTL KDV Dahil

yeniharman@leman.com.tr

hususi kokulu, filtresiz gazeteniz

Sky Türk'ten kovuldu, Prof. Yalçın Küçük yeniHarman'a açıkladı:

SİZCE HANGİSİ? AKP döneminde hangi meslek itibar kazandı?

Prof. Küçük'ten tahmini güç yanıt

SİYAHİ ÇEKİM ALABİLDİĞİNE SICAK:
BAŞKALDIRAN LATİN AMERİKA'NIN YENİ YENGESİ: NAOMİ

SDP

Skandal Demokrasi Partisi'nde taciz mi, caiz mi?

Aleviler AKP'ye değil yeniHarman'a açılıyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ISSN 1303-8389-D-4
9 771303 838904

Sky Türk ekranlarında, "Kalemler ve Kılıçlar" isimli programı yayından kaldı

AKP döneminde fahişelik mesleği de itibar kazandı

Sky Türk'ten kovuldunuz. Bunu konuşacağız ama geçen ay Türkiye büyük bir utanç yaşadı. Hemen onunla girmek istiyorum söze. Darfur'da 250'bine yakın kişinin ölümünden sorumlu tutulan Sudan Devlet Başkanı Ömer Hasan Ahmet El Beşir, Çankaya Köşkü'nde Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından ağırlandı. Avrupa'ya gitse, belki de katliamları nedeniyle sonu Şili Devlet Başkanı Agusto Pinochet'ten beter olabilecek bir katilin, Çankaya'da ağırlanması ve böyle derin bir utancı bu ülkeye yaşatmalarının altında ne yatıyor?

Cumhuriyet'ten intikam alıyorlar.

Sudan Devlet Başkanı, Anıtkabir'e de gitti. Anıtkabir Özel Defteri'ni de kendi değil, kafasında garip bir örtü olan ve Basın Müşaviri'nden çok bir meczubu andıran adamı kaleme aldı. Nedir Yalçın Bey bunun anlamı?

Anıtkabir'i, Kemalistler'in Kabe'si olarak görüyorlardı ve Kabe'ye rakip saydılar. Bu nedenle Anıtkabir'i kirletmek istiyorlar. Yaptıkları, planlı bir kirletme operasyonudur. Mustafa Kemal Paşa'dan intikam alıyorlar.

Türkiye'de artık herşey Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın deyimiyle "BBG Evi" gibi... Gözlerimizin önünde televizyondan kovuldunuz. Sky Türk'ün Genel Yayın Yönetmeni Serdar Akinan'ın size desteğine rağmen kovuldunuz. Neler oldu, neler bitti?

Ansızın oldu. Kovulmak benim kimliklerimden birisidir. Üniversite'ye birincilikle girdim, on beş gün sonra, eylemcilikten, kovuldum. ODTÜ'de öğretim üyesiydim, 12 Mart Darbesi ile kovuldum. Gazi'de öğretim üyesiydim, 12 Eylül Darbesi ile kovuldum. Kovulurum ve hep kovulacağım zamanı beklerim. Alışkanlığım ve bağışıklığım var. Çok tuhaf, çok yakın bir zamanda, programımızda, 'Beni kovanların hepsi, beni düşünürler' demiştim. Bu kadar çok kovulmasam, burada olamazdım, hep böyle düşünüyorum. Bazı akil insanlar da, "Yalçın Küçük kovulacağı zamanı kendisi planlar" buyuruyorlardı. Bunu, son kovulmamı, benim planladığımı sanmıyorum. Ancak, zamanlaması, benim açımdan yine harika oldu.

Neden?

Çok beğeniliyordu ve çok izleniyordu. Hergün yeni yeni izleyiciler katılıyordu. Kendi kendime, "Ne yaptık da bu yönelişi kazandık?" diye soruyordum. Bu kadar yüksek bir yerdeyken kapatılması, bizim için bir şans olmuştur. Bir onurdur. Ayrıca, hazırlanmasına çok zaman ayırıyorduk. Zamanı kitaplarımdan ve diğer çalışmalarımdan çalıyordum. Zamanlıdır. Ancak televizyon açısından talihsizliktir. Bu kadar çok izlenen, bu kadar çok reklam alan, bu kadar çok tartışılan bir programı ansızın kapatmak veya kapatmak zorunda kalmak büyük bir talihsizliktir; acı duyuyorum. Ansızın diyorum, çünkü kapatıldığı hafta, aynı programın aylık periyodunu hazırlıyorduk; canlı olacaktı.. İlk konuğumuz Hüsamettin Cindoruk, bizim için, tatilini kesti, İstanbul'a geldi. Araya, opera aryaları koyacaktık. Herkes heyecan içindeydi ve ansız kapandı... Hüsamettin Hocam'dan özür diliyorum. İzleyicilerimiz açısından büyük bir acımasızlık oldu. Biz "üniversite" diyorduk; üsteğmenler, orgeneraller, öğrenciler ve profesörler, ilk memurlar ve yüksek bürokratlar ve hanımlar grup grup izliyorlardı, tartışıyorlardı. Sevgi ve şükran duyduğumuz izleyicilerimiz açısından, öğrencilerimiz açısından çok büyük bir acımasızlık olduğundan kuşku duymuyorum. Nasıl kıydılar bilemiyorum. Öyle ki biz, artık sokağa çıkamıyorduk, lokantaya gidemiyorduk. Mucizevi bir sevgi bizi sarıyordu; neden kıydılar, anlayamıyorum. Çok reklam alıyordu, çok konuşuluyordu, televizyondaki arkadaşlarımız çok mutluydular, biz de bütün Sky'ı seviyorduk, mantık ve ekonomi ile bağdaştıramıyorum.

Hiç mi?

Benim, ayrıldığım kurumlar hakkında konuşmama uslubum var. Diğer taraftan mucizevi bir program, diyoruz ve bu nedenle, kapatılmasına değil, bu kadar sürmesine şaşırmak gerektiğine inanıyorum. Bu nedenle, arkasındaki sermaye grubuna, kapatılıncaya kadar bize tahammül ettiği ve bize destek olduğu için, şükranlarımı, iki genel müdürümüz Barış (Tünay) ve Serdar'a (Akinan) sevgi ve dostluklarımı sunuyorum. Bütün çalışma arkadaşlarımıza, başta yapımcımız Cansel Poyraz'a, arada Begüm'e, rejisörlerimiz Gül, Aybike ve Hasan'a, bizim ekipte olanlara ve olmayanlara; hepsi bu programı sevdiler ve kıvanç duydular, özlemlerimi dillendiriyorum. En çok, televizyon dünyasının marabaları, modern köleler, kameramanlara, Ankara'daki ekibimize, çekerken heyecanımıza heyecan kattıkları için özlemlerimi dile getiriyorum. Şimdiye kadar yaptıklarımız, sevincimizdir. Tabii Gürkan (Hacır) ve İdris (Akyüz), eminim aynı duygudalar. Gürkan bırakınca, İdris Akyüz cesaretle girdi ve programı yalnız bırakmadı. Bu programdan bize sevinç ve dostluk kaldı. Bunun için de çok sevinç duyuyorum.

Anıtkabir'i, Kemalistler'in Kabe'si olarak görüyorlardı ve Kabe'ye rakip saydılar. Bu nedenle Anıtkabir'i kirletmek istiyorlar. Yaptıkları, planlı bir kirletme operasyonudur

Peki, siz, herşeyi açıklayan siz, hiç mi çözümlemeyecek misiniz, kim inanır, buna?

Bir, "Küçük and Küçük" bir talihsizlik olmuştur. Veli Paşa ve arkadaşları, Veli Küçük için başlatılan operasyon ile, ki Savcı Zekeriya Oz (Öz) yönetiyordu, bizim kapatılmamızın aynı haftada olması gerçekten talihsiz bir tarih düşümü'dür. Talihsizliktir ve çok düşündürüyor. İki, Genelkurmay Başkanı Yaşar Paşa (Büyükanıt) Hazretleri, yurtdışında idiler. Üç, Hürriyet Gazetesi, sanki Ergenekon Operasyonu'nun içindeydi, hep biliyordu, içinden sansasyonel haberler yayınlıyordu. Dört, Tayyip Bey, "Devlet çalışıyor, arkadaşlar" diyordu ve sanki "devlet politikası" demek istiyordu. Yetmez mi?

Bir, "Küçük and Küçük" bir talihsizlik olmuştur. Veli Paşa ve arkadaşları, Veli Küçük için başlatılan operasyon ile, ki Savcı Zekeriya Oz (Öz) yönetiyordu, bizim kapatılmamızın aynı haftada olması gerçekten talihsiz bir tarih düşümü'dür

Çözümlendi mi?

Peki, bir hafta öncesinde, Bnai Brith'in başkanı ve yöneticileri Çankaya'ya çıktılar. Bnai Brith, bütün Yahudi örgütlerinin anasıdır, 1853 yılında kurulmuştur. "Beni Ahit" olarak anlayabiliriz, Ahit'in Oğulları da diyebiliriz, benim kitaplarıma göre Varlık Vergisi yüklenen Yahudiler'in yerine, Vitali Hakko'yu sayıyorum, vergilerini ödeyen de bu örgüttür. ADL, Anti Defamation League de buradan çıkmıştır. "Karalama Karşıtı Birlik" demektir, İsrael aleyhindeki çevre ve yazıları susturmak bu örgütün işidir ve Abdullah Gül, Washington'da da bunlarla buluşmuştu. Washington'da ve Çankaya'ya İsrail karşıtlarının susturulmasını istediler. Şalom gazetesi, bu ziyareti ve isteği yazdı. Gül, "Yaparız" diyordu…

Yaptılar mı, bu kadar hızlı mı; bilemiyorum.

Medya kulislerinde, Başbakanlık Basın Müşaviri Mehmet Akif Beki'nin, Star Medya Grubu Başkanı Mustafa Karaalioğlu aracılığı ile programınızın kaldırılmasını istediği ileri sürülüyor. Diğer bir iddia da; Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın SKY Türk'ün sahibi olan Mehmet Emin Karamehmet'i aradığı ve kovulmanızı onun istediği ileri sürülüyor.

Bir, bizden en çok rahatsız olanlardan birisi Aydın Doğan, amma, sesinin ulaşabileceğini ve gücünün yeteceğini düşünemeyiz. İki, AKP'nin susturmak istediği ilk programın bizimki olduğu nettir. AKP'ye muhalefeti, Emin (Çölaşan) saf dışı edildikten sonra, Bekir Coşkun üstadımız ile sadece biz yapıyorduk, bu AKP'nin görüşüdür. Hakkımızda, ikisi Tayyip Bey'den olmak üzere üç dava açtılar ve kaybettiler. Grup şimdiye kadar buna direnebildi. Üç, Yüksek Komutanlığın Karamehmet'e yaptığı telefon konusunda, benim bilgilerim sizinkinden farklıdır. Yüksek Komutanlık, Serdar Akinan'ın Akşam'daki yazısından dolayı şikayetçi olmuştu. Grup, bu şikayeti saygı ile karşılamış, ama çizgi değiştirme gereğini duymamıştır. Kutlu Dostum, yeni mürteciler, bizim programa "Ordu'nun sesi" diyorlar, bilmiyor musunuz; üsteğmenler ve orgeneraller programımızı ciddiyetle izlediler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rılan Prof. Yalçın Küçük, yine yeniHarman'a konuşuyor:

Kutlu Esendemir
kutlu@ieman.com.tr

Burada bir sorunumuz bulunmuyor. Silahlı Kuvvetler, bir bütün olarak, programımızı beğenmektedir. Burada bir kuşkumuz bulunmamaktadır. Ama, bir nokta var, tabii son zamanlarda biz, Meclis tezkeresinin uygulanmadığını, Yaşar Paşa Hazretleri'nin kullandığı sözcüklerle "turşusunun yapıldığını" ve tek başına hava harekatının bir sonuç vermeyeceğini söylüyorduk. Ama bunlar "son zamanlarda"ydı, Yüksek Komutanlığın bu kadar hızlı hareket edemediğini düşünmek zorundayım. Kaldı ki, Yaşar Paşa'nın böyle bir isteği olması halinde de bunu Silahlı Kuvvetler'e bağlamam. Ayrıca Yaşar Paşa'yı da Silahlı Kuvvetler'in bütününden ayrı düşünmek istemem. Demek, burada ayrı düşünüyoruz.

Bu iddialardan ikisi de doğruysa, Genelkurmay Başkanı ile Başbakan Recep Tayyip Erdoğan aynı çizgide mi?

Aynı noktada ısrar ediyorsunuz. Yaşar Paşa ile Tayyip Erdoğan'ı, planlamada ve eylemde, bu kadar yaklaştırmak, korku içinde olan Erdoğan'ın bir "Rüştü Erdelhun" bulduğu anlamına gelebilir ki; bunu kabul etmemiz bir yana düşünmemiz bile zordur. Bu, şiirli Özkök devrini de aşmak demektir. Realist bulmuyorum. Acele etmemeyi öneriyorum. Türkiye çok zayıf düşmüştür. Dış zorbalara daha edilgen haldedir. Çok zayıf zamanlarda devlet politikaları da zayıf düşerler. Ben sizin kadar kötümser değilim.

Açar mısınız lütfen?

Şu nokta daha önemlidir; Erdoğan çok zayıftır ve daha da zayıf düşmüştür. Sadece dışarıda değil, içeride de destek bulabilmek için İsrael'e çok daha muhtaçtır. Ne de olsa, "İsrael, Türkiye'de, İsrael'den daha güçlüdür" diyorum. Buradayız.

Bundan sonra ne yapacaksınız? Yeni bir televizyon projeniz var mı? Yoksa bilimsel çalışmalarınıza ve kitaplarınıza mı döneceksiniz?

Biz Sky'daki programı bir kamu hizmeti saydık ve "üniversite" dedik. Gürkan'dan sonra İdris Akyüz ile çok güzel bir birlik kurduk. Şimdiden öneriler var, teşekkür ediyoruz. Benim çalışmalarım var, kitaplarım var. Şimdi önceliğim bunlardadır. Şimdi bunlara tekrar kavuşmanın sevinci içindeyim. Yalnız bir nokta daha var; beni sürekli olarak televizyonlara davet ediyorlar. Kalemler ve Kılıçlar'ı resmen dün kapattık. Bugün (29 Ocak) iki canlı yayın önerisi ile karşılaştım. Bir de size mülakat var. Dolayısıyla, Sky'dan uzaklaşmak, televizyondan ayrı kalmak anlamına gelmiyor. Ancak biz kamu hizmeti yaptık, bir "üniversite" kurduk, her programımızda en az bir yeni sözcük öğrettik, kitap tanıttık. Daha da önemlisi, son Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç Dostumuz aramıştı, TV dünyasında "emekçinin tek sesisiniz" demişti. Emekçi halkımızın içini rahatlattık. Bütün bunları yapabilmek imkanı, benim için her zaman dönüş davetiyesidir.

Kimi entelektüeller, aydınlar için televizyonda görünmek bir hastalığa dönüşebiliyor. Siz ekranda görünmeyi özleyecek misiniz? Var mı böyle bir kaygınız?

Türk aydınının ekran düşkünlüğünü hep eleştirdim, ayrıca "ünlü olmayı" hep küçümsedim. "Ün, gecekondu kızlarının dünyasıdır" diyordum. Ama ne yazık; hem ekranda çok göründüm, programlarımız bir tür "show" sayıldı, hem de, ekranda veya ekran olmadan, "ün" sahibi oldum. Her ikisini de Yüce Gök'ün bana uygun gördüğü ceza sayıyorum. Hayır, hemen bir öneriyi kabul etmememin bir nedeni de, yüzümün unutulmasını sağlamaktır. Ben görsel bir insan değilim.

Görmeyi ve görülmeyi sevmiyorum. Kendimi televizyonda hiç görmedim. O kadar öyle ki, 12 Eylül Diktatoryası'nda, BBC bir gizli kamera soktu. Plan Murat Belge ile konuşmaktı, konuşmadı. "Alavere dalavere Kürt Mehmet nöbete", ben konuştum, BBC'de gösterildi, yine "olay" oldu, Türkiye'de kor diplomatik, küçük makine ile çekilen bu filmi seans yapıp birbirine ikram etti. Bana da ikram ettiler, görmedim. Ben kendimi, ekranda ve yazıda görmeyen bir insanım, görünmemek benim için ilkedir. Bir süre unutulmak istiyorum.

Türkiye'nin yeni gündemi türban... Başbakan'ın İspanya gezisinde yaptığı açıklamalar ülkenini gündemini ablukası altına aldı. Ankara'da devlet hukukunun en üst birimleri, türbanla ilgili çekincelerini belirttiler. 27 Nisan bildirisini hazırlayan askerler ise suskun... Neler oluyor Hocam?

Tayyip Bey, Madrid'te o konuşmayı yaparken rahatsızdı. Bilinçdışı konuşmuştu, yeni kitabımda, "epilepsi ile orgasm" bunları daha açık hale getiriyorum. Burada (Devlet) Bahçeli, geri adım atmasına izin vermedi. Son nokta da budur, emekli general ve albaylar gözaltına alınırken, askerlerin en çok izlediği program kapatılırken ve türban konuşulurken Genelkurmay Başkanı Londra'da idi. Bir, Erdoğan, "Devlet çalışıyor, arkadaş" diyor. İki, ancak askerlerin suskun olduğunu sanmıyorum. İçlerinden konuşuyorlar. Bu, AKP için daha tehlikelidir. AKP kağıttan kaplan'dır ve türban, enjeksiyon'dur. Desteği İsrael'dir ve İsrael derlemektedir. Conspire, birlikte nefes almak, demektir, biz "konspirasyon" diyoruz, Bekir Coşkun Üstadımız'dan alıp geliştirdiğim bir sözcükle recepsiyon'da konuşmaktan daha etkindir. Şimdi nefes alabilmek ve içten konuşmak zamanıdır. Buradayız.

AKP'nin en sıkıştığı anlarda MHP imdatlarına yetişiyor. Buna nasıl bakıyorsunuz?

Bahçeli, Baykal, Erdoğan, aynı fenerden ışık alıyorlar. AKP, amil değil, vesiledir. Önemli olan fener'dir.

Bu sırada gündeme oturan olaylardan biri de, Ergenekon Davası... İtem'i kuran emekli General Veli Küçük cezaevinde. Bir dönem özellikle Kocaeli bölgesindeki faili meçhullerde adı geçen bu isim, derin devlet oluşumuyla gündemde. Siz bu operasyona nasıl yaklaşıyorsunuz ve olan biteni nasıl okuyorsunuz?

Ben öyle bakmıyorum. Kocaeli, doğrudur, ancak, ben orada kalmadım. Ergenekon Operasyonu'nun feneri de aynıdır. Gözaltına alınan ve tutuklananlar, şimdi, AKP'ye, Washington'a ve Tel-Aviv'e karşı duruyorlar. Eski yerlerinde değiller ve bir takım ahmaklar, "Susurluk" diye sayıklıyorlar. İç savaş'tayız, iç savaş dönemlerinde kadınlar erkek, erkekler kadın oluyorlar... Kahramanlar haine ve hainler kahramana dönüşüyorlar. Bunların MHP ile anlaşamayan milliyetçiler olduğunu biliyoruz ve bu Ahmet Emin Yalman'a suikasttan sonraki "milliyetçi" tutuklamalarından bu yana ikinci anti-milliyetçi operasyondur. Şimdi Vakit Yazarı Hüseyin Üzmez, Ahmet Emin Yalman'ı vurmuştu. Bugün Orhan Pamuk sanal hedef gösterilmektedir. Her ikisinin de İbrani asıllı olduğunu biliyoruz.

Son sorum şu; "Aydın Doğan bende ayda kırk bin dolar alan kimse yoktur" diyor...

İsmet Paşa olsaydı, "Güldürme beni" derdi; Ali Kırca'nın ayda yetmişbin dolara transfer olduğundan haberi yok mu? Demek Mehmet Ali Birand, Ali Kırca'nın altındadır; güleriz buna. Mehmet Ali, yetmişbin ise Ertuğrul Özkök ayda yüz bin dolar olmalıdır. Doğan, kelime oyunu yapıyor, artık biliyoruz, çoğunun ya mukavelesi var, ya da asgari ücrettendir. Duygu Asena ve Zeynep Oral kovulunca bunu anladılar. Şimdi matbuat ve kanallarda, faşizan bir ücret sistemi var. Büyükler çok büyük ve küçükler çok küçük alıyorlar ve büyükler, bir değil birçok maaş topluyorlar. Toplamları çok büyüktür ve bu da Aydın Doğan'a ders olmalıdır, benim esas işlerimden birisi ders vermektir.

Son soru dedim ama bu yoğun temponuzu bölmeden müsaadenizle: Başbakan, "Batı'nın sadece ilmini değil ahlaksızlığını da almışız" dedi. Kendi görüşüdür; bir şey diyemeyiz de işin içine kendisini de katıyor. Başbakan, Batı'dan neler almış olabilir?

Tayyip Bey, "Batı'dan ilim değil, ahlaksızlığı aldık" diyor. Bilmiyor; bizim kurumlarımız ve üniversitede okuttuklarımızn hepsi Batı'dan, Garp'tan alınmadır. Tayyip Bey'in haberi yok; Üçüncü Selim'den beri biz garplaşma isteriz ve Fikret'in Haluk'a söylediği üzere, Batı'da ne bulursak alırız. Tayyip Bey müthiş bilgisizdir ve plütokrasinin de bunu istediğinden kuşku duyamayız. Bizde garplılaşmak temel çizgidir ve İslamcı muhalefet, Tanzimat'a ve Cumhuriyet'e, Batı'dan geldiği için itiraz etmiştir. Bilmiyor ve meydan boş görünüyor. Batı'dan ahlaksızlık da aldık, ama kendi icadımız ahlaksızlıklarla Batı'yı çok geride bıraktık. "Bir gecelik birliktelik" Batı'da yoktur. Var, ancak, bunlara fahişe diyorlar. AKP döneminde fahişelik lağvedildi, artık fahişelik mesleği de itibar kazandı. Batı'da bu kadar hızla dolarmilyarder yetiştirilmiyor. Çalmanın bu kadar övüldüğü başka bir ülke bilmiyoruz. Artık, bizdekiler, "home-made" ahlaksızlıktır. Çoğunu, AKP döneminde icat ettik. Batı'dan da aldıklarımız vardı, ancak yeni icat ahlaksızlıklarımız, bizim bulduklarımız, hepsini geçmiş durumdayız. AKP döneminde ahlaksızlık imalatında birinciyiz. Her yere ihraç edebiliriz. İhraç edilecek, "Made in Turkey" markalı ahlaksızlıklarımız rakipsizdir. Hayırlara vesile olmasını dileriz. •

Çalmanın bu kadar övüldüğü başka bir ülke bilmiyoruz. Artık, bizdekiler, "home-made" ahlaksızlıktır. Çoğunu, AKP döneminde icat ettik. Batı'dan da aldıklarımız vardı, ancak yeni icat ahlaksızlıklarımız, bizim bulduklarımız, hepsini geçmiş durumdayız

Türk aydınının ekran düşkünlüğünü hep eleştirdim, ayrıca "ünlü olmayı" hep küçümsedim. "Ün, gecekondu kızlarının dünyasıdır" diyordum

Yaşar Paşa ile Erdoğan'ı, planlamada ve eylemde, bu kadar yaklaştırmak, korku içinde olan Erdoğan'ın bir "Rüştü Erdelhun" bulduğu anlamına gelebilir ki; bunu kabul etmemiz bir yana düşünmemiz bile zordur

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeniHarman, TMSF'ye "el koyuyor", milyarlarca doların döndüğü Fon'un ciğ

yeniHarman, TMSF'

TMSF'DE İŞE ALINAN RTÜK BAŞKAN VEKİLİ'NİN OĞLUNA KIYA
ESKİ MALATYALI MİLLETVEKİLİNE DAVADAN ÇEKİLME JESTİ..
YAKIN GRUBA ALT DÜZEYDEN, AKP'Lİ OLMAYANA ÜST DÜZ

*Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu... Dillerde dolaşan kısaltmasıyla "**Te Me Se Fe...**" Kimilerine göre TMSF, batık bankalar ve şirketler çöplüğü olsa da, şu ana dek bu yapılardan 15 milyar doları aşkın tahsilat yapan, adı her dönemde, her vesileyle kamuoyunun önünde olan, dev bir Fon; **Türkiye**'de faaliyet gösteren ve halktan mevduat toplama yetkisine sahip olan banka ve finans kurumlarındaki mevduatların, kamu yararına sigortacısı.*

*Yurtdışında da **TMSF**'ye benzer kurumlar bulunuyor. Örneğin **Washington**'da bulunan **FDIC**, (Federal Mevduat Sigorta Kurumu) bu dev imparatorlukta, bankalardaki hareketliliği takip eden sayısız uzmanı, bankacısı, avukatı, dedektifiyle **ABD**'nin yaşamsal kurumlarından biri...*

*FDIC, Türkiye'dekine benzer bir biçimde, ekonomik kriz döneminde, **1920**'li yıllar ve **1930**'ların başlarında meydana gelen binlerce banka iflasına karşılık, **1933** yılında kurulmuş. FDIC'in kuruluşunun ardından bugüne dek hiçbir yatırımcı, banka iflası sonucu sigortalı fonundan 1 cent bile kaybetmemiş..*

*FDIC, bankalara ve idare kurumlarına en az 100 bin dolar mevduat sigorta ederek, depozit sigorta fonu risklerini saptayarak, izleyerek bir banka veya idare kurumu iflas ettiğinde, ekonomi ve finansal sistem üzerindeki etkilerini sınırlayarak Amerikan finans sisteminin kamu güvenini koruyan, gelişmesine yardımcı olan, piyasaları izleyen sayısız uzmanıyla, bankacısı, hukukçusu, dedektifiyle; kısaca "**en karizmatik**" kurumlarından biri.*

*TMSF'nin kuruluşunun kökleri ise **12 Eylül darbesi** sonrasına; Özallı yıllara, 1983 yılına uzanıyor. 1983 ile 1999 yılları arasındaki süre zarfında **Merkez Bankası**'na bağlı faaliyet gösteren Fon, bir kanunla **BDDK**'nın bünyesine aktarılmış ve 2004 yılının başına kadar yaklaşık dört yıl bu kurumda çalışmalarını yürütmüş. BDDK'nın bünyesinde TMSF çok etkin çalışamamış, bankalar krizinin ardından **2003** yılının Aralık ayında çıkan 5020 sayılı bir kanunla TMSF, bağımsız bir kuruluş haline getirilmiş. Bağımsızlığına ulaşan kurumun ilk Başkanı da, **AKP** iktidarı tarafından atanan **Ahmet Ertürk**...*

***yeniHarman**, merkezi **İstanbul**'da bulunan, her dönem adı manşetlerden düşmeyen, milyarlarca dolar paraya hükmeden TMSF'nin gizemli sır kapılarını aralayıp usul usul "**içeri**" giriyor. İşte Turkish TMSF, yerli versiyon:*

Kutlu Esendemir / Gayrettepe'den bildiriyor

TMSF'nin **Gayrettepe**'deki heybetli merkezi. 13 katı zemin üzerinde, yeraltında ise 6 katı daha bulunuyor.

TMSF'nin Eksi 1'inci katında **Muhaberat** ve **Birleşik Fon Bankası A.Ş. Bilgi İşlem Servisi**'nin bazı departmanları var. Eksi 2'de, teknik servis ve yemekhane yer alıyor. Bu gözde kurumun çalışanlarının çoğu çıkan yemeklerden hoşnut değil.

Bu katta bulunan mescidi daha çok kurumda çalışan erkekler kullanıyor. Mescid sadece Cuma günleri doluyor. 500'ü aşkın kişinin görev yaptığı binada, kadınlarla erkeklerin oranı arasında pek bir fark yok. Çalışanlarda kravat ve ceket zorunluluğu var. Ama çalışma sırasında ceketler çıkartılabiliyor. Bu konuda yöneticiler oldukça da sertler. Örneğin **TMSF Başkan Yardımcısı Fethi Çalık**, **Hukuk Dairesi**'nden bir yöneticiyi, ceketsiz olduğu için borçluların önünde azarlamış ve ardından da kovmuş. Üstelik kovduğu kişi halı saha maçlarında, TMSF formasını birlikte ıslattıkları takım arkadaşıymış.

Kurumda kadınlar klasik banka çalışanı gibi; etek-ceket ya da kumaş pantalonu tercih ediyor. Kimileri de spora yakın... 12. katta bulunan Ertürk'ün sekreteri **Nalan Terzioğlu** ise dizüstü ve vücuduna oturan eteği ile dikkat çekiyor.

Konuyu dağıtmayalım ve "**gezinti**"mize devam edelim: Zeminin altındaki dört katta otopark mevcut. Mimarisi kötü, dönüş alanları da dar olan otoparka grup koordinatörleri ve onların üstündeki yöneticiler park edebiliyor. Ancak TMSF Başkan Yardımcısı Çalık'a yakın olan isimler; yani "**torpilliler**", **Taner Yalçın** ve **Soner Nabil Kılıç**, "Grup Koordinatörü" olmadan önce bu otoparkı kullanabiliyorlarmış.

Giriş katında **Birleşik Fon Bankası A.Ş. İdari İşleri**, güvenlik ve doktor odası göze çarpıyor. Binanın birinci ve ikinci katı **Birleşik Fon Bankası A.Ş**'ye ait. Burada 150 dolayında kişi çalışıyor.

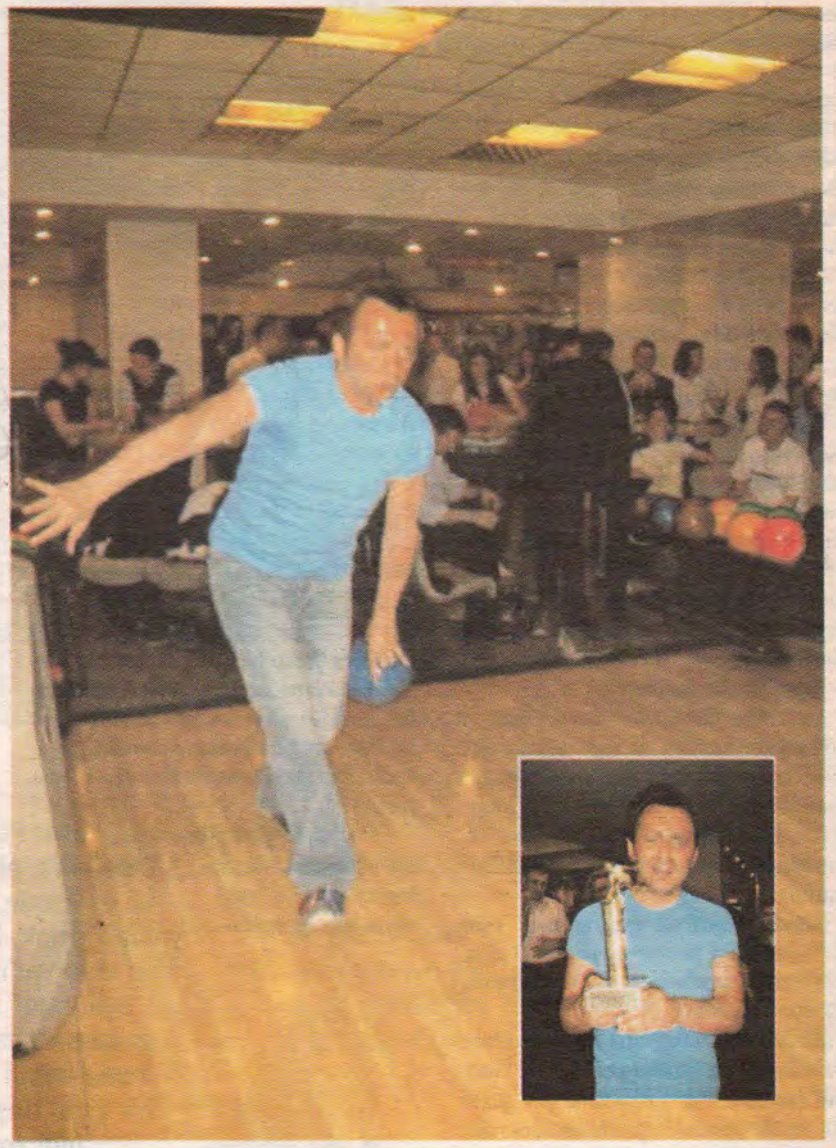

TMSF Başkan Yardımcısı Fethi Çalık, iyi bir bowling oyuncusu.

3. katın bir tarafı Hukuk, diğer tarafı ise Varlık Dairesi. 4. katın her iki bölümünde Hukuk Dairesi bulunuyor. Kurumda büyük bir hukuksuzluk bu katta yaşanıyor. Avukatlık Kanunu'na göre, "**vekalet ücreti avukata ait**". Ancak bu Kanun TMSF'de yürürlükte değil. Çünkü, Fon Kurulu'nun aldığı karara göre, vekalet ücretlerinin yüzde 80'i avukatlara, geri kalan yüzde 20'si ise Tahsilat Dairesi'ndeki personele dağıtılıyor. Bu konuda avukatlardan ibraname de alınmış ve İstanbul Barosu'nun girişimlerine rağmen TMSF'nin 150'ye yakın avukatının eli kolu bağlanmış.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

rinden, "bildiriyor" ve "sır kapıları"ndan içeriye süzülüyor

yi de aydınlatıyor

KAYYUM ATAMASI... AKP MİLLETVEKİLİ'NİN OĞLUNA İŞ... HIZLA YÜKSELEN BİR MERKEZ VALİSİ KIZI... AKP'YE EY YAPTIRIM... BUYRUN SİZE TMSF'NİN IŞIL IŞIL 13 KATI!

TMSF Başkanı Ertürk, kurum yöneticileri ile birlikte. Gri gömlek ve gri etekli kişi ise sekreteri Nalan Terzioğlu.

5, 6 ve 7. kat ise adeta kurumun kalbi; "**Tahsilat Dairesi**..." Ertürk'ün yardımcılığını yapan Çalık, işte bu daireden Fon Başkan Yardımcılığı'na yükseldi.

Çalışanlara göre, "**en ballı**" departman da "**Tahsilat...**"

Bir söylentiye göre, 2 yıl önce, **Uzan Grubu**'yla olan sorunu nedeniyle TMSF'ye işi düşen ünlü şovmen **Mehmet Ali Erbil**, Tahsilat Bölümü'ne onlarca gözlük dağıtmış. Tabii bu iddia "**ballı**" departman olmalarının tek işareti değil. Örneğin geçen yıl, TMSF'nin elinde bulunan tv ve radyoların ihalelerinin yoğun olduğu dönem sonrası, bu dairede çalışan kişilere iki maaş ikramiye verilmiş. Ancak diğer çalışanlar avuçlarını yalamış zorunda kalmış ve onlara ikramiye verilmemiş!

Bu katta geçen Mayıs ayında sert tartışmalara da tanık olunmuş: Fon Başkan Yardımcısı **Salim Alkan** kızağa çekilerek yerine, Ertürk'ün gözdesi Çalık atanmış. Buraya kadar herşey normal. Sonrasında Çalık'ın makam odası 6. kattan 7. kata taşınmış. Yeni Başkan Yardımcısı, kendisine süper cay servisi yapan servis görevlisini de 7. kata aldırmak istemiş. Bu gelişmeler yaşanırken 7. kattaki servis görevlisi bu karara karşı çıkmış ve alt kata inmek istememiş. Bu sırada her iki servis görevlisi yoğun stresten olacak; birbirlerine girmişler. Bundan haberdar olan **Destek Hizmetleri Daire Başkanı Bayram Babacan**, tüm katlardaki servis elemanlarını değiştirmiş ve tek kazanan 7. kattaki Çalık'ın servis görevlisi olmuş.

Neyse; 8. katta Tasfiye, Sigorta ve Risk İzleme Dairesi yer alıyor. 9. katta İştirakler ve Gayri Menkuller Dairesi ile Strateji Geliştirme Dairesi mevcut. 10. katta Destek Hizmetleri Dairesi, Bilgi İşlem ve Kütüphane, 11. katta Fon Başkan Yardımcısı'nın makam odası, Finansman Dairesi ve Kurul Ön Büro yer alıyor. 12 ve 13. katlar ise yönetim katları. Kurul üyeleri ve Başkan Ahmet Ertürk en üst iki katı paylaşıyorlar. Ertürk'ün 12. kattaki odası oldukça büyük. Kirli beyaz duvar boyasına yapışık büyük ekran plazma televizyon dikkati çekiyor. Kurul üyelerine hizmet veren çay ocağı da burada. Buzdolabında her çeşit meşrubat ile dünya dolusu nar var... Herhalde sıkma nar suyunun bir hikmeti olmalı...

Bu katlara sadece grup koordinatörleri ve üstlerindeki yetkililer özel bir kartla giriş yapabiliyor. Bu mevkilerin altlarındaki kişiler, yönetim katına çıkma zorunluluklarında ya grup koordinatörünün kartını alıyor ya da merdivenle 11. kata kadar asansörle çıktıktan sonra, bir katı merdivenlerle aşıp kapıyı tıklatmanız gerekiyor.

TMSF, 2003 yılından bu yana bu binada ve oldukça ihtişamlı. Bina daha önce, **Halis Toprak**'ın sahibi olduğu, **Toprakbank A.Ş Genel Müdürlüğü** tarafından kullanılmış. Batık **Toprakbank**'ın sahibi **Halis Toprak**, yargılandığı İstanbul

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://tanitey.org

TMSF çok sesli korusu.

Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmada, **"Hakim Begim. Yaptırdım oraya güzel bir bina ama oturamadım. O geldi, benim odama oturdu"** demişti ve bu binayı kaybettiği için hüngür hüngür ağlamıştı. Toprak'ın **"O"** dediği kişi ise, **"Halis Ağa"**nın bankasına el koyan ve daha sonra da onun odasını makamına çeviren, dönemin **TMSF Başkanı Engin Akçakoca**'ydı. Şimdi ise bu odada Ertürk oturuyor.

Binanın yönetim katının ihtişamı yetersiz gelmiş olacak ki; kurum çalışanlarının maaşlarını çektiği **Vakıfbank**, 12 ve 13. katı yeniden **"tefriş"** etmiş. Toprak, eski makamının yeni halini görseydi, yine ağlar mıydı; bilemiyoruz.

Kurumun başındaki isim, Ertürk, **Malatyalı**. İslamcı Araştırmacı **İsmail Nacar**'ın iddasına göre gençliğinde anti-komünist bir komando kampında imam olarak görev yapmış. Mülkiyeli, TMSF'den önce Al Baraka Türk'te yöneticilikte bulunmuş. TMSF'deki gücünü Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'den aldığı söylenen Ertürk, tıpkı onun gibi sıkı bir **Beşiktaşlı**.

Kurumun Başkan'dan sonra en güçlü ismi ise iki Başkan Yardımcısı'ndan biri olan **Fethi Çalık**. İslamcı ve **AKP**'li olan Çalık'ın, **Sabah-ATV** ihalesini alan **Çalık Grubu**'yla bir akrabalığı yok. Kendisi, Ertürk'ün Al Baraka Türk'ten TMSF'ye getirdiği bir isim. **Hukuk İşleri, Tahsilat ve Tasfiye Daireleri** Çalık'a bağlı ve tüm büyük operasyonları o yönetiyor, tüm hayati kararları o uyguluyor. Çalık, aynı zamanda **Uzanlar**'a ait el konulan **Star Grubu**'nun da yönetimindeydi. Star TV'de Hülya Avşar'ın başrolünü oynadığı **"Kadın İsterse"** dizisindeki, diğer başroldeki **Cihan Ünal** ile sette tanışan Çalık, artık sıkı arkadaşlar. Hatta ikili **Olimpiyat Stadı**'nda oynanan bir Galatasaray derbisini birlikte izlemiş. Diğer Başkan Yardımcısı **Dr.Rıdvan Çabukel** ise daha çok asli işlere bakıyormuş.

RTÜK Başkan Vekili Dr. Abdulvahap Darandeli'nin oğlu Ulvi Darandeli, TMSF'de işe başlamış. TMSF yönetimi, Evcil'e ait Sivas Demir Çelik Fabrikası'na atadığı kayyum ise RTÜK Başkan Yardımcısı'nın oğlu Darandeli olmuş

Kurum içi ilişkiler, üst düzey yöneticiler arasında oldukça sıcak, hatta **Mekke** sıcağı... TMSF'nin **ATV** ve **Kral TV**'ye atadığı yöneticiler **Yusuf Adıgüzel, Tahsin Kaplan** ve **Grup** Koordinatörü **Orhan Seyfi Güner**, geçen yıl birlikte hacca gitmiş. Güner'e hac dönüşü TMSF'de, **"Hayırlı olsun"**a gelen ilk kişi Başkan **Ahmet Ertürk**'müş. Kurum içinde bu bir ilkmiş ve TMSF tarihinde ilk kez bir başkan, bir grup koordinatörünün odasına iniyormuş.

Tabii **AKP**'lilik ve **"Kayserililik"** ve **"Malatyalılık"** kurumda çok geçerli bir kartvizit.

Bunun en güzel örneklerinden biri AKP'ye yakınlığı ile bilinen, **1958** yılında **Kayseri**'de kurulan Bayraktar Grubu ile imzalanan protokol:

Bayraktar'lar, **Egebank A.Ş**'nin **Demirel Grubu**'ndan önceki hakim ortağı. Grubun banka yönetimine hakim olduğu dönemden 200 trilyonun üzerinde borcu bulunurken, TMSF ile yapılan protokol ile 30 milyon dolarlık ödeme ile tüm borçlarından kurtulmuş.

TMSF'de bu denli büyük bir indirim ile borcun kapatılması, sadece Bayraktarlar'a özgü bir uygulama. Zira benzer davalarda **Hayyam Garipoğlu**'na, **Bayındır** ve **Toprak Holding**'e en üst tavandan **"girişilmiş"**.

"Malatyalılık" da önemli dedik ya. Bu **"Hemşericilik"**ten yararlananlardan biri de **eski CHP Malatya Milletvekili Ferit Mevlüt Aslanoğlu**. TMSF, **Toprakbank A.Ş** ve **Kentbank A.Ş**'de yönetim kurulu üyesi olması nedeniyle bir kısım batık paradan sorumlu tutulan Aslanoğlu hakkındaki davalardan vazgeçmiş. Aslanoğlu ile birlikte davalı durumunda bulunanların ise, **"Mukadderat; suçumuz Malatyalı olmamaksa kaderimize razı olmalıyız"** diye hayıflandıkları söylenmekte.

"Hemşericilik"ten yararlananlardan biri de eski CHP Malatya Milletvekili Ferit Mevlüt Aslanoğlu. TMSF, Toprakbank A.Ş ve Kentbank A.Ş'de yönetim kurulu üyesi olması nedeniyle bir kısım batık paradan sorumlu tutulan Aslanoğlu hakkındaki davalardan vazgeçmiş

Peki kurumsal ilişkiler böyleyken, eş, dost, akraba ne durumda? Bir de ona gözatalım: Örneğin AKP'nin aday listesinden **Radyo Televizyon Üst Kurulu**'na (RTÜK) giren ve şimdi bu önemli kurumun Başkan Vekilliği'ni yürüten **Dr. Abdulvahap Darandeli**'nin oğlu **Ulvi Darandeli**, TMSF'de işe başlamış. Kurumda kısa sürede yıldızı parlayan Darendeli, **Birleşik Fon Bankası** üzerinden geçici personel sıfatıyla **TMSF Hukuk İşleri Daire Başkanlığı, Yurtdışı Dava Bölümü**'ne atanmış. Aslında böyle bir birim de yokmuş. Çünkü Fon kurulurken böyle bir birim hesaba katılmamış. Aslında kurum buna benzer icadlarla doluymuş. Örneğin Bankacılık Kanunu'nda **"Daire Başkan Yardımcılığı"** diye bir statünün olmaması **"Grup Koordinatörlüğü"** sıfatının icadıyla çözülmüş. Tam Türk işi... Uzatmayalım; konumuz bu değil. RTÜK Başkanvekili'nin oğlu Ulvi Darendeli, 26 yaşında. Halen cezaevinde bulunan Erol Evcil'in şirketlerine düzenlenen operasyon sonrasında mahkeme, TMSF'yi **Sivas, İzmir, Bursa** ve **Edirne**'deki şirketlere kayyum olarak atadı. TMSF yönetiminin, Evcil'e ait Sivas Demir Çelik Fabrikası'na atadığı kayyum ise RTÜK Başkan Yardımcısı'nın oğlu Darandeli oldu. Yurtdışı Dava Grubu'ndan olan bir kişi neden Sivas'a kayyum yapılır? Bunun yanıtını varın, siz düşünün ama şimdi bu gencin kayyumluktan ayda artı **2 ile 2 bin 500 YTL** arasında bir ek gelir sahibi olduğunun altını da çizelim.

Bu arada, **Cumhurbaşkanı Abdullah Gül**'ün yakın arkadaşı, **AKP Kayseri Milletvekili Yaşar Karayel**'in oğlu **İsmail Emrah Karayel** de **Yurtdışı Dava Grubu**'nda çalışmaya başlamış. Kendisine hayırlı olsun diyoruz!

Bu kadar sıkı, sıcak ilişkilerin bulunduğu TMSF'nin **Yurtdışı Dava Grubu**'ndan sorumlu **Grup Koordinatörü Ahmet Yılmaz**, AKP'nin önde gelen isimlerinden **Kayserili Salih Kapusuz**'un yakını.

Grup Başkanı ise genç bir isim: **Aslı Yıldırım**. Babası **Merkez Valisi** olan Yıldırım, Ertürk'e, **"Ahmet Amca"** diyecek kadar da yakınmış ve o da Malatyalı. 1980 doğumlu... Çankaya Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunu. Kendisinin, TMSF'nin el koyduğu kimi şirketlerde yönetim kurulu üyeliği de, ek geliri de bulunuyor. Babası da Ankara'dan sıkıldıysa, Merkez'den güzel bir kentimize valilik gelir inşallah.

Bu arada, yıllarını bankacılığa vermiş onlarca kişinin yerine, Fon'un el konulan şirketlerdeki yönetim ve denetim kurulu üyeliklerine genç kişileri ataması TMSF'nin gençliğe verdiği önemin bir göstergesi de olabilir elbette.

TMSF, **yeniHarman**'a el koymadan bu bahsi burada kapatıyoruz. •

Fethi Çalık ve prensleri: Solda Grup Koordinatörü Soner Nabil Kılıç, sağda ise yine Grup Koordinatörü Taner Yalçın.

Bu arada, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün yakın arkadaşı, AKP Kayseri Milletvekili Yaşar Karayel'in oğlu İsmail Emrah Karayel de Yurtdışı Dava Grubu'nda çalışmaya başlamış. Kendisine hayırlı olsun diyoruz

Grup Başkanı ise genç bir isim: Aslı Yıldırım. Babası Merkez Valisi olan Yıldırım, Ertürk'e, "Ahmet Amca" diyecek kadar da yakınmış ve o da Malatyalı. 1980 doğumlu... Kendisinin, TMSF'nin el koyduğu kimi şirketlerde yönetim kurulu üyeliği de, ek geliri de bulunuyor. Babası da Ankara'dan sıkıldıysa, Merkez'den güzel bir kente valilik gelir inşallah

kutlu@leman.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

www.oktaytaftali.com - otaftali@hotmail.com

Oktay Taftalı

ÇAĞDAŞ BİR AHLÂK TOPLUMUNA DOĞRU

"Çağdaş" sıfatını, modernist veya ilerlemeci bir anlayışı değil, içinde yaşadığımız zaman dilimine; günümüze ilişkin bir düşünceyi ifade etmek için kullandığımı, bir kez daha vurgulamak isterim.

Bu derginin sayfalarında sıkça ahlâktan söz ediyor, hâttâ bir anlamda ahlâkçılık yapıyoruz. Çünkü toplumsal çürümenin hız kazandığı dönemlerde, ahlâk meselesini gündemde tutmak, ister istemez önem kazanıyor. Ancak ahlâk'ı popüler medyanın yozlaştırdığı şekilde, kaçak at eti, fuhuş baskını, korsan CD satışı gibi olgular üzerinden tartışmanın bir anlamı olmadığı açıktır. Gerçi gündelik hayatın ve siyasetin olumsuz örneklerini sıralayarak, buralardan ahlâki dersler çıkarmaya çalışmak, kanıksanmış bir davranıştır. Ama sonuçta, birbirinin tekrarı olan ve bir türlü önlenemeyen sayısız tekil örnekleri, sözde yineleyerek, toplumsal ahlâkı restore etmek mümkün değildir.

Bir yanda yüreklere seslenen yakıcı vaazlerle, vicdan yaralarını kanatan ajitatif söylemlerle, insanların ilgisini bu konuya çekmek de tercih edilebilir. Fakat sonra bu ilgiye bir karşılık verilmelidir? Yoksa yazarlık yeteneğiyle, etkili konuşmalarla doldurusa getirdiğiniz, ajite ettiğiniz insanlar ya olumsuz alanlara kayabilir ya da en hafifi, bir gün sizden nefret edebilirler. Eğer tarihinden devraldığı değerleri işleyen, yanısıra yeni tinsel değerler üreten ve bu sayede giderek zenginleşen bir toplum özlüyorsak, popülist söylemler burada işi yaramaz.

Ahlâk neden bir ihtiyaçtır, nereden kaynaklanır, nerede temellenir gibi sorulara **işlevsel, uygulanabilir** yanıtlar vermek zorundayız. Bu amaç dahilinde meseleyi kavramsal olarak tartışmadığımız sürece, Fëto'nun ağlayarak verdiği vaazlardan daha farklı bir iş yaptığı sayılmıyoruz. Dolayısıyla ahlâk hakkındaki düşünce ve önerileri, popülist genel değinilerin, görünürde akıp giden olayların ötesine taşımak gerekiyor.

Ahlâk konusuna, *"insan hayatının amacı nedir"*, şeklindeki en temel soruyla yaklaşmak mümkündür. Bu soruya Yunanlılar, *"hayatın amacı dünyada mutlu olmaktır"* (eudaimonia) şeklinde yanıt veriyorlardı. Antik Yunan'da hayatın değeri ve amacını ifade eden "eudaimonia" kavramını Demokritos'a kadar götürebiliyoruz.

Öyle ya, kimse bu dünyaya acılar çekmek, sefil perişan bir hayat sürdürmek için gelmez. Açıklanabilir bir nedenden dahi olsa, kimse maruz kaldığı acıları, meşru bir hayat amacı olarak kabullenemez. Çünkü canlı varlığın eğilimi, maruz kaldığı acıdan kurtulmak yönündedir. Yaşama iradesinin, neslini sürdürme içgüdüsünün gereği budur.

İnsan, mutluluğu tam kapsamlı içeriğiyle tanımlayamasa bile, başka bir çok tanımlayamadığı şey gibi, onu aramaktan bir an olsun vazgeçmez. Bizi neyin mutlu edeceği konusunda tam bir fikrimiz, bir plan veya öngörümüz olmasa bile, mutluluğa yönelmekten kendimizi alıkoyamayız. Çünkü, hayatın amacını acı ve sefalet olarak tanımlamak ve öyle arzu etmek, her babayiğidin harcı olmasa gerek.

Platon'a göre mutluluk "en yüksek iyi"dir. Başka bir deyişle, mutluluk iyi şeyler arasından en yüksekte olanıdır. Mutluluk: **iyi'nin, bilginin, hazzın, güzellik, ölçü ve doğruluk esaslar na göre düz nl nmiş bir şeklidir.** Görüldüğü gibi, bu kavramlar bize ahlâklı bir yaşamı tarif ediyorlar. Demek ki, mutluluk ancak ahlâklı bir yaşamla mümkündür.Yine Platon'a göre ahlâklı bir hayatı mümkün kılan erdemler, aynı zamanda insan ruhunun doğruluğunu, düzenini ve uyumunu sağlarlar. Kötülük ise ruhun uyumsuzluğu, düzen bozukluğu, huzursuzluğudur. Düzensiz ve uyumsuz bir ruh, mutsuzluğa mahkumdur. Yani insanın hem kötü, hem de mutlu olması, söz konusu edilemez. Bence bu düşünceye sonuna kadar katılabiliriz. **Kendimizi mutsuz hissettiğimiz herhangi bir anda, bizi mutsuz edenin bir kötülük olduğunu bilmek işimizi kolaylaştırıyor.** Ruhumuzdaki uyum ve düzeni bozan o kötülüğü derhal bulup, bertaraf etmek, hiç değilse iyi şeyler düşünüp, bir iyilik yapmak, erdemli bir davranış sergilemek, ruhumuzu yeniden düzene koyacak ve mutlu olmamızı sağlayacaktır. Huzursuz bir insan için başka seçenek görünmüyor.

Peki bunları Platon söylemeseydi, biz bilmeyecek miydik? Elbette bilecektik, hayat deneyimi dolayısıyla biliyoruz nitekim. İyi şeyler düşünmenin, erdemli ve iyi bir davranış sergilemenin bizi mutlu ettiğini, çok kez yaşayarak anlamışızdır. Aklımızdan geçen herhangi bir kötü düşüncenin bizi huzursuz ve mutsuz ettiğini, utandırdığını yine deneyimlerimizden çıkarabiliriz. Fakat tarihte veya günümüzde, bir filozofun, bu durumları kavramsal olarak tasnif etmesi ve derli toplu önümüze koyması, işimizi kolaylaştırıyor. Kafamızdaki belirsizliklerin, tasnif etmekte güçlük çektiğimiz ve emin olamadığımız ruh hallerinin, kavramsal biçimde ifade edilmesi, güven duygumuzu pekiştiriyor. Yani ruh hallerimizi biliyor ve seziyorduk, fakat artık eminiz. Kavramsal düşüncenin hizmeti budur.

Ahlâklı bir yaşam için Platon beş temel erdemden söz ediyor: **Bilgelik** (sophia), **Yiğitlik** (andreia), **Ölçülülük** (sophrosyne), **Doğruluk** (dikaiosyne), **Dini inanca sahip olmak** (osiotes). Dikkat edilirse bunlar birbirini içeren ve ancak bir arada uygulandığında ahlâklı olmayı mümkün kılan erdemler. Yani insan yiğit olmadıktan sonra bilge olsa kaç yazar? Veya doğru ve ölçülü değilseniz, yiğit olmanız ne ifade eder? Bir inancı olmayan insan, nasıl doğru olabilir? Ben bu erdemlerin günümüzde de geçerli olduğundan kuşku duymuyorum.

Ancak bunlar son derece akılcı, mantığa uygun, yani insanı salt bir akıl varlığı olarak değerlendiren erdemlerdir. Ve yaklaşık ikibin beşyüz yıldır, bütün Batı medeniyeti bu akılcı erdemleri taroşarak, kendisine yön vermeye çalışıyor. Platon'dan beri Batı'da, ahlâk ve erdem öğretisi, salt bir akıl öğretisi olarak tasarlanagelmiştir.

Fakat insanın sadece bir akıl varlığı olmadığını biliyoruz. İnsan aynı zamanda bir sezgi ve duygu varlığıdır. Üstelik mutluluk dahil, bu dünyadaki bütün iyi ve kötü etkiler, insanda öncelikle duygusal sonuçlara yol açarlar. Dolayısıyla insanı, bir duygu varlığı olarak gözeten, onu öyle değerlendiren erdemlere de gereksinim vardır. Ben artık bu konuda, Batılı erdem öğretilerinden edinebileceğimiz fazla bir şey olduğunu sanmıyorum.

Beri yanda gözlerimizi kendi tarihimize, kültür ve geleneğimize çevirdiğimizde, bize özgü iki ana erdemle karşılaşıyoruz. Bütün duygusal ve sezgisel davranışlarımızı idrak etmemizi sağlayan, onlara çeki düzen veren iki büyük, başat erdem:

ERGENEKON EFSANESİ VE ANLAMADIKLARIM

Birinci anlamadığım: Koskoca Türk Mitolojisi'nin en önemli efsanesinin adını, getirip, patlayan bir balona, bir çete operasyonuna vermek, nasıl bir yaratıcılıktır anlamış değilim.

İkinci anlamadığım: 1983 yılında Tuzla Piyade okulunda yedeksubay adayı öğrenciydim ve yanımızdaki bölüğün komutanı Muzaffer Tekin'di. Kendisinin dört aylık temel eğitim boyunca tanığıyım. Eğer insanlık tarihinde askerlik diye bir hakikat varsa bu iş bir sanatsa, Sezarın hakkı Sezar'a, Muzaffer Tekin bu sanatın bir numarasıdır. Askerlik ve liderlik sanatı hakkında Nietzsche, Clau ewitz ve Engels'ten öğrendiğim bütün teorilerin, canlı pratiği olarak, Muzaffer Tekin'i örnek verebilirim.

Bugün gelinen noktada, aralarında efsanevi bir askerin de yer aldığı bir yapılanmanın, önce bazı ABD uzantıları tarafından dolduruşa getirilip kullanıldığı, sonra başka ABD uzantıları tarafından tasfiye edildiği gibi bir sezgi duyuyorum. Ve bu işlerin kaçınılmaz kaderinden başka bir açıklama bulamıyorum.

Tüm bunlar beni üzüyor. Yalan yok, üzgünüm. Bu memlekette, bağımsız, hakikaten antiemperyalist, şizme kaymayan, yerel, ABD uzantısı olmayan bir milliyetçilik olmadı, olamadı. Sonunda kanatlar el, klikler yer değiştirince, işler bitince harcanmak alın yazısıdır. Hani İttihatçılık, Envercilik yorumlarını da yabana atmamak gerek. Ama ne yazık ki o gelenek de zaten Alman kuklasıydı.

12 Eylül öncesi bilerek, bilmeyerek yurdum gençliği zoka üstüne zoka yuttu, özellikle milliyetçiler ve bir kısım solcu yapılar, yutmadık zoka, gelmedik tezgah bırakmadılar... O kuşak şimdilerde akıllandı, ama görünen o ki, yaşça daha büyük, ancak örgütsel manüplasyon konusunda deneyim olarak daha zayıf kesimler hâlâ harcanıyor.

Sözüm, biyolojik yaşı genç okurlarımızadır: Sağda veya solda veya dindar camiada, **bizzat kendiniz lider** değilseniz, kimseye inanmayın, **eğer liderseniz hemen istifa edin.** Hele hele radikal söylemli, bol gazlı, ajiteli çevrelerden ille uzak durun. Askerde öğrenmiştim: En öfkeli ve kızgın olduğunuz konularda bile, olayın üzerinden 24 saat geçmeden karar vermeyin, kendi kendinizi de gaza getirmeyin.

Ha, yine askerde öğrenmiştim: **piyadenin ayak basmadığı yerde, muharebe kazanılmaz.** Yani sınır ötesi havadan bomba, uçak sorti, uzaktan topçu ateşi falan hikayedir. Taa ki piyade, oraya ayak basıncaya dek. Üstelik memlekette askerlik yapmış milyonlarca insan var, fakat buna rağmen milleti keriz yerine koymak hâlâ netice veriyor. İşte yurdumun en can alıcı noktası budur

BU MODEL SÜLEYMANCILAR'IN

Türbanı alttan bağlama kuralını Anayasa taslağına sokan AKP-MHP ittifakı, a linda kendi tabanlarını da tam anlamıyla memnun edebilmiş değil. Karar buram buram oportunizm koktuğu gibi, türbanın bağlanış şekli anayasal sınırlarla tarif edildiğinden tabanda yeni sorunlar doğurmaya gebe. Fakat bu durumdan en çok memnun olanlar, hatta işi eğlenceye vuranlar Süleymancılar olmuş. AKP'ye muhalif ve en uzak tarikat olan Süleymancılar'ın başörtme şekliymiş bu kabul edilen hali türbanın. Süleymancılar kendi aralarında kıs kıs gülüp, Tayyip Erdoğan için, "Murşit uçmaz, derviş uçurur" diyorlarmış...

ÇORBADA BİZİM DE TUZUMUZ VAR

Hayrünnisa Gül'ün firstlady'liğe hazırlandığı sıralarda Köşk'e taşıyacağı türbanın modeli çok tartışılmıştı; hatırlarsınız.Bütün gazeteler,köşe yazarları,modacılar, ünlü mizah dergisi LeMan, hatta islami çevrelerden ulemalar Hayrünnisa Hanım'a model üzerine model öneriyorlardı.O günlerde dergimiz yeniHarman da (Bkz: Say: 112) zarif bilek hareketleriyle topa girmiş ve Hayrünnisa Hanım'a, kayinvalidesi **Adeviye Hanım**'ın başörtüsü modeline bakmasını salık vermişti. Gerekçelerini de sıralamıştık elbette.

İçinde Harman'a özgü mizah barındırmakla birlikte - *Kelek bir köşe yazarı üslubunda kaleme alınmışsa*- samimiydik bu önerimizde.

Hatta kendi aramızda, **"Bakın bu iş nasıl alıp yürüyecek"** diye konuşup gülmüştük. Nitekim kısa bir süre sonra önce **Cumhuriyet**'ten **Özgen Acar** ve akabinde de, **Hürriyet**'ten **Ahmet Hakan**, yeniHarman'ın adını anmadan bu Adeviye modelinden söz ettiler. Daha sonra sular yavaş yavaş ısınmaya, **GATA** formüllerinden, **Ahsen Hanım stilinden falan** dem vurulmaya başlandı. Ve şimdi, türban hem üniversitelerin, hem de Anayasa'nın kapısına dayanmış bulunuyor.

Nasıl? Bizim önerdiğimiz gibi ama bizim samimiyetimizle değil, AKP'ye özgü oportunistlikle, çene altından bağlanacak ve geleneksel başörtüsünü çağrıştıracak şekilde.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

TÜRBAN:

Hüseyin Çelik

İLKELLİK VE ALDATMACA KOKAN BİR VODOVİL

Binlerce yıllık insanlık tarihi, en temel çizgilerinden biri olan birey-kadın veya erkek, ama beşer- hak ve hürriyetlerinin gelişmesi, yerleşmesi için verilen mücadelelerle doludur. Kadınlar için bu hakların yok sayılması zihniyetini, temel bir hakmış gibi göstermek ve algılamak bu sorunun temelinde bulunmaktadır. Yani, kadının örtünmesi vücudundan utanması aslında insan temel hak ve hürriyetlerini reddetmek anlamına gelir.

Yıllardır bu ülkede bir türban tartışması sürdürülüyor. Günün ve siyasi eğilimlerin ihtiyaçlarına göre ısıtılıp sofraya konuluyor: Din ve inanç duygularını kullanarak siyaset yapan kesim ile olmayan laikliği savunan laikperest kesim arasında, bir laf ebeliği olarak gündeme getiriliyor. Üstelik bu konunun gündeme getirilmesi, her seferinde, ülkenin önemli sorunlarının gündemde olduğu zamanlara rastlıyor. Daha doğrusu bu konu, böyle zamanlarda gündeme oturtuluyor. Böyle olması herhalde tesadüfü değildir. Hükümet eden siyasi eğilim, türban / örtünme ve kadın konusunda **Cumhurbaşkanı Abdullah Gül** eli ile "**derin**" darbe yapmaktan da geri kalmadı.

Bu tırmandırma / germe, muhalefet partisi **MHP** tarafından Anayasa değişikliği şeklinde bir öneri ile doruk noktasına vardı. İktidar partisi **AKP**, hemen fırsatı değerlendirip **Anayasa**'da birkaç maddenin değişmesi için düğmeye bastı. Aylardır "**yeni**" bir anayasa değişikliği için çalışmalar yapan bu siyasi parti, böyle bir çalışması yokmuş gibi alelacele Anayasa'nın bazı maddelerini de değiştirmek istiyor. Nereden bakılırsa bakılsın tam bir çelişki yumağı ve akıl almaz bir oyun oynanmak istendiği hissediliyor.

Türkiye'nin acil çözüm bekleyen çok sayıda sorunu ortada. Ülkenin en önemli sorunu olan **Kürt sorunu** tüm sıcaklığı ile devam ediyor. Resmen ve alenen bir savaş devam ediyor. Telaffisi mümkün olmayan bir kopma noktasına doğru hızlı adımlar atılıyor. Ufukta kabul edilebilir ve uygulanabilir bir çözüm önerisi bulunmuyor.

Yapısal bir sorun olarak laiklik, olduğu gibi ortada durmaktadır. Çeşitli din ve dünya görüşlerinin bir arada, barış içinde yaşaması için evrensel kavramlarda bir laiklik ilkesinin hayata geçirilmesi, **Diyanet İşleri Başkanlığı** gibi bir kurumun ortadan kaldırılması gibi hayati sorunlar, sözde "**iftar**" yemekleri gibi nöbet savma ve saptırmalarla yürütülmektedir.

Gelir dağılımındaki adaletsizlik, işsizlik, üretimsizlik konularında sadaka zihniyetinden başka çözümler üretilmiyor ve günü kurtarmaya yönelik tedbir ve nutuklarla geçiştirilmeye çalışılıyor.

Daha bir çok çözüm bekleyen sorunu sıralamak mümkün. Hızla küreselleşen ve medeniyetin bilgi toplumu evresine girdiği bu zamanlarda, Türkiye önemli bir dönüm noktasında ve gelecek için önemli adımların atılması zamanı.

Tüm bunlara karşın türban / örtünme meselesi ile yatıp kalkıyoruz. Bu mesele yıllardır sürdüğü için de, kabak tadı veren, bayatlayan bir konu haline gelmiştir.

Peki bu ülkede türban / örtünme / kapanma diye bir sorunun aslı nedir? Bir başka deyimle böyle bir sorun gerçekten var mıdır?

Türkiye'de türban / kapanma / örtünme bağlamında bir sorun olduğu meydandadır.

Fakat türban / kapanma / örtünme hiçbir şekilde **siyasi bir sorun değildir**.

Bu sorunu siyasete alet etmek, aslında yapay olarak gerginlik yaratmak ve bundan fayda elde etmek isteyen çevrelerin çirkin bir oyunudur. Bu çevreler gerek dinci olsun, gerek laikperest olsun aynı amacın peşinde koşmaktadırlar.

Bazı çevrelerin kullanmak istedikleri gibi, bir inanç özgürlüğü veya insan hakkı meselesi değildir. Meseleyi azınlık bir kesimin siyasi bir üniforma gibi kullanmakta olması bu gerçeği değiştirmez. Diğer taraftan var olmayan laikliği tehdit eden, şeriata yönelik bir hareket de değildir.

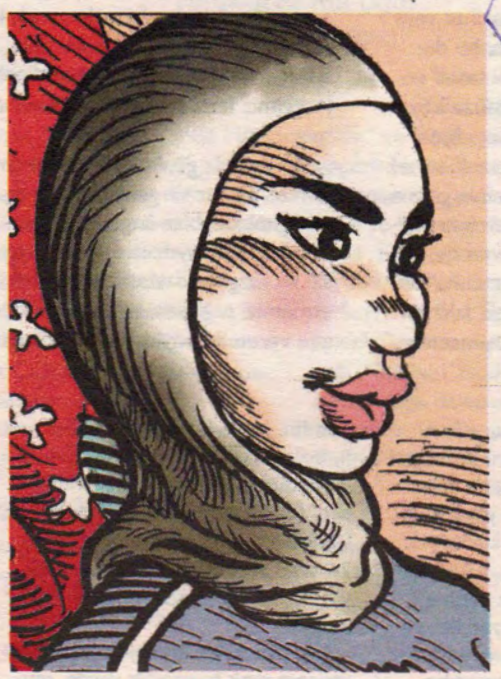

Türkiye'de, çoğu **İslam** ülkelerinde ve Müslümanların yaşadığı ülkelerde türban / kapanma / örtünme sorunu, tümüyle sosyal ve felsefi bir sorundur.

Türban / örtünme / kapanma sorunu temelinde, bir toplumda kadınları ikinci sınıf insan olarak görmenin, kadın-erkek eşitliğine karşı olmanın ve en önemlisi kadınların beşer olarak temel hak ve özgürlüklerinden vazgeçme-geçirilme sorunudur.

Kadınların kapatılmasını isteyen her kim olursa olsun, ister erkek ister kendini kapatan kadın, temelinde felsefi olarak kadın hak ve özgürlüklerine karşı çıkanlardır. Şu veya bu sebep ile kapanmak isteyen, bunu bir temel hak gibi algılayan kadın da, aslında tam tersini yapmaktadır: Temel hak ve özgürlüğünden vazgeçtiğini beyan etmektedir. Bir başka deyimle azad edilen bir kölenin, "**Ben köle kalmaya devam etmek istiyorum**" demesine benzer bir tutum söz konusudur. İşte tam bu noktada felsefi bir insanlık sorunu ile karşı karşıya bulunulmaktadır. Binlerce yıllık insanlık tarihi, en temel çizgilerinden biri olan birey-kadın veya erkek, ama beşer- hak ve hürriyetlerinin gelişmesi, yerleşmesi için verilen mücadelelerle doludur. Kadınlar için bu hakların yok sayılması zihniyetini, temel bir hakmış gibi göstermek ve algılamak bu sorunun temelinde bulunmaktadır. Yani, kadının örtünmesi vücudundan utanması aslında insan temel hak ve hürriyetlerini reddetmek anlamına gelir. Her ne kadar kadınlarla sınırlı gibi gözükse de, aslında tüm toplumu ilgilendiren bir konudur. Yarısı hür olmayan veyahut en temel haklarından vazgeçme /geçirilmeyi temel bir hak ve hürriyetmiş gibi sunan, algılayan bir toplumda haktan, adaletten ve hürriyetlerden söz etmek mümkün değildir. Böyle bir toplum külliyen hür değildir.

"**Nikah düşen**" erkeklerin ellerini sıkmayı reddeden, vücutlarının görülmesini günah sayan, karşı cinsleri ile aynı mekanlarda bulunmayı günah sayan kadınların, aslında apışarası zihniyetine mahkum olduklarının farkına varmaları gerekir. Aynı şekilde eşlerini, kardeşlerini örten erkekler de, böylesi iğrenç bir anlayışın içine düştüklerini, kendi insanlıklarını aşağıladıklarını fark etmelidirler.

İnançların serbestçe yaşanması, hiçbir baskıya ve dayatmaya konu olmadan insanca ve barış, hoşgörü içinde yaşanması, bir toplumun ilerlemesi, refahı, adalet duygu ve uygulamalarının gelişmesi için her türlü ayırımcılığın ortadan kaldırılması olmaz ise olmaz bir temel şarttır.

İşte bu ve buna benzer sebeplerden dolayı, örtünme / örttürülme, kapama / kapatma sadece ve sadece sosyal ve felsefi bir sorundur. Bu felsefi sorunu siyasi bir sorun gibi ele almak, aslında temel hak ve hürriyetlere karşı çıkmanın bir başka göstergesidir.

Siyasi olmayan, fakat sosyal ve felsefi olarak var olan bir sorunu çözmek için yasaklara, kanunlara başvurmak, bu sorunun sadece çözümsüz hale gelmesi ve kronik bir hastalık oluşmasına sebep yermekte, başka bir işe yaramamaktadır.

Adalet, sağlık ve eğitim gibi kamu hizmetlerinde belli kısıtlamaların haricinde ülke hayatında her türlü giyim kuşamın serbest olması, bu sorunun çözümü için önemli bir adım olacaktır.

Böylece sorun, siyasi olarak kullanılmaktan kurtarılacak, en azından gerçek yerine oturacaktır. Bu anlamda, konunun sosyal / felsefi bir sorun olarak ele alınması gerekmektedir. Ve temel hak ve özgürlükler kavramının da, çarpıtılmadan, evrensel olarak algılanıp hayata geçmesiyle, sorunun çözümü yönünde adımlar atmak mümkün olacaktır.

Yarınlara dönük aydınlık bir yaşam için, hiçbir cinsiyet ayırımın olmadığı, adaletli ve insan temel hak ve özgürlüklerine dayalı hoşgörülü, barışçı bir refah toplumu için kırmadan dökmeden, yasaklara başvurmadan örtme / örtünme, kapatma / kapanma gibi insanları rencide eden bir durumu ortadan kaldıracak sosyal ve felsefi bir mücadele vermek gerekmektedir.

Başta üniversiteler olmak üzere bu konudan endişe duyan çevrelerin ezberlerini bozmaları, yasakların, kanunların arkasına sığınmak yerine felsefi bir mücadele vermek için kolları sıvamaları ancak ve ancak sorunu çözecektir. Bu mücadelenin uzun soluklu ve sabır isteyen bir süreç olacağı da ayrı bir gerçektir.

Bu mücadelenin temelinde Müslümanlığı elinde bayrak yapan kesimlerin, bu konudaki tavırlarını açıklığa kavuşturmalarını, sorulan sorulara cevap vermelerini istemek gelmektedir. Kadınları sadece bir "**obje**", güvenilmesi mümkün olmayan yaratıklar olarak mı kabul ediyorlar; yoksa anamız, kardeşimiz hayat arkadaşımız olarak, kişilikleri olan eşit insanlar olarak mı kabul ediyorlar?

Aslında kapatma / kapanmanın, örtülme / örtmenin, bu uygulamayı kabul eden din mensuplarının sorunu olduğu söylenebilir. Bu bağlamda, insanlık adına bu sorunu çözmeleri de bir bakıma onların sorunlarıdır. Kaldı ki; bir din evrensel olup tüm insanlığı kucakladığını iddiasındaysa, öğretileri ve tutumları da evrensel olmak zorundadır. Peki evrensel olduğu iddia edilen bir dine mensup bazı kesimler, kölelik anlayışını, kadınlara ikinci sınıf insan olduklarını, giysileri ile hatırlatarak toplumu rahatsız etme haklarını nereden alıyorlar? Binlerce yıl öncesinin koşullarını bugünlere taşımak isteyerek ve hatta geçmişte olmayan uygulama ve simgelere başvurarak, tüm insanlık aleminin gelişmelerini ve evrensel değerlerini red mi ediyorlar?

Bu bağlamda kapanma / kapatma, örtme / örtünme herhangi bir dinin emri ise, bu emre ve bu emri veren dine karşı çıkmak, bir insanlık görevidir. Her bireyin hür ve eşit haklara sahip olduğu huzurlu bir toplumda yaşamak için bu ve buna benzer emirlere ve bunları emreden dinlerle mücadele etmeye hakkı vardır. Ve bu hak, bu emirleri veren her türlü dinden ve anlayıştan daha kuvvetli ve kutsaldır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yusuf_yavuz2004@yahoo.com Yusuf Yavuz

Bir dram ve terse düşen hayatlar

Alman Gabriella, Finlandiyalı İrma ve İngiliz John... Adını burada anamayacağımız onlarca Avrupalı... Onların da ruhları, hayatları parçalandı; aynı kapitalizm tarafından. Ve onlar da dağılan yaşamlarını yeniden toparlayabilmek umuduyla evlerini terk ettiler. Türk kıyılarına geldiler. Onların da umuda yolculukları bu kıyılarda son buldu. Kaş'ta, Alanya'da, Didim'de öldüler. Iraklı Galawesh'le aynı mezarlığa gömüldüler...

Tarihin ve coğrafyanın yanıtı bazen soruları boşa çıkarır. 15-20 yıl kadar önce Kaş kıyılarında üretilen sercüven balının ünü ülke dışına kadar ulaşmış. Sarıbelenli şoför Ramazan Aydoğdu, babasının Seyret Çağılı yamaçlarında ürettiği balı anlatırken taa Amerika'ya kadar ulaştığını anlatmıştı. Bu bala adını veren sercüven bitkisinin Kaş kıyılarında hızla yok olmasından olsa gerek, yamaçlara yerleştirilen kovanlardan uçan arılar, soluğu hemen karşıdaki Yunanistan'a ait Meis adasında alıyorlarmış. Meis'ten topladıkları polenlerle geri dönen arıların dramını buralı bir ihtiyardan dinlemiştim: "iyot ve rüzgarın etkisiyle arıların çoğu geri dönemez evlat. Suya düşüp ölürler..."

Kıyılarda yaşayanlar bilir, arılar, insanların çizdiği sınırlara itibar etmez; binlerce yıldır suyun iki yanından polen taşır dururlar. İki yıl kadar önce "sınır ihlali" yaptıkları için Türkiye ve Yunanistan arasında küçük tartışmalara neden olduğunu anımsıyorum bu arıların.

Geçtiğimiz günlerde Kaş Turizm Tanıtma Derneği Başkanı Mustafa Eriş, Kaş'a bir havaalanı yapılması için Başbakan Erdoğan'a yazdığı dilekçede havaalanı için gerekçelerini sıralarken Kaş'ın Türkiye'nin AB'ne en yakın noktası olduğunu anımsatıyordu. AB üyesi Yunanistan'a ait Meis adasına sadece 3 mil uzaklıkta olması, Kaş'a bir havaalanı yapılması için "gerekli" şartlardan biriydi. Medeniyete bu yakınlıktaki bir ilçe için ayıptı havaalanı olmaması.

Kaşlı arıcıların kovanlarını yerleştirdiği yamaçların çoğunluğunun da "AB manzarası" vurgusuyla, ironik biçimde yerli ve yabancılara satıldığına şahit olmuştuk. Bir turizm kentine hizmet talep etmenin, bir toprak parçasını daha çok edere satmanın yolu; medeniyete yakın olmasından geçiyordu. AB, refahın, toplumsal adaletin, insan hak ve özgürlüklerinin; çağdaş dünyanın geliştirdiği yüksek medeniyetin bugünkü adıydı. Soğuk savaş sonrasının dünyasında yaratılan algı böyle uygun görüyordu. Bütün iletişim kanallarının kılcal damarlarına kadar ulaşan düşünce, iyiyle kötünün savaşı üzerine kurulan Yeni Dünya Düzeninin diliyle şekilleniyordu. Batı iyi, Doğu kötüydü ve 'iyileştirilmesi' gerekiyordu. Demokrasi ya da savaşla. İnsanlığın bütün yaşam alanları gelişmiş beyaz adamın lehine kuşatılıyordu. Atmosferden, denizlerin diplerine, manyetik alanlardan, dağların zirvelerine kadar dünyanın bütün değerleri patentleniyordu. Ya onlardan olacaktınız, ya da düşman. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Köprü olmak. Türkiye Köprüydü. Medeniyetle barbarlık, yeniyle eski, modernle geleneksel, çağdaşla çağdışı, Doğu'yla Batı arasında; sadece üzerinden geçilen bir köprü. Unutuldukça yeniden anımsatılan bir köprü, tıpkı Cumhurbaşkanı Gül'ün son ABD ziyaretindeki basın toplantısında Bush'un 'Türkiye ve köprü' kelimelerini bilmem kaçıncı kez yinelemesi gibi.

Beyaz adamın yediği her lokmada kanı-teri bulunan yoksul Afrika'nın, bombalarla haritadan silinen Afganistan'ın ve son beş yılda bir milyon insanını kaynakları uğruna medeniyet tanrısına kurban veren Irak ve Ortadoğu coğrafyasının halkları; yeni düzenin tıkadığı hayat damarlarına bir damla oksijen bulabilmek umuduyla 'medeniyete' doğru çıktıkları yolda yıllardır bu köprüyü kulandılar. Ve her defasında Akdeniz'in tuzlu suyu doldurdu ciğerlerini. Tıpkı kendi coğrafyasında polen kaynakları tükenen arıların, bu gün uygarlığın beşiği ilan edilen AB'nin parçası olan Yunan adasına uçarken yoğun iyot ve rüzgardan ölmeleri gibi. Dünyanın gözleri önünde işlenen bu dramatik göç cinayetlerinin seyircisi olan medya, küresel tanrıların sözde ışığına koşan insanların ölümleri üzerinden medeniyet güzellemesi yapıyor. Medeniyetle üçüncü dünya arasında köprü olan Türkiye'nin Akdeniz ve Ege kıyılarında son bulan Asyalı hayatların ölüm haberi, "umuda yolculuk son buldu" biçiminde sunuluyor. Kimin umudu? Neyin umutsuzluğu? Batı, kendini üçüncü dünya için sanal bir 'umut' olarak kodlarken, kendi umudunu üçüncü dünyanın zengin kaynaklarında arıyor. Batı, kendi halkının umutsuzluğunu, ölümü gösterip sıtmaya razı ederek gideriyor. Üç yaşındaki Iraklı çocukların kara gözlerindeki donuk hüzün, vahşi kapitalizmin silikleştirdiği Batılı ruhlara tampon oluyor.

Üçüncü dünya ile sözde uygarlık arasında köprü olan Türkiye kıyılarında son bulan binlerce 'kara hayat' bir yana, geçtiğimiz yıl sadece Aden Körfezi'nde Hint Okyanusu'nun sularında boğularak ölen Afrikalı sayısı; bin 400... Dünyanın Güney yarımküresinde, ' batsın bu dünya!' diyerek siyahi bir öfkeyle kapitalizmin damarlarını tıkamaya doğru yola çıkanların öyküleri, medyada pekmeze koşan arılar gibi sunuluyor. Dünyanın gen ambarı, insan deposu olan Afrika'da milyonlarca insan bedenleriyle uygarlığa doğru intihar ediyor. Kapitalist dünya hesapta olmayan bu siyahi intiharların şokunu yaşıyor. İnsan hakları, demokrasi ve evrensel hukuk gibi kendi ürettikleri kavramların altında boğuluyorlar. BM sadece rakam açıklayıp, istatistik tutuyor. Dünyaya mültecilikten modern hikayeler, yükseliş öyküleri derleyip efendilerinin uygarlığını taçlandırıyor. Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin (BMMYK) web sitesinde aynen şöyle yazıyor: **"Dünyada yaklaşık 23 milyon mülteci vardır, ki bu sayı İsveç, Norveç, Danimarka ve Finlandiya'nın toplam nüfusuna eşittir. Mültecilerin yüzde 80'i kadın ve çocuktur ve her gece yüz binlercesi aç karınla uyumaktadır..."** Devamındaysa, **"Albert Einstein, Sigmund Freud ve Rudolf Nureyev de mülteci idi "** diye ekliyor. İşte kapitalizmin sonraları Amerikan Rüyası biçiminde formüle edilen ve insani zaafları kendine yakıt haline dönüştüren sihirli formülü bu: **"Bir gün sen de başarabilirsin."**

Kapitalist Batı'ya göre dünyanın bir bölümünün 'demir perde' ile kapatıldığı yıllarda, böylesi hikayeleri çok seviyordu Batılılar. Rus balet Nureyev'in öyküsü, bu anlamda, bir zamanların Avrupa'sının 'Saraydan Kız Kaçırma' algısıyla aynıdır. Demir perdenin arkasındaki yeteneklerin dramatik öyküleri, romanlara ve filmlere konu ediliyor ve tüm dünyaya etkili bir propaganda malzemesi olarak arz ediliyordu. Nureyev'in ardından Katerina Witt gibi örneklerle 'demir perdeden kız kaçırma' tadında öyküler, Batılıların kapitalizm tanrısının hanesine sosyalist bloğa atılan okkalı bir gol olarak yazılıyordu. Biz de bu duygudan mahrum kalamazdık. Özallı yılların Türkiye'sinde de halterci Naim Süleymanoğlu Bulgaristan'ın 'demir parmaklılarının' arasından Özal'ın kıvrak zekası ve el çabukluğuyla çekilip alınıyor, Naim'in kaçış öyküsü, Özal'ın siyasi yaşamının belki de en verimli propaganda malzemesi haline getiriliyordu. Ne var ki Naim, hızla gelişen bu öyküyü yine aynı hızla bitirecek, Özallı yılların hızlı çözülmesinden kendisi de nasibini alacak ve disiplinle başladığı kariyerini, Türkiye'ye özgü disiplinsizlikle noktalayacaktı. Gerçek demir perdenin ne olduğunu da yıllar sonra anlayacaktı.

BM, 1951 yılından bu yana mülteci hareketlerini izliyor. Meksika'dan, Güney Asya'ya, Aden Körfezi'nden Adriyatik kıyılarına kadar dünyanın her yerinde kapitalizm tarafından "rahatı kaçırılmış" insanlar yaşamlarının her günü "batsın bu dünya!" diye haykırıyor. BM, Batının savaşlarla, yağmayla ve vahşi kapitalizmle yaraladığı, hatta öldürdüğü insanlığı sayıp tasnif ederek bu devasa insanlık sorununa 'kaçak göçmen' tanımını uygun buluyor. Dün demir perdeden kaçanların (kaçırılanların) hayatlarıyla avuttuğu yüksek medeniyetle körelmiş insanlarını, bu gün demokrasiye ve refaha kaçış olarak sunuyor. Kaçak olan kim? Nereden nereye bu kaçış? Bu derin soruların yanıtlarını çok derinlerde aramak gerekiyor. 1968'lerin Çiçek Çocukları, medeniyetten kaçarak Doğuya sığınmışlardı. Nepal, Katmandu ve Tibet... Batılılar gittikleri her yerde insanları huzursuz etti. İnsanların haklarını önce ihlal edip, sonra onlara insan hakları kavramını öğretti. Bu gün dünyanın en problemli bölgelerinden biri haline geldi Nepal. Doğunun koynuna kaçan çocuklarını kısa sürede geri kazandı Batı. Demokrasi beşiğinde sallayarak avuttu çocuklarını.

Demir perde dağıldı, Berlin Duvarı yıkıldı, soğuk savaş bitti. Batının çocukları dünyaya yeniden dağıldı. Madagaskar'ın vahşi menekşelerini, Laos'un büyüleyici lotusunu kokladılar. Ağrı Dağı'na bakıp demli çay, Şam pazarında meyan şerbeti içtiler. Semerkand'da gül kokusu, Marekeş'te keşmekeş... Batının çocukları kapitalizmin üzerlerine örttüğü çelikten tül perdeyi gördüler. Ferrari'lerini satıp yollara düştüler. Kapitalist vahşetin küçücük evlerinde rahatlarını kaçırdığı, ellerinden ekmeğini, suyunu aldığı Orta Doğu'nun, Asya'nın ve Afrika'nın halkları, binlerce yıldır Batılı çocukların Ferrarilerini satıp koştuğu ruhla yaşıyor!

Şimdi kim nereye kaçıyor, kaçak kim, göçmen kime denir? Umuda yolculuk ne tarafa düşer? Kimin umudu, kimin umutsuzluğu. Bu tarafa kaçan Batılıları kim rapor edecek?

Yazıya Kaş'la başladık yine Kaş'la bitirelim. Kaş mezarlığında, medeniyetin üzerine bomba yağdırdığı ülkelerinden Almanya'ya kaçarken 1997 Mayıs'ında Kaş açıklarında boğularak ölen Iraklı Galawesh ve 3 yaşındaki kızı Hassti Mustafa'ya ait mezarın yanında 6 Iraklı'nın daha mezarı bulunuyor. Onlar, vahşi kapitalizmin savaşla parçaladığı yaşamlarını yeniden toparlamak için evlerini terk etmişlerdi. Son durakları Kaş mezarlığı oldu...

Alman Gabriella, Finlandiyalı İrma ve İngiliz John... Adını burada anamayacağımız onlarca Avrupalı... Onların da ruhları, hayatları parçalandı; aynı kapitalizm tarafından. Ve onlar da dağılan yaşamlarını yeniden toparlayabilmek umuduyla evlerini terk ettiler. Türk kıyılarına geldiler. Onların da umuda yolculukları bu kıyılarda son buldu. Kaş'ta, Alanya'da, Didim'de öldüler. Iraklı Galawesh'le aynı mezarlığa gömüldüler...

Kapitalizm öldürür!

Irak'ta, Somali'de, Afganistan'da savaşla ve hızla; Almanya'da, İngiltere'de demokrasiyle ve yavaş yavaş.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://tahtey.org

Ali Ersin Kelleci

Sosyalist Demokrasi Partisi'nde geçen ay yaşanan "taciz" iddiaları ve beraberinde gelen tartışmalar çok konuşuldu. 2002 yılında kurulan ve 5 yıldır basında yer bulamayan SDP, söz konusu tartışmalarla birlikte bir anda medyamızın yeni keşfettiği icatlardan biri oldu!

Skandal Demokrasi Partisi'nde taciz mi, caiz mi?

Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) Genel Başkan Yardımcısı **Atilla Kaya**, geçen ay adını kamuoyunda büyük bir skandalla duyurdu. Kaya, kimi partili kadınların iddialarına göre kendilerine tacizde bulunmuştu. Konuyu gündeme getiren kadınlar, kendi ifadeleri ile hiç de sevimli olmayan ve parti hukukuna, sosyalist anlayışa uygun düşmeyen tepkilerle karşılaştılar. Daha sonra uzun tartışmalar esnasında Kaya partiden istifa etti. Ancak, **8 Aralık 2007** tarihinde gerçekleşen 3. Konferans'ta, içlerinde Atilla Kaya'nın da olduğu eski üyelerin tekrar partiye davet edilmesi, SDP'deki hummalı tartışmaların ve istifaların kıvılcımını çaktı. Önce 229 partili kadın dünyada eşi benzeri görülmedik bir çıkışa imza attı ve yaptıkları bir açıklama ile istifalarını verdiler. Daha sonra içlerinde **Mihri** ve **Sevim Belli**'nin de olduğu yaklaşık bin partili istifa ederek yeni bir oluşuma evrildiler.

Partideki tartışmalar çok yazıldı ve çizildi medya tarafından. Biz de **yeni-Harman** olarak konunun üstüne eğilmek istedik. Tartışmanın her iki tarafını da dosyamıza almak için özel emek sarf ettik. İstifa edenlerden SDP Eski Genel Başkan Yardımcısı **Gülseren Pusatlıoğlu**, SDP Eski PM Üyesi **Ebru Yıldırım**, SDP Eski PM Üyesi ve ÖDP Eski Genel Başkan Yardımcısı **Erdal Kara**, SDP Kurucuları **Hayrettin Belli** ve **Mihri Belli** sorularımızı yanıtlayan isimler oldular.

Tartışmanın diğer tarafında ise kendisine ulaştığımız Genel Başkan Yardımcısı **Ecevit Piroğlu** sorularımıza cevap vereceklerini ifade etmişti. Bu derece hassas bir konuda hatalı bir ifade kullanmamaları ve söylediklerini bir kez daha kontrol edebilmeleri için sorularımızı e-posta yolu ile gönderdik kendilerine. Sorularımıza özel cevap vereceklerini düşünürken, bize kamuoyuna daha önce ilan ettikleri ve basında da yer bulan açıklamalarını gönderdiler. Yanıt vermek için gayet uygun zamanları olmasına karşın sorularımıza özel yanıtlar yerine önceden basında yer bulmuş açıklamalarını göndermeleri üzerine Ecevit Piroğlu'na ulaşmak istedik. Fakat, sayın Piroğlu telefonlarımıza yanıt vermedi.

Peki gönderdikleri açıklamalarda ne yazıyordu?

Partiden istifa edenlerin başta Kürt meselesi olmak üzere çeşitli siyasi konularda farklı düşündükleri için ve yeterince devrimci olamamaları ve parti çizgisine ayak uyduramamaları sebebiyle ayrıldıkları ifade ediliyordu. Diğer bir taraftan magazinel tartışmaları körüklemekle itham ettikleri istifacıların tüm iddialarını reddettiklerini belirtiyorlardı.

Parti Yönetimi cephesinde durum kısaca bundan ibaretti. Tabii, kendilerinin sorularımıza yönelik cevaplar vermelerini beklerdik; fakat, öyle olmadığı için konu hakkında kısa bir bilgilendirmede bulunmak istedik. Dosyanın daha objektif olması için sayfalarımızı konunun her iki tarafına açma düşüncesi gayet yerinde bir tespitti gazetecilik açısından da. Fakat SDP Yönetimi, yaptıkları açıklamalarda da yer bulan ifadelere göre konuyla ilgili tartışmalarda yer almama gibi bir yönelim içine girmiş olacak ki; öncesinde yanıt vereceklerini ifade ettikleri sorularımızı, daha önce basında yer almış açıklamalarını göndererek yanıtsız bıraktı. Buyrun…

Gülseren Pusatlıoğlu

(Eski SDP Genel Başkan Yardımcısı)

SDP, tacizcileri koruyan ve partisinde tacizi serbest bırakan bir parti

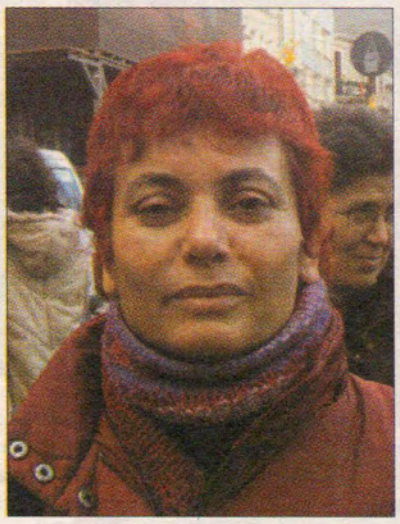

Farklı politik görüşü olanların partiden ayrılmak gibi düşünceleri olmamıştı. Kaldı ki, partiden ayrılanların çoğu da partinin taciz krizine kadar süreçte politik meselelerde SDP'de kalanlarla aynı tarafta yer alan insanlardık. Politik farklılığı olanlar da bu sorunları ayrılık gerekçesi yapılacak sorunlar olarak görmüyordu.

Gülseren hanım, siz partiden toplu olarak istifa eden kadınların içinde yer alan bir isimsiniz. Bize istifa etmenize sebep olan olaylar zincirini anlatır mısınız?

11 Aralık 2007 tarihinde SDP'den kadınlar topluca istifa ettik. Bizleri istifa noktasına getiren 8 Aralık'ta SDP konferansında Atilla Kaya'nın kongre kararıyla partiye geri çağrılması ve tacizci/ tecavüz girişimcisine bir bütün olarak partinin konferans kararıyla sahip çıkılmasıdır. 5 Nisan 2007 tarihinde SDP Genel Başkan Yardımcısı Atilla Kaya tarafından cinsel tacize uğradığını söyleyen parti üyesi kadın arkadaşlarımızın bu konuda bir yaptırım uygulanması talebiyle başlayan süreçte tacize karşı çıkanlarla, tacizci "Atilla Kaya'yı yargılatmayız" diyenler arasındaki saflaşma üzerinden yaşandı. İlk günden itibaren başını MYK üyesi Ayla Yıldırım'ın çektiği Atilla Kaya'ya sahip çıkan ekip bunun bir komplo olduğu iddiasında bulundu. Parti genel başkanı Filiz Koçali, ve parti bileşenlerinden Bedrettini hareketi de bu komplo iddiasına katıldılar. Cinsel tacize maruz kalan kadın arkadaşlarımızın yalan söyleyebileceğini ve kadının beyanının esas olduğunu kabul etmediklerini açıkladılar. Bizzat Ayla Yıldırım tacize uğrayan ve onların yanında kalan kadınları tehdit ederek tacizi örtbas etme girişimlerinde bulundu. Atilla Kaya'ya sahip çıktıklarını ilan eden yazılar yazarak meselenin başka politik, örgütsel sorunlar olduğunu söyleyerek örtbas etme girişimlerini sürdürdüler. Disipline gönderilen dilekçeyi geri aldırma, aldıramayınca partinin alakalı olmayan disiplin kuruluna gönderilmesini sağlayarak parti tüzüğü ve hukukunu ihlal ettiler. Tacize uğrayan bir arkadaşımızın usulüne uygun olmayan kuruldaki disiplin sonucunda karar "taciz yok teklif var" olarak çıktı. İkinci arkadaşımızın disiplin başvurusu sonuçlanacağı sürede ise ceza alacağını tahmin eden Atilla Kaya partiden istifa etti. Bu kuruldan "taciz yapılmıştır" kararı çıktı, ancak partiden istifa ettiğinden dolayı bir ceza verilmedi. Daha sonra yine tüzük ihlali yapılarak ikinci davadan "taciz yapılmıştır" kararına karşı tacizcinin ya da taciz mağdurunun başvurusu olmaksızın bir üst kurul tarafından disiplin kararı düşürülerek Atilla Kaya tekrar aklandı. Bu konularda sayısız kez toplantılar düzenlenerek öncelikle partili kadınların tutum almaları ve tacize uğrayan kadınlarla dayanışma girişimlerine karşın, tersine bir grup kadın "kol kırılır yen içinde kalır" anlayışıyla tacizleri kapatmaya çalıştı. Bazı illerde ise tacize uğrayan kadınların yanında yer alanlara tacize destek verenler tarafından kaba şiddet uygulandı. Bu durumu gören bizler parti kongresinde şiddet yaşanabilir kaygısıyla kongreye katılmadık ve delege seçimlerine girmedik. Tüm delege seçimlerine katılmalarına karşın 550 delegenin hepsini kendilerinden oluşturabilecekleri duruma karşın, ancak 265 kişi bulabildiler. Yani gösterebildikleri tüm kişiler doğrudan seçilmiş oldu. Bizlerin katılmadığı kongrede Atilla Kaya'yı partiye geri çağırma kararı aldılar, Atilla Kaya'nın mesajını ayakta alkışladılar. Buna feminist olduğunu söyleyen genel başkan Filiz Koçali de dahildir. İki kadın arkadaşımızın uğradığı tacize rağmen "benim bulunduğum partide taciz olmaz" diyebilen kadın arkadaşlarımın çığlıklarına kulaklarını tıkayan bir genel başkandır.

Bu kararın anlamı neydi sizin için?

Bu karar feministlere ve feminist kazanımlarımıza karşı alınmıştır. Bu kararla tacize karşı çıkanlara partiden ayrılmaktan başka yol kalmamıştır. Atilla Kaya aklanmıştır. Sosyalist olduğunu söyleyen parti, programındaki cinsiyetçiliğe karşı mücadele ilkesini çöpe atmıştır. Üstelik Atilla Kaya'nın üçüncü bir tecavüz girişiminin de bu arada açığa çıkmasına karşın. SDP, tacizcileri koruyan ve partisinde tacizi serbest bırakan bir parti olarak tarihe geçmiştir. Bizlerin ise, Atilla Kaya'nın tacizden yargılanması ve ceza alması için verdiğimiz mücadele daha sonrasında özeleştiri verilmesi girişimlerimiz ve parti kongresinin iptal edilmesi ve bu meselenin tartışılması taleplerimiz de suya yazılmıştır. Taciz vakası krizinde partide hukuk ihlalleriyle ortaya çıkan durum parti içi demokrasinin kavranışındaki farklılıkları ve nasıl bir sosyalizm anlayışımız olduğuna dair sosyalist demokrasinin kavranamadığı da açığa çıkmıştır. Partinin 5 yıllık hayatında çeşitli politik meselelerde farklılığı olanlar olmasına karşın, ço-

Ücretsiz PDF kitap Arşivi - https://rantey.org

Mihri Belli

(Sosyalist duayen- SDP Kurucusu)

Sosyalist Demokrasi Partisi, Türkiye ilerici ve sol hareketlerinde bir toparlanma sağlamak ve giderek ülkemizin gerçek bir demokrasiye kavuşmasına katkı sunacak güçlere topluca güç katmak amacıyla kurulmuştu. Çeşitli gruplardan devrimciler Parti çatısı altında yer alıyordu, anlamlı bir birliktelik sürdürülebilirdi. Olmadı. Zamanla azımsanmayacak sayıda ayrılmalar oldu. Partinin solu kucaklama iddiası inandırıcılığını yitirdi. Son, birkaç ay önceki "taciz" olayı ve "taciz-teklif" tartışmaları, bende ve birçok başkalarında Parti'nin inandırıcılığını kaybettiği kanaatini kuvvetlendirdi. Daha önce de belirttiğim gibi suyu taşıran son damla oldu. İstifayı gerekli gördüm. Benim yaşımda ve konumumda bir kişi yaşamının doğrultusunu ve amacını elbette ki değiştirmeyecektir. Ülkemizi, "Sosyalizm yolunda tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke durumuna getirme mücadelesi hepimizin görevidir. Bu doğrultuda çalışmalar elbette ki olacaktır ve Mihri Belli de elinden gelen katkıyı sunmayı görev bilecektir. Ancak şimdiden belirlenmiş bir statü ve program belirtmek olanağı yoktur.

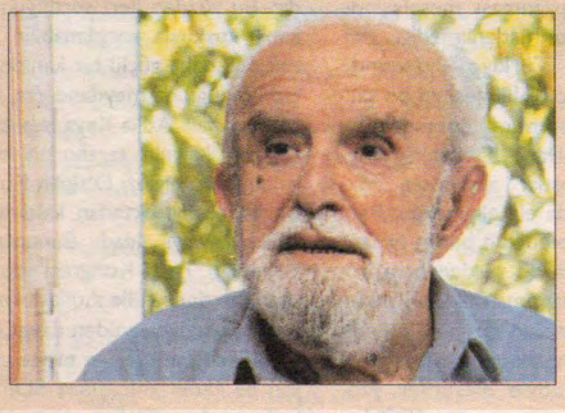

Hayrettin Belli

(SDP Kurucusu ve Eski MYK Üyesi)

Çürüme yaşanıyor

Tüm halı altına süpürülmüş farklılıklar bir anda su yüzüne çıkıyorsa, bu Türkiye sol hareketinin başına bela olan fraksiyonculuk, dar grupçuluk belasının artık bir çürüme derecesine vardığı anlamına gelir.

Benim SDP içinde bulunmamı Mihri Belli ve Sevim Belli'nin oğlu olmamla açıklamak pek doğru olmaz. Ben bu partinin hem kurucusu hem de kuruluşundan beri Parti Meclisi'nin en aktif üyelerinden birisiyim. Bir dönem MYK üyeliği de yaptım. Mihri ve Sevim Belli son iki dönemdir her organa katılma hakkı olan "Onur Üyeleri" idiler. Sadece bazı toplantılara katılıyorlardı. Bu parti kısmen ÖDP'yi sol liberal diyerek eleştirenlerin kurduğu bir parti olduğuna göre o dönemde daha çok yurtdışında yaşamak durumunda olan ve parti içi siyasette pek bulunmayan Mihri Belli'nin ÖDP içindeki muhalefet ile SEP (Sosyalist Eylem Platformu: SDP'nin öncülü) ile ilişkilenmese aracı olarak bir bakıma yıllar sonraki bu taciz olayları ile adının beraber anılmasına da şahsen sebep olmuş durumdayım. Bir partide, parti yöneticilerinden biri, diğer bir kadın yöneticiye karşı normalde suç sayılacak ve parti içinde en azından yargılanması ve cezalandırılması gereken bir davranışta bulunuyorsa ve buna karşı üye ve yöneticilerin önemli bir bölümü suçlanan yöneticinin yargılanmaması için şikayette bulunanları suçlar, şikayetlerini geri almaları için tehdit eder tutumlara girebiliyorlarsa, tüm halı altına süpürülmüş farklılıklar bir anda su yüzüne çıkıyorsa, bu Türkiye sol hareketinin başına bela olan fraksiyonculuk, dar grupçuluk belasının artık bir çürüme derecesine vardığı anlamına gelir. Evet grup ya da grup içinde grupçuk, derin grup çıkarları uğruna herşeyi mubah görme anlayışının artık bir çürüme raddesine gelmesi anlamına gelir.

Burada Atilla Kaya'nın ceza alması ile bir nebze itibarının düşecek olmasını kaldıramayan kişiler, bunun gerçekleşmesi durumunda parti içinde politik olarak geri plana düşecek olanlardır. Onu yargılanmadan kaçmaya ikna etmeleri *-disiplin kurulunu beklemeden istifa etti-*, parti organlarını suçu yok sayma yönünde tüm kural ve tüzük ilkelerini *-il disipline gitmesi gerekirken etki altına alabilecekleri merkez disipline dosyayı gönderdiler-*ve genel ilkeleri çiğneyerek kullanmaları , ne pahasına olursa olsun suçsuz ve pirupak sayma tutumları başka türlü açıklanamaz. Elbette bugün partide kalan birçok üye samimi olarak arkadaşlarına güvendiler ya da, "kol kırılır yen içinde kalır" anlayışının meseleleri çözdüğünü, hep çözeceğini sandılar.

Aslında Kaya, taciz nedeniyle disiplin kuruluna verilerek 2-4 ay gibi bir uzaklaştırma cezasını çekip özeleştirisini güven verici ve ikna edici biçimde vermiş olsa idi bunca afişe olmayacak, adı her yere yayılmayacak, ortada bir haksızlık kalmayacağına göre de bu haksızlığa isyan eden kalabalıklar olmayacaktı. Oysa mesele 9 aydır sürüyor ve bu hafta da feministlerin protestosu sonucu Barış Meclisi İnisiyatifi'nden dahi istifa etmek zorunda kaldı. Bu durumda Kaya mağdur mu? Bir bakıma evet. Bir mağduriyet varsa bunu suçun hesabını vermemekte aramak, her ne pahasına olursa olsun ona toz konmamasına çalışan akılsız dostlarında aramak gerek. Bu dostların bazıları akılsızca iyi niyetli olabilirler ama bazıları politik kaderlerini kurdukları küçük ve anti-demokratik iktidar aygıtına bağladıklarından Kaya'yı buna feda etmiş durumdadırlar. Türkiye solunun küçükburjuva fraksiyoncu anlayışların vardıkları son noktalardan birini göstermesi açısından SDP'de olanlar ibret vericidir.

Bir tarafta bunlar olurken aynı zamanda solun bahsedilen hastalıklardan ari olamayan ve bugün istifa eden 990 kişiyle partinin çoğunluğunu oluşturanlar da olanlara seyirci kalmadılar ve onlar için çok önemli olan kurdukları ve onca emek verdikleri partilerinden istifa etmek zorunda kaldılar. İstifa edenlerin 250-300'ü kadınsa, 700-750'si erkektir. Bir örgüt içinde bir topluluk hareketi ilk defa cinsiyetçiliğe karşı mücadeleden doğdu. Dünyada benzeri var mi bilmem ama Türkiye'de bir ilk. Bu, bize reel sosyalizmin kötü miraslarından biri olan "kol kırılır yen içinde kalır, edenin yanına kar kalır" anlayışını yıktı. Bunun her sosyalist çevrede benzer durumlar için olumlu yansımaları olacaktır.

→

ğulcu bir parti anlayışı açısından bu birlikte yürümenin önünde bir engel değildi. Parti mekanizmalarında bu türden politik sorunlar tartışmalarla aşılması mümkün sorunlardı. Bu nedenle farklı politik görüşü olanların partiden ayrılmak gibi düşünceleri de olmamıştı. Kaldı ki, partiden ayrılanların çoğu da partinin taciz krizine kadar süreçte politik meselelerde SDP'de kalanlarla aynı tarafta yer alan insanlardık. Politik farklılığı olanlar da bu sorunları ayrılık gerekçesi yapılacak sorunlar olarak görmüyordu. Bizler için cinsel taciz diğer politik meseleler kadar önceliği olan politik bir meseledir. Cinsiyetçiliğe karşı mücadele diğer politik sorunlara feda edilemeyecek kadar politik bir meseledir. Bu açıdan taciz krizinin çözümüne dair önerilerimizin dikkate alınmayıp SDP kongresiyle tacizci ve tecavüz girişimcisi Atilla Kaya'nın partiye geri çağrılması ve aklanmış olması partiden ayrılmamızın politik nedeni olmuştur.

Partide bir 'hukuksuzluk' durumu mu baş göstermeye başlamıştı söz konusu taciz meselesiyle ilgili?

SDP tüzüğünde cinsel taciz suçtur ve cezai yaptırımı vardır. Tüzüksel yaptırımı da partiden geçici uzaklaştırma ve tekrarı halinde partiden kesin ihraçtır. Kongre kararlarında cinsel taciz başvurularında kadının beyanının esas olduğu, kanıt ve tanık göstermek zorunda olanın erkek olduğu nettir. Tüm bunlar biz feministlerin 1995 yılından beri savunduğumuz ve içinde bulunduğumuz partilere kabul ettirdiğimiz kazanımlarımızdı. SDP kurulurken de bu kurallar hiç tartışmasız kabul edilmişti. Yapılan hukuksuzlar öncelikle kadının beyanının esaslığını görmezden gelen tutumla cinsel tacize uğrayan kadın arkadaşlarımızla dayanışmak yerine iktidarlı ve erk sahibi tacizcinin yanında yer alan ve kendi iktidar hırsıyla davranma tutumuyla yaşandı. Parti üyesi kadınların tüzüksel hakkı olan disipline verme hakları disiplinden geri çektirme girişimleriyle gasp edilmeye çalışıldı. Bu defa da ilgili disiplin kurulu yerine cinsel tacizcinin yanında yer alanların çoğunlukta olduğu disiplin kuruluna tüzüğe aykırı olarak sevk edilmesiyle yapıldı. Yine tacizci tanık ve kanıt gösteremediği halde 'tekliftir' kararıyla hukuksuzluk yapıldı. Ayrıca cinsel taciz yaşandığı durumlarda öncelikle partinin kadın organları toplanıp mağdur olan kadın arkadaşlarımızla dayanışma tutumu göstermesi gerekirken, bu organları toplamakla yükümlü olan kadınlar tacizcinin yanında yer aldıklarından kadın organlarını toplamadılar.Parti genel başkanı Filiz Koçali ise genel başkan konumunu kullanarak partili kadınları tavırsız kalmaya, ses çıkarmamaya davet etmiş, tacizcinin disipline verilmesini bizzat engellemeye çalışarak parti tüzüğüne rağmen hukuksuzluk yapmıştır.

Parti yönetimi taciz iddialarıyla gündeme gelen Atilla Kaya ile ilgili olarak bir tasarrufta bulunmayacak mı sizce?

SDP kongresiyle partiye davet edilen Atilla Kaya'yı partiye sadece istifa eden herhangi bir üye sıfatıyla geri çağırmışlardır. Alınan karar partiye üye olduğunda Atilla Kaya'nın cinsel tacizden yargılanması kararı değildir. Eğer öyle olsaydı, kongre kararı da böyle alınmasını gerektirirdi. Partide dokuz aydır Atilla Kaya'yı yargılatmayız diyenlerin yargılayacağız kararı almaları da mümkün değildir. Kaldı ki Atilla Kaya'nın aynı kongrede mesajı ayakta alkışlanabiliyorsa geri çağrılarak yargılanacağı değil, aklıyoruz tutumudur. Artık gelinen noktada Atilla Kaya'nın yargılanması sorunu sadece Atilla Kaya'nın değil, Atilla'nın cinsel tacizlerine destek veren, onaylayan, yanında yer alanların hukuksuzluklarının, yargılanması meselesidir ki, bu da tacize destek veren SDP'de kalanların yargılanmasıdır, bu mümkün değildir artık. Kaldı ki, bu süreçte bilinen ama kongre sonrası Atilla Kaya'nın yaptığı tecavüz girişimini ayrıntılarıyla partiye anlatan üçüncü kadın arkadaşımızın bu tecavüz girişimine dair bunu öğrenen grup kendi içinde Atilla Kaya'yı yargılama yoluna bile gitmemiştir.

İstifa edenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Şimdi ne olacak? Yeni bir partileşme çabaları mı başlayacak?

Partinin şu anda 1895 üyesi vardı. Şu ana kadar 985 üye istifa etmiş durumdadır. Ve istifalar devam etmektedir. Cinsel tacizlere karşı tutum alanlar olarak ve aramıza yeni katılımlara açık olarak "yeniden sosyalist kuruluş meclisi" olarak sosyalizm ve cinsiyetçiliğe karşı mücadele davamızı devam ettireceğiz. Feminist kadınlar olarak hem feminist hareket içinde olacağız, hem de yeni oluşumun da cinsiyetçilikten azade olmadığının bilinciyle her türden cinsiyetçiliğe karşı her ortamda mücadelemizi sürdüreceğiz... Yeni oluşumun bir partiyle yola devam etmesini istiyoruz. Sağlıklı adım atabilmek için bir geçmiş muhasebesi yapma kararı aldık. Yıllardır amaçladığımız hedefler doğrultusunda yürümeye devam edeceğiz. Yani sosyalist hareketin yeniden yapılanmasını ve demokrasi güçlerinin eylemli zeminde ortak bir çatı partisi altında birleşmesini hedefleyen bir çalışma içinde olacağız. SDP gibi sosyalist bir partide yaşananlar bize gösterdi ki, ilk gözden çıkarılan feminist kazanımlarımız, çöpe atılan cinsiyetçiliğe karşı mücadele ilkemiz. Hem de ilk elden kadınlar tarafından. Benim açımdan en acısı da buydu. Yıllardır birlikte kadın politikası yaptığım kadın arkadaşlarım taciz destekçisi oldular. Feminizm, özel alan-kamusal alan ikiliğine karşı mücadele perspektifine sahiptir. Yani, kadınların kurtuluş mücadelesinin, feminist politikanın etiği en yanı başımızdaki koca, sevgili, dost, yoldaş bildiklerimize karşı tavır almaktan geçmesine karşın, fikirler doğrultusunda savunduklarımız değil. bu yakınlıkların belirleyici olması dikkat çekicidir. Bu aşılamadığı takdirde yaşanan herhangi bir cinsiyetçilikte feminist tutum göstermek asla mümkün olamayacaktır.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Örgüt hayatları daha demokratik olmak zorunda kalacaktır. Daha demokratik olunca da hastalıkların üzerine gidilebilinecek, büyük özlem olan birlik de daha kolaylaşacaktır. Devrimcilerin kendilerini 30 yıldır kısırlaştıran bölücü ve tasfiye edici reel sosyalizm anlayışından kendilerini kurtarmak için biraz daha umutları artmıştır. SDP'de olanların sol için tam bir kazanım olması için artık yaşanan olayın kahramanlarından bağımsız olarak teorik açılımının yapılması ve tam bir tasfiyecilik eleştirisine dönüştürülmesi ve tüm sosyalist solun kazanımı haline getirilmesi gerekir.

Öte yandan, kadınların, tacizi kalkıp itiraf etme cesaretini göstermesi; buna, cinsiyetçi olmamaları imkansız olan birçok erkeğin bile arka çıkması, Türkiye toplumu geneli için dahi olumlu bir örnektir.

İstifa edenler, "Yeniden Sosyalist Kuruluş Meclisleri"ni kurdular, 18 ilde bu meclisler kurulacak, hem yürünecek politik hat ve geçmiş dönem hataları 4 ay içinde tartışılacak. Hem bu meclislerde birleşilecek çevrelerle görüşülecek, hem de şimdilik DTP, EMEP, SDP, EHP'nin olumlu yaklaştığı, daha birçok çevre ile de görüşülen, "Çatı Partisi Girişimi"ne nasıl katkı sunulabileceği kararlaştırılacak. Yeni parti kurma konusunda ise muhakkak bazı çevrelerle görüşülecek, programatik birlik aranacak, aceleye getirilmeyecek. Her şeyden önce arkadaşlar ÖDP sonrası 6 yılın yani SDP döneminin detaylı bir eleştiri ve özeleştirisini yapmak istiyorlar.

Şimdilik belli olan şey, ayrılanların da Kürt hareketi ile stratejik ittifaktan yana oldukları, ama bunu SDP'de olduğu gibi lafta bırakmayan o ittifaka Türkiye solunun değişik bileşenlerini ve Türkiye'nin batısının demokratik taleplerini katan, yani gerçekten "Halkların Kardeşliği"nin temel taşlarını ören bir katkı sunabilmek. Daha fazlası için şimdiden ne benim ne de başkasının taahhütte bulunması yersiz olur.

Teşhisi dar grupçuluk-grup çıkarcılığı olarak ifade ettim. Bunu irdelemek gerek. Gerçekten de 12 Mart 1971 darbesinden sonraki 1973-74'te başlayan sol toparlanmada dikey bölünme gerçekleşmiş ve farklı merkezler kurulmuştu ve kitleselleşme bu grupların üzerinden örgütlenme ile oldu. Oysa 12 Mart öncesinden kalan itibarı yüksek bir hareket mirası ve gençlik ve işçi sınıfının kendiliğinden bir kitlesel hareketi vardı. Yeni kurulan gruplar ise önce aynı birimde ayrı ayrı örgütlenmeye çalışıyorlardı ve amaçları kendiliğinden kitlesel eylemin birliğinden çok tek tek, Dev-Yol'cu, Dev-Sol'cu, Kurtuluş'çu, Halkın Kurtuluşçu'su ve İGD'li örgütlemekti. Birkaç yıl süren bu çalışmalar belki örgütlü militan sayısını arttırdı ama gençliğin eylem birliğini yok etti. Yani gençliğin hareket olarak birliğini yok etti. İşçi sınıfının sendikal bürokrasi denetimi altındaki birliğinin sınıfın bağımsız hareketi haline dönüşmesini engelledi.

Bu örgütlenmeler esas olarak küçük burjuva mülkiyetçi örgütlenmelerdi. Sonuç olarak bir okuldan 5000 kişiyi harekete geçiren hareket 1980'e varıldığında 50'şerden 250 kişi harekete geçirir olmuştu. 12 Eylül'e böyle teslim olundu. DGM'ye karşı fabrikaları işgal eden sınıfın temsilcileri 12 Eylül'de Selimiye'ye içeride bir müddet yatmak için teslim olma yarışına giriyorlardı. Komünistlerin temel görevinin sınıfın kendiliğinden eyleminin birliğini sağlamak olduğu çoktan unutulmuş ve yerine pek derin marksist tahlillerle kimin, "son tahlilde" neye varacağı tahmin edilip neden bugünden beraber durulmaması gerektiğinin gerekçeleri anlatılıyordu. Bu son olay bu dar grupçu zihniyetin kendi küçük azınlık iktidarını korumak için neler yapılabildiğini göstermesi açısından ibret vericidir. Solu kangren hale sokan fraksiyonların sınıf içinde, gençlik içinde "ayrı örgütlenme" ilkesi idi ve bu hastalık halen sürüyor. "Ayrı örgütlenme" hastalığı aynı parti içinde bile sürdürülme hatasına düşüldü ÖDP'de, SDP'de. Bunun yarattığı çürümenin önüne de geçilemediği görülüyor. "Ayrı örgütlenme" ilkesinin artık önü tıkanmıştır ve sosyalist sol yaratıcı bir biçimde bunun üstesinden gelecektir.

Erdal Kara
(Eski SDP Genel Başkan Yardımcısı)

Cinsel taciz suçunu ifşa etmek ne kadar yürekli bir girişim

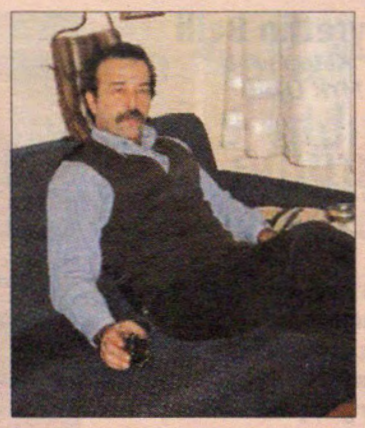

1970'li yılların ortalarından itibaren Kurtuluş Hareketi'nin içinde yer aldı. 1985 yılında kurulan Birleşik Sosyalist Parti'nin İstanbul İl Başkanlığı ve Genel Başkan Yardımcılığı görevlerini yürüttü). Ardından, 1996 yılında, Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin kurucuları arasında yer aldı. ÖDP'nin I. Kongresi'ne kadar partinin Propagandadan Sorumlu Genel Başkan Yardımcılığı görevini yürüttü). 2001 yılında ÖDP'den ayrıldı ve SDP'nin kuruluşunda yer aldı. SDP'nin II. Kongresi'ne kadar Parti Meclisi üyesi olarak görev yaptı. Şimdi, 20 Ocak'ta Ankara'da gerçekleştirilen toplantıda oluşturulan Yeniden Sosyalist Kuruluş Meclisi'nin Merkezi Koordinasyonu üyesi görevini yürütüyor.

Siz partinin kuruluşundan bu yana içinde olan önemli isimlerden biriydiniz. Partiye yönelik eleştiriler dile getirdiğinizi de biliyorduk. İstifa ettiniz siz de kısa bir süre önce. İstifa etmenizin sebepleri nelerdir?

Yaptığınız saptama doğru. Partinin kuruluşundan çok kısa bir süre sonra, SDP'nin politik hattının yanlış temeller üzerinde şekillendiği sonucuna vardım. Bu sonuca varınca, parti üyesi olmanın zorunlu bir gereği olarak değerlendirdiğim için, yanlış bulduğum görüşlerin eleştirisine yöneldim. Bildiğiniz gibi SDP, Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nden ayrılan üyeler tarafından oluşturuldu.

Evet...

ÖDP'den ayrılmanın birkaç nedeni bulunuyordu. Bunlardan ilki parti içi demokrasi sorunlarıydı. İkincisi, parti yönetiminin Kürt hareketi ile mesafeli bir tutum takınma konusundaki ısrarıydı. Üçüncüsü, işçi sınıfının öz gücüne dayanarak sosyalizm mücadelesini geliştirmek yerine, işçi sınıfını bütün halk sınıflarıyla eşitleyen, böylelikle sınıf mücadelesinde işçi sınıfının işlev ve önemini kavramak istemeyen popülist bir çizginin parti hattına egemen olmasıydı. Dördüncüsü ise, sosyalizmin Türkiye siyasetinde etkili bir güç olabilmesi için zorunlu ön şartı oluşturan, sosyalist hareketin yeniden yapılanması ihtiyacına yeterli özenin gösterilmiyor olmasıydı. Kanımca saydığım bu dört temel nedenin en önemlisi, parti içi demokrasi başlığı altında yaşamış olduğumuz sorunlardır. Devrimci bir partide parti içi demokrasinin kanalları açıksa, azınlığın çoğunluk olma olanakları tüzüksel ve fiili olarak güvence altına alındıysa, eleştirilerin mahiyetine bakılmaksızın, insanın üyesi olduğu partiden ayrılmasının haklı bir gerekçesi olamaz. Ancak ÖDP'de olmayan da tam bu idi. Parti içi demokrasi kanalları bürokratik bir zihniyet tarafından kapatılmış, azınlık için tüzükte var olan haklar, partinin çoğunluğu üzerinde etkili olan yönetici klik tarafından fiilen işlevsiz hale getirilmişti. Zaten bu yönelim mantıki sonucuna da vardı. Cezaevlerinde sürmekte olan direnişi parti binalarında açlık grevi ile desteklememiz gerekçe olarak gösterilerek, partinin disiplin kurullarına sevk edilerek partiden atılma tehdidi ile yüz yüze geldik. Kısa bir süre sonra bu tehdit olmaktan da çıktı ve partinin politik ve pratik çizgisini eleştiren arkadaşlarımız ardı ardına disiplin kurulu kararlarıyla ÖDP'den atıldılar. ÖDP'nin yönetici kliği bununla da yetinmedi. Bütün üyeliklerin yenilenmesi kararını aldı. Bunun anlamı açıktı. Parti çizgisine muhalefet eden üyeler kapının önüne konuluyordu. Sonuçta çok değer verdiğimiz partimizden, ÖDP'den tasfiye edildik. Tasfiyenin ardından, yeni şartlar altında devrimci mücadelenin gereğini yapmak zorunlu idi. İşte SDP'nin kuruluşuna ön gelen sürecin kısa özeti budur.

Sorunlar nasıl başladı?

SDP, ÖDP'ye egemen olan yönetici kliğin hatalarının eleştirisi ve ÖDP sürecinden çıkarılan derslerin yol göstericiliğinde kuruldu. Görünüşe göre de, SDP'yi oluşturanlar ÖDP sürecinden çıkarılan dersler üzerinde fikir birliğine sahip görünüyordu. Ancak SDP'nin kuruluşundan çok kısa bir süre sonra, özellikle 2002 Kasım Seçimleri'nin arkasından gördük ki, üzerinde fikir birliğine vardığımızı düşündüğümüz dersler herkes için aynı anlama gelmiyordu. SDP'ye yön veren arkadaşlarımız çok kısa bir zaman içinde, ÖDP'de eleştirdiğimiz için tasfiye edilmemize neden olan hataları, farklı biçimler altında ayniyle tekrar etmeye başladılar. Parti içi demokrasinin kanalları partinin yönetimi tarafından kapatılıyor, üye ve azınlıklar için tüzükte bulunan güvenceler fiilen işlevsiz hale getiriliyor; ÖDP'de en önemli sorunlarımızdan birini oluşturan Kürt hareketiyle ilişki sorunu, bu kez bambaşka bir biçimde, sosyal şovenizm biçimi altında değil, Kürt hareketinin yalpalamalarından aşırı etkilenme biçimi altında karşımıza çıkarak sosyalist mücadelenin önemini silikleştiren bir rol kazanıyor; Sınıf temelli bir siyaset icra etmek yerine, halk sınıfları arasında bir ayırım gözetmeksizin, "büyüyelim de nasıl büyürsek büyüyelim" anlayışı partinin politik pratiğinin esasını oluşturuyor; Son olarak ise, sosyalist hareketin yeniden yapılanması meselesinde aktif bir rol üstlenilmediği gibi, sosyalizmin Türkiye siyasetinde etkili bir güç olabilmesinin ön şartını oluşturan temel önemdeki bu mesele, amiyane bir tabirle söylersek, "dostlar alışverişte görsün" tarzında ele alınıyordu. Ben, SDP üyesi olduğum bütün bir süreç boyunca bu türden hataların eleştirisini yaptım. Yazdığım yaklaşık 20 civarındaki yazının tümünde bu türden hataların eleştirisi vardır. Lakin böyle eleştiriler yapmam, hiçbir zaman için SDP'den ayrılmayı düşünmemin nedeni olmadı. İşte bu gerçek, 5 yıllık SDP tarihindeki kendi kişisel pratiğim, SDP'den ayrılmaların nedeninin cinsel taciz sorunu olmadığını, SDP'den istifaların altında politik sorunlar olduğu iddiasını boşa çıkarmaktadır. Benim kanıma göre, eleştirilerimize bu türden iddialarla karşılık veren SDP yönetimi, toplumumuzun bütün katlarında çok güçlü etkileri olan erkek egemen anlayışa güvenmektedir. Doğrudur, böyle düşünmeleri de realiteye uygun düşer. Ancak bu 'realite, değiştirilmesi gereken bir realitedir. Gerçekten de, cinsel taciz nedeniyle partiden ayrılmak, erkek egemen anlayış nedeniyle anlaşılmaz görünür. Bu hissiyat birçok sosyalist tarafından da paylaşılıyor. Lakin, buradan çıkarılması gereken sonuç şudur: Erkek egemen anlayış sosyalist hareketin saflarında da yontulmuş biçimler altında egemenliğini sürdürmektedir. Bu nesnellikten medet umanlar, kısa vadede kazançlı çıkma şansına sahip olabilirler. Tabi bu da mutlak bir gereklilik değildir. Ancak şu gerçeği çok iyi bilmek gerekiyor. Bu anlayışın geleceği kazanma şansı yok. Reel sosyalizmin tarihi, "somut koşulların somut analizi" lafları arkasında, var olan gerçekliğe teslim olmanın tarihidir. SDP'den ayrılanların akıntıya karşı kürek çektiklerini bilmek gerekir. Kuşkusuz, bir erkek olarak şunu itiraf etmeyi hakkaniyetin bir gereği olarak görüyorum. Akıntıya karşı kürek çekenler partiden ayrılan kadın yoldaşlarımızdır. Bu onur onlara aittir. Eğer gelecekte, bugün cinsel taciz nedeniyle SDP'den ayrılmış olmamız çok daha anlamlı bulunacaksa, ki bundan hiçbir kuşkum yok benim, bu anlama içerik kazandırmış olanlar kadın yoldaşlarımız takdirle anılacaklardır.

Cinsel taciz olayına dönersek...

Kuşkusuz, SDP'den ayrılma gerekçem cinsel taciz, bunun kanıtı da benim SDP içindeki kendi kişisel tarihimdir demem bir çoklarına inandırıcı gelmeyebilir. Tabi ki, insanın kendi tutumunu, kendi kişisel tarihi ile ilişkilendirerek haklı çıkarmasının subjektif bir yanı vardır. Bu yüzden ileri sürdüğüm bu kanıt kuşkuyla karşılanabilir. Ancak çok daha güçlü bir kanıtın ortada olduğu da meydandadır. Cinsel taciz faili Atilla Kaya İstanbul İl Disiplin Kurulu tarafından cezalandırıldı. Merkezi Disiplin Kurulu ise bu cezayı ortadan kaldırarak, Atilla Kaya'yı akladı. Bununla da kalınmadı. Parti Kongresi'nde verilen bir önerge ile Atilla Kaya alkışlarla partiye yeniden davet edildi. Bu gelişme üzerine tacize uğrayan iki kadın yoldaşımız SDP'den istifa ettiler. Onları da yaklaşık 230 kadın arkadaşımızın istifaları izledi. Bu sayı daha sonra giderek arttı. Biz de bu şartlar altında, erkekler olarak kadın yoldaşlarımızın açtığı yoldan yürüdük. İstifaların bu biçimde gerçekleşmiş olması, istifa gerekçesinin tacizden başka bir nedene dayanmadığını apaçık ortaya koymaktadır. Bundan daha güçlü bir kanıt arayanın ya niyeti bozuktur ya da zihni iflah olmaz bir biçimde erkek egemen düşünce sistemi tarafından sakatlanmıştır. Siz bu ülkede, bir partiden istifanın bayraktarlığını kadınların yaptığına tanık oldunuz mu hiç? Böyle bir örnek yoktur. Örneğin nadide niteliği bile meseleyi apaçık bir biçimde ortaya koyuyor. Sonuç olarak şunu söyleyebilirim. SDP'den istifa etmenin tek bir nedeni var. Cinsel taciz suçlarının üstünün örtülmesi karşısında ayaklanarak partiden istifa eden kadın yoldaşlarımızın tutumunu desteklemek. Meselenin esası budur.

Partideki kadınlar son yaşanan taciz meselesiyle birlikte sizce mağdur edildiler mi?

Kadınlar erkek egemen anlayış nedeniyle her gün, her saat, her saniye zaten mağdur ediliyorlar. Cinsel taciz ise bir insanlık suçu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Böyle bir suç nasıl olur da kadınları mağdur etmez? Cinsel taciz suçlusu yaptırımla karşılaşsa bile tacize maruz olan kadınlar ek bir mağduriyet yaşıyorlar. Bunun nedeni toplumumuzun bütün katlarında, her birimizin üzerinde etkili olan erkek egemen anlayış. İşte tam da bu gerekçe ile, tacize uğrayan kadınların, tacizden dolayı yaşadıkları mağduriyetin derinleşmemesi için bir dayanışma ağıyla sarmalanmaları gerekir. Mağduriyetin derinleşmesini engellemenin kadın dayanışmasından başka bir yolu da yok. Lakin dayanışma ne kadar güçlü olursa olsun, yine de erkek egemenliğinin kuşatması nedeniyle mağduriyetin derinleşmesi engellenemez, sadece sınırlandırılabilir. Bu gerçek cinsel taciz suçunu ifşa etmenin ne kadar yürekli bir girişim olduğunu da ortaya koyuyor.

Parti yönetimi, ayrılanlarla siyasi bakımdan farklı noktalarda olduklarını ifade etmişlerdi. Bunu nasıl karşılıyorsunuz?

SDP yönetiminin bu açıklaması doğru. Evet, bizlerle SDP yönetimi arasında ciddi görüş farklılıkları vardır. Lakin, yukarıda söylediğim gibi, SDP yönetimi bu açıklamayı, bizim SDP'den ayrılma gerekçemizi çarpıtmak için yapıyor. Ayrılmanın gerekçesi cinsel tacize karşı takınılan tutum, cinsel taciz suçlusunu aklama çabasıdır. Ancak burada bir gerçeğe işaret etmekte yarar var. Cinsel taciz vakaları gündeme geldiğinde bu sorun çok rahatlıkla halledilebilirdi. Çünkü böyle bir suçun SDP tüzüğünde çok açık yaptırımları vardı. Fail bu yaptırımlarla karşılaşır ve mesele bu boyutlara varmazdı. Demek ki bu gelişmişlik düzeyinde değilmişiz. Gerçek bu. Gerçek, gerçektir, üstünü örtme çabası dünyayı değiştirme eyleminin öznesi olduğu iddiasında olan insanların tutumu olamaz. SDP tüzüğünde çok açık yaptırımları olan cinsel taciz suçu örtbas edilmeye çalışıldı. Tabi örtbas etme işlemi de, parti tüzüğü bir kenara konularak gerçekleştirilmeye çalışıldı. Bütün kurallar yerle yeksan edildi. İşte bu gerçek bize şunu gösteriyor. Partinin hatalı olduğunu düşündüğümüz politikalarını düşünsel zeminlerde mücadele yürüterek değiştirebilme olanakları, parti yönetici kliği tarafından istendiği an tahrip edilebilmektedir. Cinsel taciz suçunun üstünü bile tüzüğü yok sayarak örtbas etmeye çalışan bir zihniyet, partinin çizgisini değiştirmek için mücadele eden insanlara karşı her türden kuralsızlığa başvurma hakkını kendisinde görür. Zaten böyle de oldu. Bu suçu niye örtbas etmeye girişiyorsunuz dendiğinde, parti yönetimi şirazeden çıktı, itirazları bastırmak için kural tanımayan bir çizgi tutturdu. Böylelikle açık bir biçimde gördük ki, iki ayrı dünya ile yüz yüzeyiz. İşte tam da bu nedenle şunu söyleyebilirim. Cinsel tacizi örtbas etme girişimi, var olduğunu bildiğimiz siyasal ve örgütsel sorunlardaki görüş farklılıklarımızın çok daha derin kökleri olduğunu açığa çıkardı.

Partiye geri dönme ya da yeni bir parti kurma durumu söz konusu mu?

Partiye geri dönme gibi bir durum söz konusu değil. Partiden ayrılanlar olarak Yeniden Sosyalist Kuruluş Meclisi adlı bir örgütlenme oluşturduk. Bu oluşum öncelikli görev olarak ciddi bir muhasebe yapmayı kararlaştırdı. Şunu açık bir biçimde itiraf etmek gerekir. Eğer düne kadar aynı parti çatısı altında yer aldığımız arkadaşlarımızla bugün bambaşka noktalara savrulmuş isek, dün dündü, bugün de bugündür, kaldığımız yerden devam ediyoruz anlayışıyla hareket etmek doğru olmaz. Doğru olmadığı gibi inandırıcı da olmaz. Geçmiş 20 yıllık sürecin değerlendirmesini yapmak, kendi hatalarımızın neler olduğunu açık bir biçimde ortaya koymak zorunludur. Böyle bir değerlendirme yapılmaksızın sağlam temeller üzerinde geleceğe doğru yürüyemeyiz. Kuşkusuz bu değerlendirmeyi kendi içimize dönük olarak yapmamalı, sosyalist hareketin bütün parçalarının gözü önünde bu muhasebeyi gerçekleştirmeliyiz. "Kol kırılsın yen içinde kalsın" demiyorsak, açıklık öncelikli düsturumuz olmalıdır.

Akşamsefası

Ebru Yıldırım

(Eski SDP PM Üyesi)

Filiz Koçali kongre konuşmasında bizleri partinin devrimci çizgisinden kayanlar olarak ifade etmiş. Farklı politik görüşlerimiz olduğunu söylemiş. Evet, politik bir mesele olan cinsiyetçilikte farklılıklarımız var. Feminist bir kadın olarak kendisinin de bunu çok iyi bildiğine eminim.

Parti yönetiminin taciz iddialarıyla gündeme gelen isimle ilgili olarak bir tasarrufu olmayacak mı sizce?

Partide yaşadığımız sorun çok kısa bir süre içerisinde cereyan etmedi. Dokuz ay gibi oldukça uzun bir süre içerisinde gelişen olaylar zincirine ve bugün partide kalanların yol-yöntemlerine bakıldığında Atilla Kaya ile ilgili olarak parti yönetiminin, kendisini yeniden partiye çağırmak dışında bir tasarrufu olacağı kanaatinde değilim. Dokuz ay kimimize "komplocu", kimimize "ajan", kimimize "provokatör", kimimize "iflah olmaz feministler ve demokratlar", "reformistler" gibi yakıştırmalar yapıldı, hakaretler edildi. Biz partiden istifa edenler, bu dokuz ay boyunca atılan her yanlış adıma rağmen, böyle bir tasarruf beklentisi içerisinde olduğumuzdan bu denli uzun bir süre istifa etmemeyi tercih ettik zaten. Ancak en son, partinin en üst organı olan konferans kararıyla Atilla Kaya partiye davet edildiğinde bütün bu beklentilerimizin hayalden ibaret olduğunu anlamış bulunduk. Bizlerin sorunun düzeltilmesine dönük attığımız her adım, gerek PM tarafından gerekse de MYK tarafından sert bir dille ve parti hukuku her defasında ayaklar altına alınarak reddedildi. Parti büyük kongreye giderken ortam artık oldukça gergindi. Olası şiddet ortamına imkan vermemek için gitmemeyi uygun gördük. Ancak Atilla Kaya'nın alkışlar içerisinde partiye geri çağırılacağı şahsen benim aklıma hiç gelmemişti. Bugün kongreye gitmeme kararımıza dönüp baktığımda, doğru karar olduğuna emin olabiliyorum. Çünkü, düşünsenize, tacize uğrayan kadın arkadaşların da olduğu kongrede tacizci alkışlar eşliğinde partiye geri çağırılıyor. Atilla Kaya'nın, "Bana komplo kurdular" satırlarının yer aldığı metin ayakta alkışlanıyor. Hiç istemediğimiz şeyler yaşanabilirdi. Biz en azından buna engel olmuş olduk.

İstifalarınızı eleştirenler, siyasi olarak farklı düşündüğünüz için ayrıldığınızı ifade ediyorlar. Bu iddialarla ilgili olarak ne söyleyeceksiniz?

Sosyalist Demokrasi Partisi çoğulcu bir parti. Farklı görüşlerin bir arada yürüyebileceği düşüncesinden yola çıkarak kurulmuş bir parti. Ayrılanların büyük bir kısmı, "siyasal farklılıktan ayrıldılar" diyenlerle aynı grup içerisinde yıllardır politika yapmış insanlar. Taciz başvurusu olmadan önce de içimizde farklı görüşleri olanlar vardı, bugün ayrılanlar içinde de politik farklılıklara sahip olanlar olduğu gibi. Şimdi, olayın gelişimine baktığınızda yaşananlar, yaşatılanlar sosyalist bir partiye, hele ki adında "sosyalist demokrasi" ibaresi olan bir partiye asla yakışmayacak cinsten. "Tacizciyi yargılatmadık, yargılatmamak için de şunları şunları yaptık" denilemeyeceğine göre, bu partinin başka ilkesel bir meselesinden ayrılınmış gibi olayı bulandırmak dışında yapılacak pek bir şey kalmıyor geriye: Ayrılanlar Kürt sorununa şoven baktıkları için gittiler. Bu bir retorik. Bu cümle ile üstü örtülü olarak hem kendilerini "daha devrimci" ilan etmiş oluyorlar, hem de sosyalist olmayan birinin bile etik bulmayacağı tacizciyi yargılatmama, tacizin üstünü örtme girişimleri yerine "daha politik" buldukları bir mesele ile ayrışmayı meşru kılmaya çalışıyorlar. Aslında taciz başvurusu sonrasında yaşananlara bakıldığında, siyasal farklılıklarımız olduğunu gördüm. Taciz, politik bir meseledir. Cinsiyetçilik, politik bir meseledir. Yani tacizden, yani politik olarak farklı düşündüğümüz için ayrıldık. Filiz Koçali kongre konuşmasında bizleri partinin devrimci çizgisinden kayanlar olarak ifade etmiş. Farklı politik görüşlerimiz olduğunu söylemiş. Evet, politik bir mesele olan cinsiyetçilikte farklılıklarımız var. Feminist bir kadın olarak kendisinin de bunu çok iyi bildiğine eminim.

SDP'ye geri dönme ya da yeni bir parti kurma durumu söz konusu mu?

Bu partiden ayrılanların büyük bir kısmı parti kurucusu aynı zamanda. Yani yaklaşık altı yıldır bu partiye, bu parti aracılığı ile sosyalist ve feminist mücadeleye katkı sunmuş, emek vermiş insanlar. Partiden ayrılma kararı ister istemez hüzünlendirdi beni, belki de birçoğumuzu. Üstelik bu denli çirkin, bu denli kırıcı şeyler yaşayarak olunca daha da sarsıcı olduğunu söylemek mümkün. Burjuva politikacılarını bile aratmayacak bir tarz, yöntem, üslup, yönelim, hatta insanın dili varmıyor, yalanlar...Üstelik gitmemizi partinin en üst organı, yani kongresi karar olarak aldı Atilla Kaya'yı partiye geri çağırarak. O yüzden, SDP'ye geri dönmem söz konusu olamaz. İstifa eden yaklaşık bin kişi, "Yeniden Sosyalist Kuruluş Meclisi" adı ile bir deklarasyon yayınladık, basından takip etmişsinizdir. Sonuçta politika yapmaya devam edeceğiz ve bir araca ihtiyacımız var. Bu meclis partiye de evrilecektir diye düşünüyorum. Ama önceki hatalardan ders çıkarmak, gelecekte yaratmayı düşündüğümüz sosyalist toplumun 'nasıl'lığına dair daha doğru, ama asla en doğru değil, bir çerçeve çizerek ilerlemek gerek.

Filiz Koçali

(SDP Genel Başkanı)

(Basın açıklaması)

Bazı yayın organlarında, SDP'den istifa eden bir grubun partimize yönelik çeşitli ithamları yayınlandı. Bu ithamların tümünü kesin bir dille reddediyoruz.

Partimizin Kürt sorununun çözümsüzlüğüne ve askeri vesayet rejimine son verme çizgisine karşı olanların, istifa ederken öne sürdüğü iddiaların tümü asılsızdır. Politik bir ayrışmayı kadınların kazanımlarını kullanarak "magazinel" tartışmalardan medet umanlar, tarih önünde ve kadınların önünde hesap vereceklerdir.

SDP'yi kuranlar 15 yıllık birleşik parti süreçlerinde (Birleşik Sosyalist Parti, Özgürlük ve Dayanışma Partisi, Sosyalist Demokrasi Partisi) Kürt sorununda çözümsüzlüğe son verme, militarizme ve oligarşiye karşı tavizsiz bir mücadele konusunda sosyalist solda belirgin bir çizgide olanlardır.

Partimizin devrimci, devrimci olduğu kadar da riskli olan çizgisine ayak uyduramayanlar, gençlerin de parti yöneticisi olmasına itiraz edenler, ittifak güçleriyle birlikte, işçi, emekçi sınıflarının ve ezilenlerin nihai çıkarları için Türkiye'nin devrimci, demokratik toplumsal değişiminde / dönüşümünde rol oynamak yerine dar, küçük bir çevre olmak isteyenler, giderken SDP'yi yıpratmak istiyorlar.

Gidiyorlar, çünkü partide azınlıkta kaldılar. Partinin çizgisini değiştirmek istediler. İzin vermedik. Partinin yönetimine gençlerin gelmesine itiraz ettiler. Güçleri yetmedi.

Şimdi Kürt halkının tepesinde bombalar yağarken, Türkiye bir iç savaşın ve bölgesel savaşın eşiğindeyken, yapacakları konusunda iddiası olan SDP'yi "magazin" tartışmalarının içine çekmenin kimin işine yaradığını bu asılsız iddialarla SDP'ye saldıranlar iyi biliyorlar. Egemen güçlerin saldırısı SDP'ye vız gelir.

Aramızdaki politik ve örgütsel farkları açıkça ortaya koyamayanların, partimizin devrimci çizgisine itirazlarını çeşitli yaftalarla gizleme çabası boşunadır. Partimizden ayrılanların yönelttiği asılsız iddiaların ve yakıştırmaların tümünü bir kez daha reddediyoruz. SDP'den kimse, yıllardır imbikten geçirerek inşa ettiği devrimci çizgisinden taviz beklememelidir.

Partimiz, cinsiyetçiliğe karşı mücadelesi dün olduğu gibi, bugün de, yarın da tavizsiz sürdürecektir. Kadınların kazanımlarının parti içinde "iktidar" olma kavgasında kullanılmasına asla izin vermeyecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Hüseyin Çelik

'Telli sazdır bunun adı / Ne ayet dinler, ne kadı /
Bunu çalar anlar kendi / Şeytan bunun neresinde?'

DERİN DEVLET ÇETESİ Mİ? DEVLETİN DERİN ÇETESİ Mİ?

2008 yılına girerken, adları yıllardır ortalıkta dolaşan ve aralarında meşhur ve emekli bir paşanın da olduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı ve bir kısmı da tutuklandı. Çeşitli vesileler ile, adet yerini bulsun diye söylenmesine rağmen "**yargıya taşınmış bir konu**" hakkında ulu orta konuşmanın, yazmanın yasak olduğu bir ortama rağmen çokça varsayımlar, bilgiler ortaya atılmakta ve yazılıp çizilmekte.

Bu ülke de, genel de olduğu gibi, alışık olduğumuz üzere, bu sefer umarız,de at izi it izine karışmaz, karıştırılmaz. Ve bazı gerçekler ortaya çıkar.

"**Ergenekon**" adı verilen operasyon konusunda mahkeme özel bir yasak kararı aldı. Beğensek de beğenmesek de bu karara uymak zorundayız.

Dolayısıyla bu yasağa uyarak ve herhangi bir yargı içermemek kaydı ile bugüne kadar kamuoyuna mal olmuş bilgilerin irdelenmesi /tartışılması konusunda bir sakınca olgusu yargıyı etkileyecek bir tarafının olmadığını herkes kabul edecektir.

Üstelik bu ve buna benzer operasyonlar geçmişte yapılmış ve yaşanmıştır. Neticeleri de yine kamuoyu tarafından bilinmektedir. Dolayısıyla konuya son haliyle yargının önüne geldiğinin ötesinde tarihsel olarak bakmak ve yine tarihe mal olmuş bazı gerçekleri hatırlatmakta yarar olduğu gerçeği gözardı edilemez.

Türkiye'de, devlet yapı ve anlayışına odaklı karanlık güçlerin varlığı ve eylemleri her dönemde kendini hissettirmiş ve bu ülkenin alnına silinmesi çok ama çok zor olan kara lekeler sürmüştür. **Osmanlı**'nın son yılları ile **Cumhuriyet** döneminde, ülke ve devleti kendi mülkleri olarak gören ve halkı resmen ve alenen düşman sayan bir zihniyet hep iktidar olmuştur. Türkiye'ye özgü bir demokrasi uygulaması ile işbaşına gelen siyasi eğilimler ise sadece hükümet olmuşlardır. Asker ve "**sivil**" atanmışlardan oluştuğu gözlenen bir genel zihniyet, kendi konumlarının ve kafalarındaki devlet yapısının kendilerince "tehlike"yle karşı olduğuna hükmettikleri zamanda her türlü alevera/dalevera/provokasyonlar uygulayarak darbeler yapmışlardır. Bu güçlerin aslında, kendilerinin, "**uçurumun kenarına getirdikleri memleketi**" kurtarma nutukları atmaları uzun zamandır bilinen bir gerçektir.

Ülkede topal aksak da olsa var olan hukuk yapısını açıkça çiğnemenin göze alınamadığı durumlarda, bu çevreler her zaman bu karanlık emelleri için bazı grup ve kişileri kullanmışlardır. Bu kişi ve gruplar doğrudan devletin maaşlı memurları olduğu gibi, çeşitli ilişkiler neticesi bulunan kişiler de olmuştur.

Kanun kaçaklarının ve hatta hapishanelerde mahkum durumunda olan bazı kişilerin kullanıldığı bilinmektedir. Devletin güvenlik birimlerinden şu veya bu sebeple ayrılan bazı kişilerin bu işlere dahil olmaları ise Türkiye'de neredeyse geleneksel hale gelmiştir.

1915 Ermeni Tehcir (sürgün) **Yasası**'nın uygulanmasında başlarında **Teşkilat-ı Mahsusa** mensubu olduğu bilinen **Doktor Şakir**'in olduğu, hapishanelerden özellikle tahliye edilen kişilerden oluştuğu bilinmektedir. Ve bu sözüm ona "**vatanseverler**"in tarihin önemli bir "**kırım**"ını gerçekleştirdikleri de bir gerçektir. Bu gerçeği **1919** yılında son **Osmanlı Meclisi Mebusan-ı** kurmuş olduğu "**Ermeni Kırımı Komisyonu**" raporları ve aldığı idam kararları ile ortaya koymuştur.

Cumhuriyet'in ilk yıllarında **Topal Osman** ve arkadaşlarının gerçekleştirdiği milletvekili cinayetleri, daha sonraları aykırı sesleri susturmak için kullanılan muhbir ve provakatörler -*Nazım Hikmet davası gibi*- bilinmektedir.

6-7 Eylül olayları ve neticeleri halen aydınlanmamış ve örtbas edilmeye devam edilmektedir.

1970 ile **1980** yılları arasında meydana gelen kimi olaylarda kimlerin neden ve nasıl oyunlar oynadıkları, yapılan darbeye zemin yaratma amaçlı olduklarını bu memleketin insanları yaşayarak gördüler.

Susurluk kazası ve dönemin Başbakanı tarafından "**fasa-fiso**" olarak nitelendirilen olayın ortaya koyduğu ilişkiler nedense bir türlü aydınlığa kavuşturulmak istenmedi. Ve ya buna kimsenin gücü yetmedi.

Yüzlerce sözde "**faili meçhul**" cinayet ortada duruyor.

Geçen yıl katledilen **Hrant Dink** cinayeti konusunda her gün yeni ilişkiler ve boyutlar kamuoyuna yansımakta. Ama bir türlü aydınlanması konusunda ciddi adımlar atılmamaktadır.

Bütün bunlara daha yüzlerce örnek eklenebilir.

Ama elle tutulur, gözle görülür olan gerçek, ideolijik bir taraflılıkla hareket eden devlet yapısının, devletin varlığını korumak ve devamını sağlamak adına aynı devletin "**devlet**" olma niteliğini ortadan kaldırma pahasına her türlü karanlık yollara başvurduğudur.

Halkı ve halkının tüm etnik, kültürel çeşitliliklerini olumlu algılamayan, tam tersine, ülkenin kültürel zenginliğinden korkan bir devlet yapısı olduğu için, her türlü karanlık yollara başvurmaktadır. Devlet yapısını vatandaşlarının hizmetinde saymayıp, vatandaşlarını devletin hizmetinde algılayan bir zihniyetten zaten başka bir tutum beklemek doğru değildir.

Netice olarak, ülkemiz Türkiye devlet yapısının, en başta güvenlik güçlerinin bu konularda sicilleri hiç ama hiç temiz değil.

Tarihimizin genelinde olduğu gibi yine tarihimizin bir parçası olan bu gerçeklerle yüzleşmemiz gerekmektedir.

Üzerinde yayın yasağı konan ve adına her nedense "**Ergenekon**" adı verilen operasyon nereye gidecek, nereye dayanacak; hep beraber yaşayarak göreceğiz.

Ve o zaman daha sağlıklı ve daha "**detaylı**" irdeleme fırsatı olacaktır.

Barış MUTLU

Sudan konuklar

Soğuk içkilerin artık ısındığı halde içildiği, müziğin can cekiştiği ve zihnin bambaşka coğrafyalardan bir türlü dönemediği saatlerde olur. Algılara netlik ayarı yapılamayan ortama, kimsenin bir şeyi tanıyamadığı eve iki misafir gelir. Parti dahilinde birinin çağırdığı yahut çağırdığını hatırlamadığı iki adet saçma sapan insan. Zaten hiç bir şeye mana veremezken, bir de bu figürler gong sesi olur gecenin..

Bilahare muhabbeti döner, "o neydi ya? Ne saçmaymış? O da ne demekti?" Yine de tam tanımlayamazsınız. Ankara buna benzer iki Sudanlı'yı ağırladı. Biri devlet başkanı, diğeri asistanı. Ama ne asistler.. Protokol denizine ellerinde bahis kuponlarıyla yanlışlık eseri karışmış, 'çay da satan iddaa bayi' arar gibi gezdiler. Bu şaşkınlık hali, bu kepazelik belki bize eğlenceli gelebilirdi. Bunun üzerine daha neşeli konuşabilirdik. Oysa yüzbinlerce insanın öldürüldüğü Sudan'ın kendi imzaladığı barış anlaşmalarına uymayan ve 'içişlerine müdahale kabul etmeyen' devlet erkanından bahsediyoruz. Primatlarda yapılan bilimsel araştırmalarda 'savaş' fikrinin insiyaki olmadığı ortaya çıkınca "savaşı icad eden insan evladı barışı da bulabilir' fikri alevlenmişti. Bir toplu kıyımda ölen yüzbinlere üzülürken, bunun amortisinin hiç olmazsa kalıcı bir barışla alınabileceğini düşünmüştük. Oysa savaşlar barışın değil, silahın zaferiyle bitince, bir sonraki savaşı gözlemek durumunda kaldık.

1956'da bağımsızlığına kavuşan Sudan, o tarihten beri diktatörlükle yönetiliyor. Avrupa'yı cehenneme çeviren İkinci Dünya Savaşı'nın sonrasında bir makale yazan Ahmet Hamdi Tanpınar Demokrasilerle dikta rejimleri arasındaki farkı şöyle izah eder: "Birinciler zaman faktörünü en tabii iş arkadaşı olarak kabul ederler. Zaman içinde kurulduğundan zaman içinde devam etmek kendilerine yeter. Gelecek nesillerin iş ve sorum payını ayırırlar.

Diktatörler ise her şeyin kendi ömürlerinde olup bitmesini isterler." Demokrasilerin sürekliliği gözettiğini anlatan yazar, Napoleon'un "keşke kendi kendimin torunu olsaydım" sözünü örnek verir. Bir çok liderin has hususiyetidir bu ihtiras ve her zafere tek başına sahip olma isteği.. Ekseriyetle kanla beslenir. Bir yandan da meşruiyet peşinde koşar. İki milyon insanı yerinden eden, yüzbinlercesinin canını alan Sudan yönetimi ilkel bir saikle meşruiyet peşinde koşuyor olabilir. Bizim de sicilimiz pek temiz olmayabilir. Fakat Darfur'da yaşanan insanlık ayıbına müdahale etmek isteyen yardım götüren, elini uzatan şahıs ya da kurumları engelleyen, aciz duruma düşürdüğü insanların ayağa kalkmasına bile tahammül edemeyen rejimin kapüşonlu hokkabazlarına kırmızı halı serecek kadar da küçülmemeliydik. Daha uçağı havadayken, ülkesindeki yardım görevlileri kaçırılarak infaz edilen Ömer El Beşir'in ne Çin'e peşkeş çektiği petrollere ne de ticari işbirliğine ihtiyacımız var.

Bu adamı memlekete ayak bastığında tutuklamalıydık.

İnsan Hakları İzleme Komitesi Afrika Direktörü Georgette Gagnon, Sudanlıların ziyaretini sürpriz olarak nitelemiş ve "Türkiye'nin yapması gereken Sudan'da yaşanan insanlık dışı eylemlerle ilgili Beşir'i uyarmaktır" demişti. Denilenlere göre, Cumhurbaşkanı Gül de Sudan yönetimine nasihat etti. Ülkesindeki hukusuzluğa son vermelerini istedi. Muhatabı da büyük bir olasılıkla 'oooldu' demiştir.

Türk basını bu kanlı diktatörün Anıtkabir usulsüzlüğüyle alakadar oldu. Ne deftermiş ki milyonlarca insanın doksan artı tehlikeleri yaşayan hayatından daha mühim.

"Herkesle de görüşmemek" en doğal haktır. Günlük hayatta nasıl "adam mısın lan sen" dediğimiz insanlar varsa, cumhuriyet idarelerinin de bunu deme hakkı vardır. Behemehal, misafirperverliğin zıttı değildir. Bilakis, bu tavrımız bizi korurken; haksızlığa uğramış tonlarca insana da saygımızı aksettirir.

El Beşir 20 yıla yakın bir süredir hüküm sürüyor. Onun döneminde Sudan gözyaşı ve kandan kafasını kaldırmadı. Beşinci yılına giren Darfur vahşeti için ne imzalarsa imzalasın, hiçbirine uymadı. Ülkesinde tüm gücüyle etnik temizliğe giriştikten sonra diyar diyar gezen diktatörlerin yol üstü esnaf lokantası olmak bize hiç yakışmıyor.

Arapların Afrika'ya açılan kapısı

Yüzölçümü bakımından Afrika'nın en büyük ülkesi Sudan'da eğitim öğretim dili Arapça. Arapların Sudan'ı Kızıldeniz üzerinden Afrika'ya açılan bir kapı gibi gördükleri tarihe bakınca anlaşılıyor. Hz. Muhammedin ölümünden bir süre sonra İslamla tanışan Sudan, 1517'de Mısır'ı alan Osmanlı'dan güneye kayarak uzaklaştı. Fakat meşhur Mısır Valisi Kavalalı Mehmet Ali Paşa 1821'de mevzubahis portatif Sudan'ı da ele geçirdi. Paşa'nın devlet yönetiminde eşi dostu

kayıran tutumu bir süre sonra tesirini gösterdi ve aynı yüzyılın sonuna doğru İngilizler Sudan'ı işgal etti. 1956'ya kadar İngilizlerin elindeki ülke bağımsızlığını kazandı ama yine huzuru bulamadı. O diktatör bu general derken, yarım asır bağımsızlık milyona yakın ölüye mal oldu.

Darfur'da hükümet destekli kıyım

Sudan bir süredir Darfur sorunuyla anılıyor. Bölgedeki kısıtlı su ve geçim kaynakları, hayvancılık ve tarımla yaşamını sürdürmeye çalışan arap kabileleri arasında çatışmalara yol açıyor. Daha doğrusu, hükümetin desteklediği "janjaweed" denilen milis güçler saldırıyor onbinlerce insan ölüyor. Diğer memleketler de bakıyor. Daha doğrusu, bir şeyler yapmak isteyen yardım kuruluşları ve kişilerin karşısına da birkaç gün önce resmi protokolle ağırladığımız Ömer El Beşir ve adamları geçit vermiyor. Sudan'da 30 milyonun üzerindeki nüfus 2008'e de el Beşir idaresinde umutsuz ve acılı giriyor. Yönetime el koyar koymaz partileri kapayıp, basını sansürleyerek, parlamentoyu feshetmişti. 64 yaşındaki paraşütçü general için bu sistemle yol uzun gibi.. Zira seçimlere katılım oranı yüzde10, yüzde 15. Ve Diyarbakır'da DTP ne alıyorsa Sudan'da Beşir onu alıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

c.kafkas@superonline.com Cüneyt Kafkas

'TOPLUMSAL ÇÜRÜME' VE AYDINLAR

İktidar hedefiyle başkaldırmak demek, yüzünü sistemin unutturduğu Türkiye'ye; asıl Türkiye'ye dönmek demektir.

Türkiye 2008'e ağır sorunlarla girdi. Düzenin kendisi de, üzerinde bol keseden konuşup nutuklar attığı "**ekonomik istikrar**" görüntüsü de; tuzla buz olacağa benziyor. Büyük zafer naralarıyla ilan edilen Kürt dağlarının bombardımanı ise sadece sorunu daha da ağırlaştırmaya hizmet ediyor. Toplumsal çürüme ağır bir yağ lekesi gibi her alana yayılıyor ve kalıcılaşıyor. Gazete ve televizyonlara yansıyan boyutlarıyla bile, ürkütücü bir şiddet içindeki toplum kendi kendini parçalıyor. Medya kokuşmuş, haber vermiyor; adeta topluma karşı, "**toplumsal değerler**"e karşı kalleş bir savaş yürütüyor. Siyaset yeniden türban ve Anayasa üzerinden "**laikçiler-şeriatçılar**" kapışmasına kilitlenmiş. İktidar muktedir değil, muhalefet muhalif değil... Uyuşturucu ilkokullara yayılıyor. Çeteler ikinci bir iktidar ağı oluşturmuş durumda. Dış ve iç sıkışma, ekonomik zorluklar, geçim derdi... Yoksulluk ve işsizliğin pençesindeki kitlelerde yalnız ve yalnız umutsuzluk var ve önüne geçilemez bir biçimde büyüyor!

Çürüme dönemleri sırasında sağlıklı toplumlar, hemen çürüme karşıtı direngen güçler üretir. Bu güçler her koşulda çürümeye ve bayağılaşmaya karşı direnirler, hayatın her alanında alternatif olarak dimdik dururlar; eğilmezler, bükülmezler. "**Geleceğin umudu**" misyonunu yüklenmişlerdir. Türkiye'de ise, toplum neredeyse hayatiyetini kaybediyor; çürüme karşıtı direniş güçlerini üretemiyor...

Toplumun kendisini savunduğu kaynaklar çok çeşitlidir. Toplumsal çürüme ne kadar derinleşirse derinleşsin; eğer toplum kendini savunma mekanizmalarını işletebilirse, kolay ya da zor mutlaka bir çıkış yolu bulur. Savunma mekanizmalarının işlemediği, işletilemediği dönemlerde ise çok uzun süren bir "**toplumsal narkoz**" hali kaçınılmaz olur. Bu da toplumun toplum olmaktan çıkıp paryalaşmaya başlaması demektir.

Toplumun savunma güçlerinin başında aydınlar gelir. Aydınlar her koşulda sıradanlaşmaya ve bayağılaşmaya direnirler. Varlık sebepleri budur, bundan dolayı aydın olarak adlandırılırlar. Çok okudukları, çok bildikleri, çok konuştukları, ya da çok yaratıcı ve yetenekli oldukları için değil; sıradanlaşmaya ve bayağılaşmaya karşı direndikleri için bu ünvanı hak ederler. Yetmez, aynı zamanda bedel ödemeyi göze alırlar ve bunu göze aldıkları oranda aydın sayılırlar; bu yüzden "**gerçek**", "**namuslu**", gibi ön takılarla anılmaları gereksizdir. "**Aydın olmak**" ünvanı, bayağılaşmaya direnmek ve zorbalığa karşı bedel ödemeyi göze almakla kazanılır. "**Aydın**"a, tam da toplumsal çürüme ve yıkım dönemlerinde ihtiyaç vardır. Aydınlar bu dönemlerde, toplumun vicdanının sesi olurlar. Toplumun kurtuluşunda, aydınların isyanı tek başına yetmez ama toplumsal vicdanı diri tutarak, toplumun diğer direniş güçlerini yaratmasında temel rol oynar. Ve her atılımda ilk kıvılcımı onlar tetikler. Türkiye toplumunun bugün yaşadığı tehlike, aydın birikiminin toplumun ana gövdesinden besbeter bir narkoz hali yaşıyor olmasıdır.

Türkiye'de aydın diye bilinenlere bir bakalım; bugünkü koşullarda neler söylüyorlar, nelerle uğraşıyorlar, nasıl yaşıyorlar? Söylediklerine ve yazdıklarına bakalım; nerede duruyor, kimlere vuruyorlar? Hatta içlerinden en eleştirici olanları, en aykırı duranları seçelim; ne diyorlar bakalım: Türkiye'deki toplumsal imhaya gözyaşı döküyorlar; vurgunu, talanı, sömürüyü en sert biçimde eleştiriyorlar... İnsan haklarını yılmaz biçimde savunuyor, çevre katliamına karşı çıkıyor, hayvan hakları üzerinde titizleniyorlar... Toplumsal çürümenin tüm boyutları üzerine bilimsel, sosyolojik analizler yayınlıyorlar... Kısacası, el atmadıkları konu yok! Ancak bir tek şeyi; asıl yapmaları gereken şeyi yapmak bir yana, üstünü örtmek için bütün maharetlerini sergiliyorlar! Devleti eleştiriyorlar, siyasi iktidarı yerden yere vuruyor; sermayeyi eleştirmekten kaçınmıyorlar... Ancak bütün bunları getirip, toplumun içinden varolduğu tarihine, sosyolojisine; hatta inandığı dinine bağlayarak, sistemin bütün kirini ve suçunu toplumun üzerine boca ediyorlar.

Toplumsal çürümenin ileri dönemleri, sömürünün fütursuz bir yağmaya dönüşme dönemleridir.

Yağmacılar her tarihte ve her toplumda aynı biçimde yağmalar. Kendileri büyük lokmaları kaparken, kırıntıları da aç ve kuru kalabalıklara sunarlar. Nöbetleşe olarak iktidara gelen her kesim, kendi etrafındakileri aynı pisliğe bulaştırıp yandaş haline getirir; siyasal ve toplumsal bir güce dönüştürür. Böylece siyasal ve kültürel, her türden ahlaksızlık bir yarış halinde, tüm topluma yayılmış olur. Şimdi Türkiye'de aydın geçinenler tam da bunu yapıyor; dahası, zorba ve yağmacıların arkasında, "**Kırk satır mı, kırk satır mı**" misali, "**İçlerinden daha iyisini bulup seçme**"yi çare olarak sunuyor...

Bugün yaşamakta olduğumuz toplumsal bozulma ve çürüme bir günde olmadı. Türkiye'yi bu güne getirenler; toplumsal bilinci bozarak insanları sürüleştirenler, bu uğursuz suçlarını yalnız başına yapmadılar. Elbette yoksulların bir kesimini de bu işe bulaştırdılar. Ama asıl olarak bu durumu yaratırken, kendisini satmaya hazır yeni bir "**okumuş yazmış**" takımı yanı başlarında hazır buldular. Ve bu okumuş yazmış kitle, ne yazıktır ki bu kirli suçların baş oyuncusu; burjuva mekanların ve Plaza'ların, bir bütün olarak kirli sistemin kenar süsü oldu. Şimdi de panik halinde kendi suçlarını kuru kalabalıkların üstüne atmaya çalışıyor. Aydın onurunu ve bilincini parayla satanlar, şimdi patron malikanelerinden boğazları yırtılıncaya kadar haykırıyor. Bunlar, maaşlarını veren vurguncu patronlardan daha ikiyüzlüler: Önce; başta hizmetinde oldukları tekeller olmak üzere; siyasi iktidarlar, asalak devlet bürokrasisi ve mafyalarla birlikte, hep beraber mafyalaşarak bugünkü Türkiye'yi yarattılar. Şimdi de toplumsal çürümeden, toplumun cahilliğinden dem vurarak timsah gözyaşları döküyorlar. Türkiye kurtulacaksa, bu hayasız gidiş sona erecekse; herşeyden önce bu mafyalaşmış ağların dağıtılması, bunların kirli iktidarlarının yıkılması zorunludur.

Bugün Türkiye'de ekonomik, siyasal, bilimsel, toplumsal, kültürel faaliyetlerden geçilmiyor. Tarih üzerine, **Kürt sorunu** üzerine; ekonomik yıkım ve toplumsal yozlaşma üzerine, işsizlik ve açlık sorunları üzerine yazılmış kitaplardan, yapılan açık oturum ve toplantılardan geçilmiyor. Prof., Dr., tarihçi, bilimadamı, filozof, sanatçı, edebiyatçı, şair vesaire ünvanlı piyasayı dolduran bu haşarat, çürüyüp kokuşan bu sistemden daha temiz değil... Tarihin, bilimin, sanatın öncelikle bu satılık uşak takımının elinden kurtarılması gerekiyor. Onlar sadece bu kirli sistemin devamına hizmet etmekle kalmıyor, aynı zamanda yeni bir aydın kuşağının doğmasını da engelliyor. Yeni yetişen genç ve yetenekli kuşağı, ahtapot misali kuşatarak kirli sistemin içinde boğuyor. Genç ve taze aydın adayları, ateşe uçan kelebek misali bunların ışıklı ortamlarına koşuyor. Onların parlak ışıklı ortamlarına ulaştıklarında coşkularını, ideallerini, ütopyalarını ve tüm yeteneklerini kaybediyorlar. Kanatları yanıyor ve düzenin kirli bulamacı içinde yok olup gidiyorlar.

Bugün aydın olmanın birinci kriteri, bu kirli sisteme baş kaldırmak ve bedel ödemeyi göze almaktır. Bunları göze alamayan, allame-i cihan olsa da bu kirli sistemin kenar süsü olmaktan kurtulamaz. Sistemin aydın imhasının en büyük aracı, aydınların "**iktidar bilinçleri**"nin kırılmış olmasındadır. Siyasi iktidar mücadelesine varamayan her türlü muhalefet, sistemin efendilerine hizmet etmeye mahkûmdur.

Sistemin bugün en büyük avantajı Türkiye'de yaşayan emekçileri ve çalışanları yok saymasıdır. Ama asıl başarısı; bunu emekçilerin kendileri başta olmak üzere, tüm topluma benimsetmiş olmasıdır. Aydınlar da Türkiye'de yaşayan emekçileri ve çalışanları unutmuş gibidir. İktidar hedefiyle başkaldırmak demek, yüzünü sistemin unutturduğu Türkiye'ye; asıl Türkiye'ye dönmek demektir. Başka türlü söylersek, aydın olmanın ikinci şartı da; yüzünü Türkiye işçi sınıfı ve emekçi milyonlara dönmek, onların safında yer almaktır. **Prometheus** sadece Tanrıların elinden ateşi almamıştır; ellerinin yanmasını göze alarak, ateşi tutmuş ve taşımıştır. **Marks**, Prometheus için, "İnan kurbanlarının en soylusudur" der. Ve Prometheus, bilirsiniz; bu toprakların çocuğudur, bizim oralıdır...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kitay.org

5 yıldır kendilerine randevu vermeyen Başbakan'ın, matem ayları olan Muharrem ayında bir iftar şovuna girdiğini ifade eden Alevi kuruluşları, AKP'nin amacının 'içi boşaltılmış ve kendilerine endekslenmiş' bir Alevilik yaratmak olduğunu belirttiler.

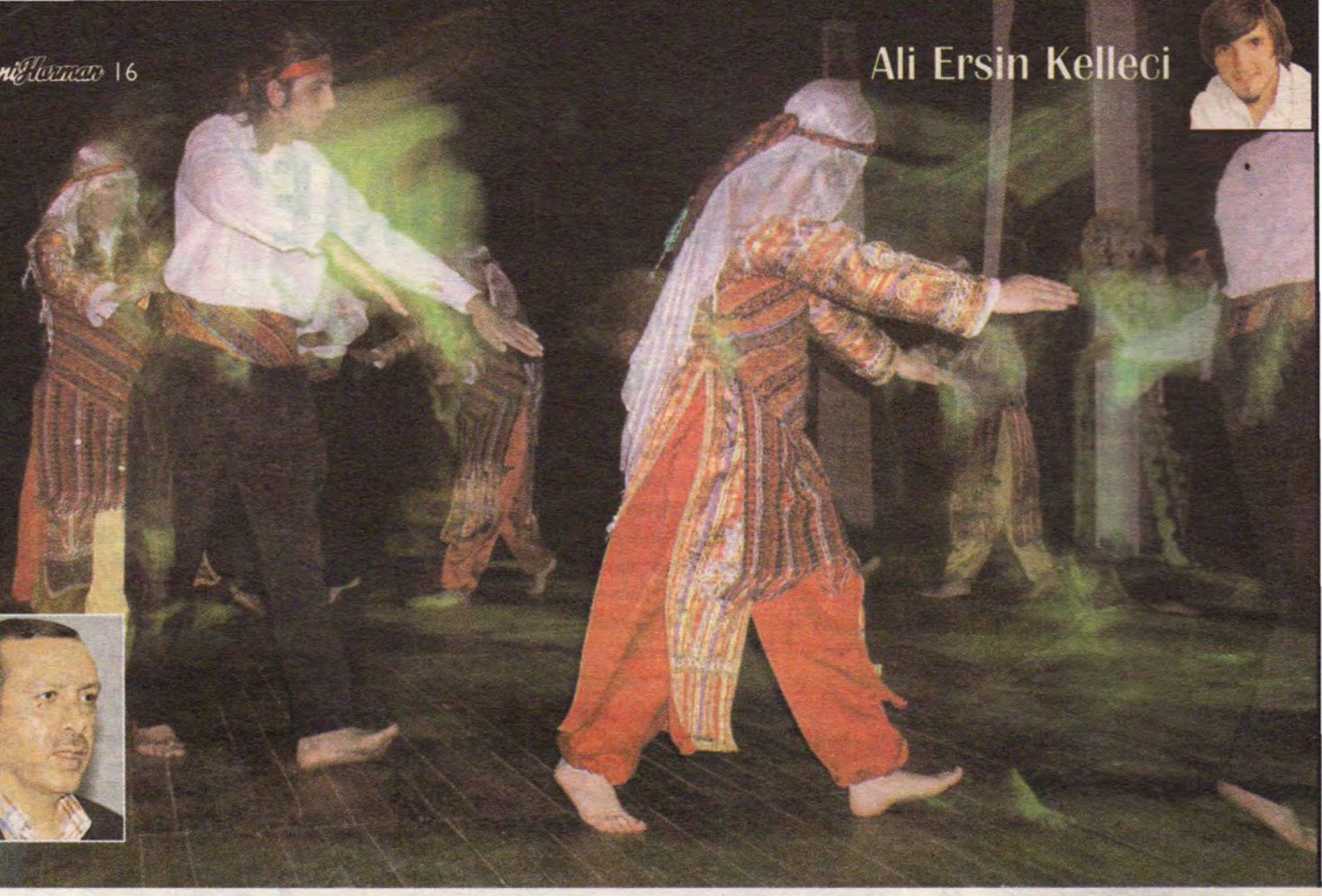

Ali Ersin Kelleci

AKP'nin 'Alevi Açılımı'nın Perde Arkası

Alevilik ve Aleviler gündemden hiç düşmeyen konularımızın başında geliyor. Her dönem çeşitli vesilelerle tekrar hatırladığımız Aleviler son aylarda tekrar gündemimizin ortasına oturdu. Bu sefer vesile teşkil eden AKP idi. Alevilerin oylarına iyiden iyiye gözünü diktiği anlaşılan AKP, Alevi kökenli İstanbul Milletvekili **Reha Çamuroğlu**'nun önderliğinde bir 'Alevi açılımı'na girişti. Bu sebeple Reha Çamuroğlu, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Özel Danışmanı yapıldı. Ardından, organizasyonunda Reha Çamuroğlu'nun ve AKP'ye yakınlığıyla bilinen **Abdal Musa Vakfı**'nın yer aldığı ve Ankara Bilkent Otel'de gerçekleşen bir iftar vuku buldu. İftar öncesi ve sonrası Alevi kuruluşları ve kamuoyu seslerini sert bir şekilde haykırarak, AKP'ye ve organizasyona tepkilerini ifade ettiler.

5 yıldır kendilerine randevu vermeyen Başbakan'ın, matem ayları olan Muharrem ayında bir iftar şovuna girdiğini ifade eden Alevi kuruluşları, AKP'nin amacının 'içi boşaltılmış ve kendilerine endekslenmiş' bir Alevilik yaratmak olduğunu belirttiler. Alevi kurumlarının tepkisi büyük yankı yaratmış olacak ki, AKP'nin Başbakan ve 15 Bakan nezdinde katılım gösterdiği iftara sadece 8 kurum iştirak etti.

yeniHarman olarak, Alevi örgütlülüğü içerisinde büyük öneme sahip **Alevi Bektaşi Federasyonu, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği** yöneticileri ve Alevi toplumu özelinde yaptıkları çalışmalarla beğeni toplayan araştırmacı yazar **Kelime Ata** ve Alevionline Haber Portalının editörü **Ceyhun Günal** ile konuştuk.

Alevilerin, AKP'nin bahsi geçen açılımıyla ilgili düşünceleri, tepkilerinin sebepleri, talepleri ve çözüm yolları bu dosyamızın içerisinde yer bulan başlıca konular arasında yer alıyor. Ayrıca her yıl tartışma konusu olan Alevi oyları da konuya hakim isimler tarafından yeniHarman için masaya yatırıldı. Buyrun…

Ali Kenanoğlu

(Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği Genel Başkanı)

AKP ile Devlet Aleviliği ortaya çıkar

Çocuğumun Din dersinden muaf tutulması için Valilikten talepte bulundum. Talebim kabul edilmedi. Arkasından dava açtım ve kazandım.

Kamuoyunun yakından tanıdığı bir isimsiniz. Zorunlu din derslerine karşı verdiğiniz mücadele çok konuşulmuştu. Konudan haberdar olmayan okurlarımız için biraz anlatır mısınız bu mücadelenizi?

Zorunlu Din Dersleri 12 Eylül cuntasının yaptığı anayasa ile zorunlu olarak okullara konmuştu. Bu derslerden Alevi çocukları çok sıkıntı çekmektedir. Bunu bizzat ben de yaşamıştım. Kendi çocuğumun da yaşamasını istemiyordum. Bu nedenle çocuğumun Din Dersinden muaf tutulması için Valilikten talepte bulundum. Talebim kabul edilmedi. Arkasından dava açtım ve davayı kazandım.

Oğlunuz şu anda din derslerine girmiyor değil mi?

Evet girmiyor.

Kamuoyunun tepkileri nasıl oldu size bu zaferle ilgili? Övgü ya da tehdit aldığınız oldu mu?

Evet, oldukça güzel övgüler aldım. Demokrat çevreler ve Alevi kişiler ve bazı kurumlardan ciddi şekilde manevi destek geldi. Tabii aksi durumda oldu, yani tehdit edildim. Bir ay evimin etrafı polis kontrolünde tutuldu tehditten dolayı. Alevi kurumları içerisinde de nankörlük edenler oldu. Aleviler açısından çok önemli olan bu başarıyı görmezlikten gelenler oldu. Bunlar kendilerini iyi bilmektedirler.

2004 yılında İstanbul'da gerçekleşen NATO Zirvesi'nde semah dönmeniz için derneğinize organizasyon yetkilileri tarafından bir talepte bulunulmuştu galiba. Siz de kabul etmemiş ve ulusal-uluslararası basında isminizden sıkça bahsettirmiştiniz. Nasıl oldu davet ve neden kabul etmediniz?

Davet Dış İşleri Bakanlığı'nın görevlendirdiği organizasyon firmasından geldi. Biz de dernek olarak değerlendirdik ve katılmamızın doğru olmayacağına karar verdik. O dönemde Irak işgali yeni başlamış, katliamlar yapılıyordu. Yine Filistin'de de çocuklar ölmeye devam ediyordu. Biz de dernek olarak "Semah barışın simgesidir" dedik ve savaşı bizzat destekleyen ve yürüten bir savaş örgütüne semah dönmeyi uygun görmedik.

AKP'nin Alevi açılımıyla ilgili neler düşünüyorsunuz?

Çok düşünüyorum bu konuda. Aleviler açısından önemli bir dönüm noktası. Tarihi bir dönüm noktası olarak görüyorum. AKP bu projesinde başarılı olursa Alevilik resmen ikiye ayrılacak.

1- Devlet Aleviliği 2- Alevi Aleviliği... Bu durum uzun vadede çok sıkıntı yaratacak. Aleviliğin içi boşaltılacak ve Alevilik dönüşerek yok olacak diye endişe ediyorum. Alevi kurumlarının çok sağlam duruş sergilemesi gerekiyor bu noktada. İftar konusunda olduğu gibi.

Kaç Alevi örgütü katıldı bu iftara?

Bizim resmi yayın organımız olan Hubyar.org un yapmış olduğu bir çalışma var. Bu çalışmaya göre Türkiye'de şubeler dahil 279 Alevi Kurumu var. Bu rakama son kurulanlarla birlikte en fazla 10 kurum daha ilave edilebilir. Bu kurumlar içerisinde sadece 8 kurum bu iftara katıldı.

İftar öncesi Reha Çamuroğlu tarafından Alevi kurumları kurdurulduğu iddia ediliyor. Bu doğru mudur? Kimlerdir bu kurumlar?

Tabii ki, başta Cemevleri Birliği Federasyonu adı altında bir federasyon ismi duyulmaya başladı. Bu federasyon girişimi yeterli destek alamayınca bunlar yeni dernekler kurdurmaya başladılar. Naylon dernek kavramı girdi Alevi örgütlülüğüne. Tabii bu nayloncular sadece bu kanatta değil bizim kanatta da bulunmaktadır.

Talepleriniz tam olarak nelerdir?

Gerçek anlamda Demokratik ve Laik sosyal bir hukuk devleti. Böyle bir devlette Alevililik sorunu kalmayacaktır. Tüm sorunlar çözülmüş olacaktır.

İftar öncesi, Başbakanlık bir cemevi başvurusunu reddetti. Burada bir samimiyet problemi yok mu sizce?

Sadece burada olsa iyi ama birçok konuda var. Sadece talebi reddetmekle kalmıyorlar, daha birçok konuda Aleviliği ve Alevi değerlerini yok sayan açıklamalarda bulunuyor ve kararlara imza atıyorlar.

Alevi örgütlülüğünün ve imkanlarının büyümesi artık siyasi partileri zorluyor gibi herhalde?

AKP'nin bu davranışının iki önemli faydası oldu: 1- Diğer partiler Aleviler konusunda eksik kaldıklarını, bu güne kadar bir şey yapmadıklarını gördüler ve Alevi gerçeğini görmeye başladılar. 2- Alevi kurumları eylem ve söylem birliği yaparak kendi aralarındaki farklılıkları bir kenara koydular ve tek duruş sergilediler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Erdal Yıldırım
(Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri MYK Üyesi)

Alevilerin önüne serilen Hızır Paşa sofrasıdır

1993 Sivas Madımak Katliamını unutmak en basit ifadeyle ihanettir. Hepimiz iyi biliyoruz ki, tarihin çeşitli dönemlerinde aslına ihanet eden bu tür ihanetçiler, hainler ve Hızır paşalar hep olmuştur. Bundan sonra da böyleleri olacaktır. Ve insanlık, ihanetçileri mutlaka kayıtlara geçirecek, altını çizerek not edecek ve asla unutmayacaktır.

Erdal Bey, AKP'nin 11 Ocak'ta vücut bulan açılımını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Öncelikle kamuoyuna "AKP'nin Alevilik Açılımı" olarak lanse edilen şeyin; 11 Ocak gününe kadar AKP'nin ve hükümetin yetkili organlarınca sahiplenilmeyen, özelde kendisini milletvekili seçenlere karşı vefa borcunu ödemeye çalışan birinin tasarımı olduğunu belirtmek isterim. Diğer yandan ise Amerikan emperyalistlerinin AKP aracılığıyla sinsi bir şekilde uygulamaya koyduğu Büyük Ortadoğu Projesi'nin 'ılımlı islam' konseptini tamamlayacak halkalarından biri olarak tasarladığı projenin parçasıdır.

Açılımın kaynağı kim olursa olsun, bu projenin amacı yüzlerce yıl boyunca inkar edilen, baskı altında ibadet ve inançlarını yaşamaktan men edilen, hatta bu nedenle defalarca katliamlara maruz kalan Aleviliği asimile etme, sisteme entegre etme, Çamuroğlu gibi taşeronlarla Aleviliği dönüştürme, sünnileştirme ve şiileştirme amacı taşımaktadır.

PSAKD'nin öncülük ettiği bir grup dede Ankara'da bir araya gelerek AKP'nin 11 Ocak'taki iftarına katılanları 'düşkün' ilan etmişti. Bunun amacı nedir? Nasıl karşılandı bu kamuoyunda?

Alevi yol ve erkan kurallarına, Alevi inancına aykırı davranarak Aleviliğe zarar verenlere uygulanan en ağır yaptırımlarından birisidir düşkünlük. İşlenen suçun niteliğine bağlı olarak kısa ve uzun süreli, hatta ömür boyu dışlanma ile ceza verilebilir. Toplum düşkün edilen kişi ile tüm ilişkilerini sonlandırır. Adam öldürmek, başkasının eşini kaçırmak, ırza tecavüz, Alevi karşıtlarıyla işbirliği yapmak 'düşkünlük' için gerekçe olabilir.

12 farklı Ocağı temsil eden 12 Alevi dedesi tarafından ilan edilen düşkünlük kararı, özellikle Alevi toplumu nezdinde son derece olumlu karşılanmış, karar çok güçlü bir şekilde desteklenmiştir. Hem örgütümüzün, hem de dedelerimizin o günkü basın toplantısı ve dedelerin düşkünlük kararı sonucu, milyarlarca para harcanarak; üstelik günlerce radyo ve televizyonlardan şatafatlı duyurular yapılarak organize edilen yemeğe Türkiye'deki 298 Alevi örgütünden sadece 6 tanesi katılmıştır. Kaldı ki, bu 6 örgüt kısa süre önce kurulan paravan tabela örgütlülükleridir.

Örgütümüz bu yemekten önce düzenlediği basın toplantısında Alevilere, **"Önünüze serilen sofra Hızır paşa sofrasıdır. Alevilere yakışan ise Pir Sultan duruşudur"** demiştir. Ve gururla gördük ki, Aleviler Hızır Paşa sofrasına, defalarca olduğu gibi bu sefer de itibar etmemişlerdir.

Siyasi geçmişi itibarıyla sürekli zıkkak çizmiş olan Alevi kökenli AKP milletvekili Reha Çamuroğlu hakkında da ne düşünüyorsunuz? İftarın düzenleyicisi konumundaydı.

12 Eylül askeri faşist darbesi öncesinde sol radikal bir yapılanma içerisinde yer alan, hemen 12 Eylül sonrasında Alevilik ile ilgili araştırmalar yapan, kitap yazan Çamuroğlu, kısa sürede liberal politik yapılar içerisinde de yer almıştır. Ve hemen devamında T.Çiller ve Mehmet Ağar'ın Susurlukçularla içli dışlı partisinde genel başkan yardımcısı olmuş, hatta bir dönem de MHP ile flört etmiş, oradan da hızla AKP'ye geçmiş ve ne yazık ki, Alevi kimliğiyle milletvekili olmuştur.

Görüldüğü gibi neredeyse birkaç yılda bir, oradan oraya, rüzgarla birlikte başı boş dolanan yaprak misali savrulmuş bir kişidir Çamuroğlu. Ve yaşamının her döneminde adeta renkten renge giren, durmadan yalpalayan Çamuroğlu hakkında söylenecek elbette çok anlamlı sözler vardır, ama benim kendisini muhatap alıp söyleyecek çok sözüm olmayacaktır. Zira Çamuroğlu gibiler hakkında en doğru sözleri gelecekte tarih ve insanlık nasılsa söyleyecektir.

Çamuroğlu, "Madımak'ı unutmak gerekir" diyordu bir demecinde. Ne diyeceksiniz bununla ilgili?

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas'a Pir Sultan Abdal Etkinlikleri için yurtiçinden ve yurtdışından giden yazar, aydın, sanatçı, semahçı 35 kişinin gerici, şeriatçı ve faşistlerce yakılarak katledilmesini unutmak olsa olsa sadece hainler, ihanetçiler, asimilasyoncular tarafından ifade edilebilir. İnsanlık tarihinin ve yakın tarihimizin en vahşi, insanlık dışı katliamlarından birisi olan 1993 Sivas Madımak Katliamını unutmak en basit ifadeyle ihanettir. Hepimiz iyi biliyoruz ki, tarihin çeşitli dönemlerinde aslına ihanet eden bu tür ihanetçiler ve Hızır paşalar hep olmuştur. Bundan sonra da böyleleri olacaktır. Ve insanlık, ihanetçileri mutlaka kayıtlara geçirecek, altını çizerek not edecek ve asla unutmayacaktır.

Bu nedenle özellikle Madımak Otelinin ne olacağı ile ilgili olarak, çok uzun zamandır kimi kurum ve kişilerce ortaya atılan "hoşgörü, kardeşlik, kültür müzesi" gibi tanımlamaların oldukça sığ ve yanlış olduğunu söylemek durumundayım. Aleviler ile sistem hesaplaşmadan, bu hesaplaşmada gerçek sorumlular ortaya çıkarılıp yargılanmadan, cezalandırılmadan; üstelik kimler adına kardeşlik, ne için hoşgörü ve hangi kültür adına müze olacağı belirtilmeden, hatta kimilerince 'çiçekçi' dükkânı olması gibi, yangında yitirdiklerimizi bir kez daha öldürecek şekilde çeşitli isimlerle adlandırılmasını anlamak gerçekten çok zor.

Bu gerekçelerle ve en önemlisi insanlığın böylesine korkunç katliamları unutmasının önüne geçmek için; Şehitlerimizin unutulmaması ve unutturulmaması için otel yıkılarak yerine "Madımak Utanç Müzesi" yapılmalıdır.

Temel talepleriniz nelerdir verdiğiniz mücadelede?

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Demokratik Alevi Hareketini oluşturan örgütler olarak temel taleplerimiz:

- Aleviliğin inanç olarak kabul edilmesi,
- Cemevlerinin yasal statüye kavuşturulması,
- Zorunlu Din derslerinin kaldırılması,
- Diyanet İşleri Başkanlığı'nın lağvedilmesi,
- Madımak'ın Utanç Müzesi olması,
- Nüfus kağıtlarındaki "dini" alanının kaldırılması olarak özetlenebilir.

Bunun yanında Alevi köylerine zorla cami yapılmasından bir an önce vazgeçilmesi, Hace Bektaş Veli Dergahı vb Alevi Dergahları'nın gerçek sahipleri olan Alevi kurumlarına verilmesi gibi taleplerimiz de mevcuttur.

Ancak tüm bu talepleri yinelerken bir kez daha altını kalın çizgilerle çizmek durumundayım ki, **Alevilik sorunu** ülkemizde yaşanan ekonomik, kültürel, sosyal sorunlar, sağlık ve eğitim konusundaki sorunlardan, yani demokrasi sorununun ayrı tutulamaz. Aleviler ve Alevi örgütleri, ülkedeki demokrasi sorununun çözümlenmesi durumunda Alevilik sorununun da çözümleneceğinin bilincindedir. Aleviler, yalnız kendileri için değil, ülke toprakları üzerinde dil, din, ırk, cinsiyet ayrımı gözetmeksizin tüm farklı kimliklerin kendilerini özgürce ifade edebilecekleri, halkların kardeşliği ve barış içinde bir ülke için çabalamaktadırlar.

3 Şubat'ta, Kadıköy'de 'Öğretimize, özgürlüğümüze saygı' mitingi düzenleyeceksiniz. Mitingin oluşumuna katkı sunan ihtiyaçları ve amacınızı anlatır mısınız?

Özellikle son birkaç ayda hem yurtiçinde, hem de yurtdışında Alevilere ve Aleviliğe karşı çok yoğun olarak sürdürülen bir iftira ve karalama politikası gözlemlenmektedir. Ve özellikle 22 Temmuz seçimlerinden sonra AKP'nin, Alevilerin yoğun yaşadığı yerlerde oy alamamış olmasını da hesap ederek, sözde 'Alevi açılımı' adıyla - ne yazık ki Alevi kökenli bir milletvekili- ve onun kurdurduğu birkaç paravan devşirme dernek ve sözde dedeler aracılığıyla başlattığı asimilasyon faaliyetleri, Amasya Anadolu Kız Meslek Lisesinde okuyan Alevi çocukların yaşadıkları baskılar nedeniyle okullarını değiştirmek zorunda kalmaları, İstanbul, Adana ve ülkenin bir çok yerinde kimi zaman sözlü, kimi zaman da fiziki saldırılarla karşı karşıya kalmaları ve hatta Almanya'da ulusal bir TV kanalında yayınlanan Tatort adlı polisiye dizide Aleviliğe iftira edilmesi ve bu dizinin sadece Almanya'da da değil, söz konusu kanalın Avusturya ve başka ülkelerdeki kardeş TV'lerinde de yayınlanmış olması bu mitingi yapma kararımızda etkili olmuştur.

Ayrıca önemle belirtmeliyim ki, yine 22 Temmuz seçimlerinden sonra birçok alanda Amerikan emperyalizminin güdümündeki işbirlikçi AKP hükümetinin emek cephesi üzerinde emperyalist politikalar uygulaması, sınır ötesi operasyonlar ile halkların kardeşliğine ve toplumsal barışa faydası olmayan politikaları hayata geçirmeye çalışması, Genel Sağlık Sigortası ile emekli olma yollarının engellenmesi ve mezarda emekliliğin dayatılması, Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nda yapılan değişiklikler, güvenlik güçlerinin son dönemlerde birkaç kişiyi döverek, kurşunlayarak öldürmesi ve birçok konuda ülkede hak ihlalleri ve anti-demokratik uygulamaların sürmesi de mitingi düzenleme nedenlerimizdendir.

Mitinge ne kadar insan bekliyorsunuz?

Mitinge katılım konusunda yaklaşık bir sayı öngörüsünde bulunmak oldukça zor. Ancak "Öğretimize Özgürlüğümüze Saygı" mitingini gerçekleştirmeye karar verme nedenlerimiz göz önüne alındığında, mitingimize sadece Alevi Bektaşi Federasyonu'na bağlı örgütlerin değil, ABF dışındaki Alevi örgütlerinin ve inançlara saygılı herkesin, ülkemizde birlikte demokrasi mücadelesi verdiğimiz siyasi parti ve siyasal yapıların, platformların, sendikaların, meslek örgütlerinin, yöre derneklerinin katılacağına inanıyoruz. Bu anlamda mitinge on binlerce kişinin katılım sağlayacağını ve destek vereceğini ümit etmekteyiz.

Almanya'nın devlet televizyonu NRD'de yayınlanan TATORT adlı bir dizide Alevilerin ensest ilişkiler içerisinde bulunduğunu ima eden bir sahnenin yer alması üzerine Alevi örgütleri ve kamuoyu ayağa kalkmıştı. Köln'de 50 bin kişinin katıldığı bir mitingle durum protesto edilmişti. PSAKD'nin öncülük ettiği Demokratik Kitle Örgütleri İstanbul'da bulunan Almanya Büyükelçiliği'ne siyah çelenk bıraktılar. Siz bu konuyu nasıl değerlendiriyorsunuz? Almanya'daki bir dizide Aleviler hakkında spekülâfit ithamların yer alması nasıl olabiliyor? Gerçekte bu dizinin arkasında kim(ler) var sizce?

Bu konunun sadece yönetmene, senariste, TV kanalı yönetimine mal edilmesi ve bu kişilerce sınırlandırılması mümkün değildir. Dizinin yapımında ve oyuncuların içinde çeşitli Türkiyeli sanatçıların rol aldığını biliyoruz. Üstelik Almanya'da TC Diyanet İşleri Başkanlığı örgütlemesinin çok güçlü olduğu da göz önüne alınırsa, söz konusu iftira ve karalamaların çıkış noktası veya bağlantısı noktasında bir fikir edinmek ve dizinin arkasında kim veya kimlerin olduğunu tahmin etmek oldukça kolaylaşmaktadır.

Öte yandan dizinin yayınlandığı TV kanalı ARD/NDR TV, Federal Almanya Cumhuriyeti devletinin resmi devlet kanalıdır. Bu nedenle PSAKD olarak Genel Başkanımız Kazım Genç, 3 Ocak 2008 tarihinde Almanya'nın Ankara'daki Büyükelçiliği ile yaptığı görüşmede, dizinin yayından kaldırılması, TV kanalının ve özellikle Alman hükümetinin Alevi toplumundan özür dilemesi gerektiğini içeren bir dosya sunmuştur.

PSAKD Marmara Bölgesi'ndeki şubeler olarak, 5 Ocak 2008 tarihinde İstanbul'daki Almanya Konsolosluğu önünde kitlesel bir basın açıklaması yaparak aynı talepleri haykırdık. Hem Almanya büyükelçiliğine sunduğumuz dosyada, hem de basın açıklamamızda çok açık bir şekilde TV kanalının ve Alman hükümetinin Alevi toplumundan özür dilemesi gerektiğini talep etmemize rağmen, bugüne kadar bu yönde olumlu bir gelişme tespit edemedik.

Buradan bir kez daha açıklamak isteriz ki, TV kanalı yöneticileri ve Alman hükümeti çok açık ve anlaşılır bir şekilde Alevi toplumundan özür dilemezlerse eylem ve etkinliklerimiz bundan sonra da gelişerek devam edecektir.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Fevzi Gümüş
(Alevi Bektaşi Federasyonu Disiplin Kurulu Başkanı, Eski Genel Sekreteri)

AKP Alevileri yaratılmak isteniyor

Alevilere yönelik inkar politikalarıyla sonuç alamayan AKP iktidarı bu kez bünyesine kattığı devşirme Aleviler eliyle Alevilerin inançsal, kültürel, siyasal değerlerinin çürütülmesi, aşındırılması yönünde sözde "Alevi açılımı" adı altında bir plan ortaya koymuş bulunmaktadır.

AKP'nin Alevi açılımını samimi buluyor musunuz Fevzi Bey?

AKP'nin bir Alevi açılımı olup olmadığı hali hazırda belli değil. İstanbul Milletvekili aracılığı ile kamuoyuna yapılan açıklamalar Hükümet yetkilileri tarafından doğrulanmadığı gibi detaylandırılmamıştır da. AKP'nin organize ettiği yemekte de Başbakan yaptığı konuşmada Alevilerin sorunlarına değinmek ve çözüm üretmek yerine sanki Aleviler bu ülkede birliği, beraberliği, kardeşliği bozuyormuşçasına 'birlik, beraberlik' vaaz etti. Oysa, AKP'nin Alevilere yaklaşımı malumdur. Alevi gerçeğini 5 yıldır reddeden AKP hükümeti bu kez de, Alevilerle hiçbir toplumsal bağı bulunmayan milletvekili aracılığı ile Alevisiz bir Alevi açılımı peşine düşmüş bulunuyor. Görüntü bundan ibarettir. Aleviler; laik, demokratik cumhuriyet değerlerini vazgeçilmez kırmızı çizgileri olarak görüyorlar. Aleviler yalnız kendileri için değil; ülke toprakları üzerinde dil, din, ırk, cinsiyet ayrımı gözetmeksizin tüm insanların farklılıklarını bir zenginlik sayarak kardeşçe, barış içerisinde bir arada yaşayacakları bir Türkiye özlemektedir. Gelinen bu noktada iktidardaki AKP hükümeti artık beş yıldır Alevileri ve Aleviliği inkar yönünde sürdürdüğü politikayı sürdüremez hale gelmiştir. Bu, Alevi örgütlülüğünün bir başarısıdır.

Alevilere yönelik inkar politikalarıyla sonuç alamayan AKP iktidarı bu kez bünyesine kattığı devşirme Aleviler eliyle Alevilerin inançsal, kültürel, siyasal değerlerinin çürütülmesi, aşındırılması yönünde sözde "Alevi açılımı" adı altında bir plan ortaya koymuş bulunmaktadır.

Bu plan esas olarak "AKP Alevileri" yaratmayı ve bu devşirmeler eliyle Aleviliği Alevilik yapan değerlerin ortadan kaldırıldığı, AKP ile genetik olarak uyum sağlayacak Alevilerden bir arka bahçe yaratmayı hedef almaktadır.

AKP çevreleri sözde Alevi açılımının ilk adımı olarak kamuoyuna

açıkladıkları "Muharrem Orucu İftar Yemeği" organizasyonu ile Alevi dünyasından ve Alevi değerlerinden bihaber olduklarını göstermişlerdir. Daha başlangıçta niyetlerinin Aleviliği anlamak ve onların yaşadıkları sorunları çözmek olmadığı ortaya çıkmıştır. Kafalarında oluşturdukları şablonu, Bakan Yazıcıoğlu'nun deyişiyle Alevilere biçtikleri elbiseyi Aleviler üzerine oturtarak Aleviliği Alevilik olmaktan çıkartacaklardır. Yoksa yüzlerce yıllık Muharrem geleneği bu kadar hafife alınıp bir gösteriye, oruç şova dönüştürülür müydü? Alevilerin önüne bir "Hızır Paşa Sofrası" serilir miydi?!

Bu iftarı kim organize etti. Bu kuruluşların arkasında herhangi birileri var mı?

AKP bu iftara sözde bir Alevi ayağı yaratmaya çalıştı. Bu amaçla bu güne kadar Alevi dünyası ile uzaktan yakından ilgisi olmayan kimi kişi ve çevreleri harekete geçirdiler. İzmir'de ve İstanbul'da birkaç

ay içinde fason Alevi Dernekleri peydahlandı. Bu derneklerin bu güne kadar bir faaliyeti olmadığı gibi tabelaları dahi yok. Böylesi bir manzara kısa süre içinde Alevilerin içinde fark edilince, bu kez 2005 yılında kurulan Abdal Musa Vakfı devreye sokuldu. Fakat adı geçen bu vakıf, yıllardır faaliyet yürüten vakfında kurucuları arasında yer alan Abdal Musa Derneği'nin malvarlığını, herhangi bir kapatılma tehlikesi karşısında güvence altına almak için kurulmuş olan ve varlığı bir klasör içinde bulunmaktan öteye gitmeyen bir vakıftı. Sonuçta bu mahiyetteki dernekler ile vakıf devreye sokuldu ve AKP'nin Alevi iftarını Reha Çamuroğlu ile organize ettiler. Arkasında hiç şüphesiz AKP vardır. Kanımca da işin mahiyetinde geçmişte Çiller'in kimi Alevi Kuruluşları ile kurmuş olduğu akçeli ilişkiler benzeri ilişkiler yatmaktadır. Kimi iktidar olanakları kullanılarak AKP güdümünde bir Alevi örgütlenmesi yaratılmak istenmektedir. Daha da geniş boyutta düşündüğümüzde AKP eli ile ülkede sürdürülen neo liberal politikalara uygun Ilımlı İslam modeli için Alevi topluluğu yaratmak yatmaktadır.

AKP'ye yakın bir Federasyon kuruldu İzmir'de. Birileri düğmeye mi bastı?

Biraz evvel sözünü ettiğim birkaç ay içinde AKP eli ile devreye sokulan fason Alevi dernekleri bir araya gelerek Türkiye Cemevleri Birliği adı altında bir federasyon kurdular. Kurucuları aşağı yukarı belirttiğim gibi son birkaç ay içinde kurulan derneklerdir. Bu vakıf kamuoyunda ifade edildiği gibi AKP'nin Alevi Federasyonudur. Dini referanslarla politika yürüten AKP ile Aleviler arasında son derece büyük bir zihniyet farklılığı bulunmaktadır. AKP için Aleviliğin temel inançsal değerleri bir anlam ifade etmediği gibi, Alevilerin varoluşlarının temelleri olarak gördükleri laik, demokratik, cumhuriyetçi değerler ise AKP'nin sorunlu olduğu konuların başında gelmektedir. Bunlar Alevilerin kırmızı çizgilerini oluşturmaktadır. AKP, Çankaya, Anayasa Mahkemesi ve YÖK'ten sonra bir kale olarak gördüğü Alevileri de denetim altına almak istemektedir.

Aralarında ayrılık olan kimi Alevi kuruluşları bu iftar öncesi ve sonrası birlikte hareket ettiler. Açıklamaları ortaklı, tavırları ortaklı, hatta görüşmeler yaptılar. AKP'nin söz konusu bu iftarı Alevilerin arasındaki buzların erimesine sebep oluyor mu?

Sözünü ettiğim kırmızı çizgiler sonuçta Aleviler için hiçbir koşulda vazgeçilmeyecek değerleri oluşturuyor. AKP'nin iftarının altında yatan gerçek kamuoyunda doğru algılanınca aralarında bakış ve talep farklılığı bulunan Alevi Kuruluşları benzer tepkiler verdiler. Bu doğallıkla bir birlik görüntüsü oluşturdu. Sonuçta aralarında ciddi görüş ve talep farklılığı bulunan bu örgütler moda deyimle sahaya çıktıklarında ne kadar aralarındaki buzların eriyeceğini göreceğiz. Ama benim kişisel kanaatim Alevilerin ortak talepleri algılayışındaki farklılıktan dolayı özellikle Cem Vakfı çevresi ile böylesi bir birliğin pek mümkün olmadığı yönündedir. Cem Vakfı çevresi Alevi çocukları için artık bir işkenceye dönüşen zorunlu din derslerinin kaldırılması yerine bu derslere Alevilik konularının da eklemlenmesini istemektedir. Laik demokratik bir ülkede yeri bulunmayan Diyanet İşleri Başkanlığı'nda Alevilere de masa ayrılmasını istemektedir. Belki de daha önemlisi Cem Vakfı çevresi kendini var ettiği sağ zihniyetin de etkisi ile Madımak Oteli'nin müze haline getirilmesini dahi ifade edememektedir. Nitekim geçenlerde çıktığı bir televiyon programında bu Vakfın başkanı geçmişteki yaklaşımını sürdürerek kendileri için önemli olanın Aleviliğin nasıl tanımladığı olduğunu, kendileri gibi Aleviliği algılayanlarla ancak bir birliktelikleri olacağını ifade etti. Daha önemlisi, AKP'nin kafasındaki Alevilik projesini gerçekleştirmede kuracağı ifade edilen diyalog görüntüsünde sağlam bir ideolojik ve örgütsel duruşu bulunmayan kuruluşların ciddi bir çözümsüzlük aracına dönüşeceğini de düşünüyorum.

Alevilerin talepleri nasıl, hangi durumlarda çözüm bulabilir?

Hükümetler yurttaşların sorunlarını çözmek için vardırlar. Sorun çözerken hükümet yurttaşıyla pazarlık yapmaz, yapmamalıdır. AKP, Alevileri adeta bana yedeklenirseniz size hak tanırım pazarlığına davet etmektedir. Şurası bilinmelidir ki, Alevilerin pazara çıkaracağı hiçbir değeri yoktur.

AKP çevreleri Çankaya, Anayasa Mahkemesi ve YÖK'ten sonra Alevileri de etkinlik alanları içerisinde görmek istiyorlarsa onlara bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini peşinen söylemek gerekir. Aleviler yaşadıkları sorunların ülkenin anti laik, anti demokratik yapılanmalarından kaynaklandığının farkındadırlar. Bu nedenle de sorunlarının eşit yurttaşlık hak ve hukuku çerçevesinde, demokratik, laik bir zeminde kolaylıkla çözülebileceğinin bilincindedirler. Alevilerin hiçbir güçten ihsan, ulufe beklentisi yoktur. Ayrıcalık istememekte, uygulanan ayrımcılıkların son bulmasını talep etmektedirler. Ve Alevi toplumu ayrıca yalnız kendileri için değil ülke toprakları üzerinde dil, din, ırk, cinsiyet ayrımı gözetmeksizin tüm insanların farklılıklarını bir zenginlik sayarak kardeşçe, barış içerisinde bir arada yaşayacakları bir Türkiye özlemektedir. AKP böylesi bir demokrasi zeminin peşinde olursa Alevilere en büyük katkıyı yapacaktır.

Kelime Ata
(Gazeteci, Araştırmacı-Yazar)

Laiklik kaygısı Alevileri CHP'ye yöneltti

22 Temmuz 2007 seçimlerinde Alevilerin temel kaygılarından birini laiklik oluşturdu yine. Aslında mevcut haliyle Alevilerin taleplerini karşılamaktan uzak olan Türk tipi laiklik anlayışından bile geri adım atılacağı korkusunu yaşayanlar, güçlü bir sol alternatif olmadığı için CHP'ye yöneldiler.

Aleviler geçmişte kaç parti kurdu. Kısaca bahseder misiniz bunlardan?

Türkiye Cumhuriyeti tarihi boyunca Alevilerin iki parti kurma denemesi oldu. Aleviler tarafından kurulan ilk parti 1966 yılında faaliyetlerine başlayan daha sonra Türkiye Birlik Partisi adını alacak olan Birlik Partisi'dir. İkinci parti de 1993'te yaşanan Sivas katliamından sonra oluşan tepkinin ürünü sayabileceğimiz (Demokratik Barış Hareketi) Barış Partisi'dir. Kuşkusuz ki, 1960'lı yıllar ile 1990'lı yılların konjonktürel özellikleri, Birlik Partisi ile Barış Partisi'nin program ve tüzükleri aynı değildir. Her ikisinde de bugün güncel olarak tartışılan Diyanet İşleri Başkanlığı'na ilişkin bir itiraz vardır ancak Birlik Partisi, farklı inanç gruplarının Diyanet'te temsil edilmesi gerektiğini savunarak bu temsiliyet üzerinden Aleviliğe devlet nezdinde bir meşruiyet çabası içinde olurken; Demokratik Barış Hareketi, Diyanet'in kaldırılmasını talep etmiş ve bu yüzden kapatılmıştır. Birlik Partisi, Alevilerin öz Türkler olduğu savıyla Cumhuriyet'in milliyetçilik mirasını sahiplenirken, kendisini "Türkçü, Atatürkçü" olarak tanımlamış ve Kemalist ilkeleri referans almıştır. BP'nin Kemalizm'den önemli bir ayrışması Diyanet İşleri Başkanlığı'nı kabul ederek Alevilere bu kurumda yer açma düşüncesidir.

Demokratik Barış Hareketi ise kültürel çoğulculuğu zenginlik olarak görmüş ve "adlarımız farklı soyadımız aynı" sloganıyla bunu ifade etmiştir. Her iki partinin ekonomik görüşleri konusunda ise şunu söyleyebiliriz. Birlik Partisi, 1969 yılında Mustafa Timisi genel başkan seçilinceye kadar karma ekonomik sistemi savunmuş, sınıf gerçeğini reddetmiş, hatta sınıf çatışmalarını önlemeyi öncelikli görev saymıştır. Timisi'nin seçilmesinden sonra da parti daha sola kaymış, parti programı sınıfsal bakış açısıyla yeniden şekillendirilmiştir.

Demokratik Barış Hareketi ise 1990'larda terörize edilmiş bir ortamda barış projesi olarak ortaya çıktı. Faili meçhul cinayetler, gözaltında kayıplar ve bunlara ilave olarak Sivas katliamının yarattığı öfke birikmesi karşısında devletin demokratikleştirilmesi iddiasıyla kurulan Demokratik Barış Hareketi, liberal sol bir partiydi. Devlete ekonomik alanda düzenleyici, denetleyici ve hakem rolü veriyordu; amaç verimlilik ve rekabeti sağlamak, kendilerinin deyimiyle "piyasanın yaratıcılığını" ortaya çıkarmaktı. Örneğin, ekonomik ve siyasal alanın birbirinden özerkleş-

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tirilmesi savunuluyordu ki, bu, yeni dünya düzeni taraftarlarının geliştirdiği bir argümandır.

Kamuoyu, genellikle Türkiye Birlik Partisi ve Demokratik Barış Hareketi (Barış Partisi)'ni Alevi partisi olarak algılıyor. Oysa her iki parti de, yerleşmiş bu algının aksine Alevi partisi değildir ve sayısal olarak sadece Alevilerin çoğunlukta olduğu siyasal organizasyondur. Kadroların çoğunluğunun Alevi olması bunların Alevi partisi olduğunun kanıtı sayılamaz. Örneğin Milli Nizam Partisi, Milli Selamet Partisi ve devamında kurulan partiler açık veya gizli şekilde devletin ve toplumun din esaslarına göre düzenlenmesini istemiş ve bu yolda mücadele vermişken, ne Birlik Partisi ne Barış Partisi inanç üzerine kurulu bir yapılanmayı talep etmemiştir. Milli Nizam Partisi, Nakşibendi Dergahı'nın bir aksiyonu olarak siyaset sahnesinde yerini alırken, Alevilerin kurduğu parti de Hacıbektaş Dergahı öncülük rolünü oynamamıştır.

Bu partiler neden başarısız oldu?

Siyasal partilerin başarılı olup olmadığına ilişkin bir yorum getirirken, iki noktadan hareket etmek gerektiğine inanıyorum. İktidara gelmek, elbetteki bir siyasi partinin gücünü ve başarısını gösterir. İktidar, savunduğunuz görüşlerin topluma nüfuz ettirilmesini, toplumun değiştirilmesini sağlar. Ancak bazı partiler için başka kriterlere bakmak gerekir. Birlik Partisi'nin mecliste grup kuracak çoğunluğa dahi ulaşamadığını, iktidara gelemediğini dikkate aldığımızda 'evet başarısız olmuştur" diyebiliriz. Parlamentoda temsiliyet kriterine göre başarısızlıkta sosyo-ekonomik ve psikolojik gerekçeler söz konusudur. Aleviler, 1960'lı yıllarda kentle daha yeni tanışmışlardı; ne sermayeleri vardı, ne partiyi sürükleyecek yeterli kadroları, ne de özgüvenleri. Alevilerin siyaset yapan kimi kadroları ise Adalet Partisi, İşçi Partisi, CHP ve Yeni Türkiye Partisi'ndeydi. Birlik Partisi'nin kuruluş süreci de aceleye getirilmiş ve sağlam bir örgütlenme gerçekleştirilememişti. Program itibariyle dönemin partileri karşısında ciddi bir alternatif olmayan BP, 14 yıl gibi kısa bir sürede üç kez program değişikliğine gitmişti. Parti içinde bile Birlik Partisi'nin ideolojik pozisyonu hakkında farklı algılamalar mevcuttu. Kimileri BP'yi sosyal demokrat, kimileri Kemalist, kimileri demokratik sosyalist bir parti olarak görüyordu. Birlik Partisi, kültürel bir çatışmanın ürünüydü. Ancak 1960-1980 yılları arasında sınıf mücadelesinin kazandığı ivmeyi dikkate aldığımızda BP'nin bir yansımasının olması zordu. BP, 1969 seçimlerinde 8 milletvekili çıkardı ki, bu başarıyı geleneksel kesimle kurduğu bağa borçluydu. Ancak 1971 yılında 5 milletvekilinin Adalet Partisi hükümetine güvenoyu vermesi ve devamında yaşanan ihraçlar bir güven kaybı yarattı ve parti kendini bir daha toparlayamadı.

Ömrü Birlik Partisi'ne göre kısa olan Demokratik Barış Hareketi (Barış Partisi) ise kuruluş süreci itibariyle çok farklıdır. İşadamı Ali Haydar Veziroğlu, sahip olduğu zenginlikle şirket kurar gibi parti kurmuş, Sivas katliamından sonra kendi başlarının çaresine bakmak gerektiğini düşünen Alevi örgütlenmelerinin başlangıçta desteğini almış ancak bu desteği sonraki süreçte kaybetmiştir. Dolayısıyla DBH, başlı başına olumsuz bir deneyimdir ve hem parlamenter temsiliyette, hem de toplumdaki etkinliği açısından başarısızdır.

Ama her iki partinin sayısal yönden Alevilerin nüfuslarıyla orantılı bir başarıyı elde edememesinin nedenini Aleviliğin kendisinde aramak gerektiğini düşünüyorum. Tüm etnik ve inançsal farklılıkları hoşgörü ile kabul eden, öğretisi gereği "öteki" kavramını barındırmayan Alevilik, Sünnilik gibi tebliğci bir inanç değildir. Dolayısıyla farklılıkları kabul eden bir inanç, bir başka insanın inancını değiştirmeyi düşünmez ve bunu iktidar hedefi olarak ortaya koyamaz. Oysa iktidar, değiştirme, dönüştürme aracıdır. Kaldı ki, Cumhuriyet'in modernleşme projesine ait olan Aleviler, dinsel aidiyet duygusuyla hareket etmeyi doğru bulmamaktadırlar.

Alevilerin siyasal eğilimlerini bu dönemde daha çok hangi kaygılar belirledi? Aleviler blok halinde mi oy verdiler?

22 Temmuz 2007 seçimlerinde Alevilerin temel kaygılarından birini laiklik oluşturdu yine. Aslında mevcut haliyle Alevilerin taleplerini karşılamaktan uzak olan Türk tipi laiklik anlayışından bile geri adım atılacağı korkusunu yaşayanlar, güçlü bir sol alternatif olmadığı için CHP'ye yöneldiler. AKP'nin CHP iktidarı ile bertaraf edilebileceği düşüncesiyle hiç de içlerine sindiremedikleri CHP'ye oy atmak zorunda kaldılar. Ancak potansiyelin olduğu yerlerde bağımsız adaylara ciddi oranlarda oy gittiğini görüyoruz. Bazı kıyı kentlerinde MHP'ye de bir oy kayması söz konusu ama bu sözü edilecek kadar ciddi boyutlarda değil.

Şu an Alevilerin bir parti kurması fikri gündemde mi? Geçmiş deneyimlere bakınca başarılı olma şansı var mı?

Alevilere yönelik saldırıların arttığı dönemlerde ya da siyasi partilerde Alevilere yönelik bir tasfiye süreci başlatıldığında Aleviler arasında parti kurma fikri güncelleniyor, tartışılıyor. 2007 seçimleri öncesinde de başta Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan olmak üzere bazı Alevi örgütlerinin temsilcileri, yeni bir siyasi parti kurmaktan bahsettiler. Ancak bunun bir hayal olduğunu düşünüyorum. Çünkü, geçmiş iki deneyimin olumsuzluğu ortadadır. Alevilerin siyasal tutumları, siyasette pozisyon alışları İslami kesimin refleksleri ile aynı olmadığından kurulacak yeni bir partinin de başarı şansı en azından bugünkü konjonktürde çok az. Yeni bir deneme olacağını düşünmüyorum.

Ceyhun Günal
(Alevionline Haber Portalı Editörü)

Çamuroğlu'nu da Al Git Tayyip!

Sayın Çamuroğlu sağolsun bize ilham veriyor. Kullandığı "zibidiler", "şaklabanlar" gibi ifadeler bize Çamuroğlu'nun tarzı hakkında ipucu verince biz durumdan vazife çıkardık. Çamuroğlu'yla frekansımız uyuşuyor, iletişim bize düşüyor gibi bir yargıya ulaştık. Biz onun ne demek istediğini anlıyoruz, o da bizim ne demek istediğimizi anlıyor. Gül gibi geçinip gidiyoruz.

Alevionline olarak Alevi camiası içinde oldukça 'ezber bozan' bir dil ve üslupla çeşitli kampanyalar düzenlediniz ve hala da devam ediyorsunuz. Kampanyanın ilkini, nasıl ortaya çıktığını ve amacını anlatır mısın?

Son kampanyamız "Çamuroğlu'nu da Al Git Tayyip" bizim bir manşetimizle ortaya çıktı aslında. Biz açılım haberini siteye girerken manşete taşıdık ve haber resminde bu ifadeyi kullandık. Yoğun bir okuyucu desteği alınca, bunu bir kampanyaya dönüştürmeye karar verdik. İnternet üzerinden bir imza kampanyası halini aldı. Bu sloganın tercih edilmesinin sebebi; hem Çamuroğlu'nun Alevilerin gözünde bir "temsil" gücünün olmadığını göstermek, hem de AKP'ye elçileri aradan kaldırma mesajı vermekti.

Diğer Alevi kesime bakınca farklı bir dil kullandığınız görülüyor? Bu, kampanyaya özel bir durum mu?

Aslında bizim diğer Alevi sitelerinden, ki bunların çoğunluğu dernek siteleridir, temel farkımız genç bir ekip olmamız. Baştan beri daha farklı bir dili kullanıyoruz. Ama bu kampanyaya bir de Sayın Çamuroğlu'nun katkıları var. Geçen SU TV'de de kendisine teşekkür ettim. Tepki aldım. Şöyle ki; Sayın Çamuroğlu sağolsun bize ilham veriyor. Kullandığı "zibidiler", "şaklabanlar" gibi ifadeler bize Çamuroğlu'nun tarzı hakkında ipucu verince biz durumdan vazife çıkardık. Çamuroğlu'yla frekansımız uyuşuyor, iletişim bize düşüyor gibi bir yargıya ulaştık. Biz onun ne demek istediğini anlıyoruz, o da bizim ne demek istediğimizi anlıyor. Gül gibi geçinip gidiyoruz.

Ne kadar imza toplandı bu kampanyada ve belli başlı hangi isimler var içlerinde?

Bu kampanyada şu an 5000 imza sınırındayız. Özellikle medyaya yansımasının ardından günde 100-200 imza gelmeye başladı. Aralarında Sabahat Akkiraz, Mustafa Özarslan gibi sanatçılar da var. Aslında başka ünlü isimler de imzaladı fakat biz onları henüz teyid edemedik. Kendileriyle iletişime geçip doğrulamaya çalışıyoruz. Medyadan görüp kendileri imzalamış olabilirler. Ama henüz doğrulayamadığımız için isim vermiyorum. Onun dışında Avrupa'dan ve Türkiye'den Alevi Federasyonları'nın ve derneklerinin yöneticileri, başkanları var.

İkinci kampanyadan bahseder misin biraz?

Aslında bu ilk kampanyanın devamı. Sadece sloganı değişti. İftar ismini verdikleri şov yemeği fiyaskoyla sonuçlanınca, biz konunun gündemden düşebileceğini düşünerek oturduk "Kampanyayı ne yapalım?" diye konuşmaya başladık Alevionline ekibi olarak. Biz MSN'den konuşurken bir haber gözümüze çarptı

haber sitelerinde. Çamuroğlu, "Durmak yok. Açılım devam ediyor." mealinde bir açıklama yapmıştı gazetecilere. O zaman biz de "Durmayalım, kampanyaya devam edelim." diye düşündük. Ertesi gün de "Durmak yok. Ampül patlatmaya devam." manşetini hazırlamaya karar verdik. Yani bu konularda rehberimiz Sayın Çamuroğlu'nun kendisi. Kampanyanın fikir babası da o sayılır.

Özellikle ikinci kampanya ulusal basında geniş yankı uyandırdı. Sesinizi artık daha gür çıkarıyor gibisiniz.

Evet öyle oldu. 2 yıllık bir siteyiz. Dönem dönem basın mensubu ar-

kadaşlar haberlerimize, yazılarımıza ilgi gösteriyor, bizlerle iletişim kuruyorlardı. Ama Gazeteport'un "Aleviler Ampül Kırıyor" özel haberini yapmasıyla müthiş bir ilgi oluştu. O gün ilgili haber, sitenin en çok okunan haberi oldu. Ertesi gün başka siteler aldı. Ardından gazetelere yansıdı. Şuan yoğun ilgisi var medya mensubu arkadaşların. "Daha sonra ne yapacaksınız?" türünden sorular soruyorlar. Anladığım kadarıyla, hep yaşlı insanların Aleviler adına konuşmasına alışmışlar. Bir Alevi gençliği olgusu ilgilerini çekiyor.

Alevionline'ı okurlarımıza önerir misiniz? İlişkide olduğu başka siteler var mıdır?

Alevionline deyince insanlar; dini bir site veya bir cemaat sitesi olarak düşünüyorlar genelde. Aslında böyle bir durum yok. Hazırlayıcılarımızın da, okuyucularımızın da büyük bölümü hayatın her alanında varolan, işinde gücünde insanlar. Yayın anlayışımız da Alevilere*yönelik hayatın her alanından haber ve yorumu kapsıyor. Toplumun tümüne yönelik olarak da Renkhaber sitesini aktif olarak destekliyoruz. Alevionline ekibi, Renkhaber'i oluşturan ekibin de bir parçası aynı zamanda. İki siteyi de elbette önerebilirim.

Aylık ne kadar ziyaretçiye sahipsiniz?

Bundan bahsedince genelde alaycı bir tepkiyle karşılaşıyoruz. Ama sırf "hadi ya" cümlesiyle karşılaşmayalım diye doğruyu da gizleyemeyiz. Bu konuda size yüz binlerden rahatlıkla bahsedebilirim. Bir site grubu olarak düşünüyoruz biz bu işi. Aleviweb ismiyle bir forumumuz ve Türkülerin Sesi ismiyle de bir kültür sanat sitemiz var. Aynı zamanda radyoya sahip. Alevionline'ın Aralık ayındaki toplam ziyaretçi sayısı 70 bindi. Forum ve radyo siteleriyle topladığımızda 300 bin rakamı ortaya çıkıyor. Sadece Aleviweb forumunun 15 bin üyesi var gün itibariyle. Bunlar tüm herkese açık istatistikler zaten. Bağımsız sayaçlardan da bu rakamları doğrulatabiliriz. Ocak'taki yoğun medya ilgisinden dolayı, bu ay çok daha yüksek rakamlar bekliyoruz. İnternet sitelerini bir "küçümseme" tavrı olabiliyor. Böyle düşünen her arkadaşımıza, bu rakamları doğrulatabiliriz ki; bu da internetin gücünü, neden bu mecraya bu kadar ilgi gösterdiğimizin cevabını da gösteriyor.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yusuf_yavuz2004@yahoo.com Yusuf Yavuz

Erguvaniler'in yazarı **Tayfun Er:**

AKP gecikmiş bir Barok'tur

Gündemde türban, anayasa tartışmaları ve semboller üzerinden yürütülen siyasi-kültürel kavgalar var. Bu nedenle güncel bir soruyla başlamak istiyorum. Hıncal Uluç ve İlhan Selçuk gibi yazarların MHP'yi işaret eden yazı ve tavırları türban tartışmalarında yeniden gündeme geldi ve bugün eleştiri konusu olmaya başladı. Hıncal Uluç, "Hayatımızın en büyük politik yanılgısına imza attık" diye yazdı köşesinde. Geçmişte Emin Çölaşan, Güneri Civaoğlu gibi gazetecilerin de böyle yazıları olmuştu. Sizce sadece politik bir yanlışlıktan mı ibaret bu tür yazılar?

Okuduğu gazete yüzünden öldürülen, okulunu bırakmak zorunda kalanlara karşı inanılmaz bir şey yaptı İlhan Selçuk. Siyasi açıdan falan önemli değil yaptığı, Cumhuriyet hiçbir zaman sosyalist olmadı zaten, ama sadece insani olarak bile yaptığı korkunç bir şeydir. Cumhuriyet ve CHP, sosyalizm yükselirse sola karşı yaklaşacaklardır. Şu anda yükselen iki dalga var, o da birisine bindi. Ayrıca '80 öncesi CHP'lilerin can güvenliğini pek çok yerde sosyalistler sağladı. İlhan Selçuk'un günahlarını tarih affetsin diyeceğim. Hıncal Uluç, Türkeş'e, "Aslan Amca" diyecek kadar baba dostudur. Bahçeli, MHP ile bürokrasi arasına mesafe koymazsa iktidar olamayacağını biliyor. Ertekin'in yerinden alınacak oylarla iktidar olunamıyor.

Sizin Erguvaniler kitabınızda formüle ettiğiniz "iktidarın sürekliliği" kavramı açısından genel durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

AKP ve CHP'de siyasi temsilini bulan tarafın kavgasının özü bir cümleyle, artı-değerin yeniden paylaşımı kavgasıdır. Artı-değerden bürokrasi ve geleneksel burjuvazinin ne kadar alacağı ile yeni burjuvazinin ne kadar alacağı kavgası yani. Birinci taraf CHP, ikinci taraf AKP'dir. Yani emekçilerin ürettiği ve karşılığı ödenmeyen değere kim daha fazla el koyacak. Kavganın ekonomi politik özeti budur.

Bunu biraz daha açarak ve somut örneklerden yola çıkarak anlatmanızı rica etsem...

Tabii. Hem açalım hem de Marksist terminolojiye yabancı olan okurlar daha iyi anlasın. AKP üretici güçlerin asıl önemli unsuru olan çalışanların sayısını istihdam yaratarak, yeni emek araçları *-fabrikalar, tezgâhlar gibi-* oluşturmadan sadece üretici güçlerin yardımcı unsuru olan yol yaparak uzak mesafe pazarı yaratıyor. Elbette bu yaptığı üretim ilişkilerini az miktarda değiştirir, ama bunun yerine üst yapıdan hukuk vasıtasıyla müdahale ederek özellikle özelleştirmeler yoluyla bazı üretim araçlarının mülkiyetini bürokrasiden burjuvaziye devrediyor. Geleneksel burjuvazinin üst organı olan TÜSİAD'ın menfaatlerine henüz zarar getirmediği, bu burjuvazi de siyasi olarak yaratıldığı iplerin hâlâ daha siyasete bağlı olduğu için henüz kıyamet kopmadı.

Bu süreçte yeni bir bürokratik sınıf oluştu diyebilir miyiz?

Bu ülkenin siyasi rejimi Bonapartizm olduğu için asıl büyük kavga burjuvazi ile bürokrasi arasında. AKP şimdi hem burjuvaziye (TÜSİAD ile MÜSİAD arasında denge güderek) artı-değeri aktarmaya çalışıyor ama hem de kadrolaşarak rejimin Bonapartist niteliğini azaltmaya çalışırken diğer yandan da kendine bağlı bürokratlarla bir ölçüde de sürdürmeye de çalışıyor. Ancak yeni bürokratlar artık büyük ölçüde MÜSİAD'ın lehine davranacaktır. Bürokrasi bütün dünyada biraz ve bizde çok daha fazla olmak üzere Poulantzas'ın deyişiyle görece özerk davranır. Bürokrasi elbette bir sınıfın temsilcisidir, sınıflar üstü değildir ama üst yapı kurumu olan "müesses nizamın" görece özerkliği hep vardır. Bu görece özerklik de daha azalacaktır, çünkü burjuvazi bürokrasiye göre mevzi kazanıyor. Türkiyeli emekçiler için, burjuvazinin güçlenmesi tarihsel olarak bürokrasiye göre daha fazla şeyler getirebilir.

Bu mümkün müdür gerçekten?

Bu mümkündür, ama garanti değildir. Güney Kore ve Çin örnekleri de var çünkü. Nasıl bir kapitalizm olacağına bağlı. Liberallerin istediği düzen gelirse Türkiyeli emekçiler daha çok sömürülür, ama durumları daha iyi olabilir; paradoksal gibi ama değil. Çünkü sömürünün kaynağı artı-değerdir yani işçinin ücretinin karşılığı olan emekten geriye kalan ve karşılığını alamadığı emeği. Uzatacağım ama söylediğimin anlaşılmasını istiyorum.

Lütfen...

Bir işçinin ücreti günde 4 saat emeğinin karşılığıysa ve 8 saat çalışıyorsa, bu 4 saat gerekli emek diğer 4 saat ise artı-değerdir. Artı-değeri sadece değişen sermaye yani ücretler (emek gücü) yaratır. Değişmeyen sermaye yani makineler, hammadde, yakıt, aletler artı değer yaratmaz. Sömürü oranı da artı-değerin ücretlere oranıdır. Şimdi örnekleyelim: 8 saat çalışan ve ürettiği değer (gerekli emek) 4 saate denk gelen bir işçinin sömürü oranı yüzde 100'dür. Bu işçinin sömürülme oranını arttırmanın iki yolu vardır; birincisi, çalışma saatini arttırmak. Örneğin aynı işçi 10 saat çalışırsa bu kez daha fazla artı-değer üretecektir ve dolayısıyla daha fazla sömürülecektir. Bu mutlak artı-değerdir. İkinci yol ise gerekli emeği yani üretilen değerin karşılığı olan süreyi kısaltmak. İşte "bam teli" de buradadır. Yani emeğin verimliliğini (bant sistemi, teknolojik yenilikler, otomasyon vb) prodüktiviteyi arttırarak, gerekli emek süresini kısaltmak. Bu da nispi artı-değerdir.

Bunu sayısal olarak açıklarsanız durum nedir?

Sayısal olarak da örnekleyelim, 4 saat gerekli emek 4 saat de artı-değer üreten bir işçinin gerekli emek süresini 3 saate indirirseniz artı-değer oranı 4/4'ten 5/3'e yükselir. Artık dünyanın biraz gelişmiş hiçbir yerinde emekçilerin kanla, canlı verdikleri mücadele sonucu oluşan dengelerden dolayı çalışma süresini yani mutlak artı-değeri arttıramazsınız. Hele Batı'da bu imkânsızdır, ama verimliliğini arttırarak nispi artı-değeri dolayısıyla kârın sayısal değerini arttırmak mümkündür.

Dolayısıyla...

Dolayısıyla emek yoğun olarak çalışan bir işletmede gerekli emek süresi daha uzun olduğu için artı-değer de daha düşüktür. Oysa teknoloji yoğun bir işletmede ücretlere nazaran daha ucuza mal üretilebildiği yani gerekli emek süresi kısaltıldığı için daha fazla artı-değer ve sömürü vardır. Ancak Batı sermayesi *-Örneğin Nike-* sendikalar nedeniyle çalışma saatlerini arttıramadığı yani mutlak artı değer sağlayamadığı, sadece nispi artı-değer sağladığı için bu kâr da gözlerini doyurmadığı için pek çok fakir ülkede korkunç koşullarda emekçilere üretim yaptırmaktadır. Bizim gibi görece daha iyi durumda olan ülkelere yapılan başta otomotiv olmak üzere yatırımların nedeni de ücretlerin kendi ülkelerine göre çok daha ucuz olması, çevre sorunlarıyla uğraşmama isteğidir. Batıda kâr miktarı o kadar yüksektir ki; emekçilere daha fazla ücret ödenebilmekte dolayısıyla geri kalmış işçilerin emekçileri bu ülkelere akın etmektedir. Değişmeyen sermayenin ve emeğin verimliliğinin düşük olması nedeniyle, sermayedar daha az kâr eder ve çok daha az ücret öder. Değişmeyen sermayenin değişebilen sermayeye oranı büyüdükçe de işsizlik oranı artacaktır. Kapitalizm prodüktiviteyi bir yere kadar artırabilir. Rakiplerinden daha ucuza mal etmek için, sermayeler birleşir tekel olur, her tür teknolojik yatırımlar yapar, ama kâr sayısal olarak artarken oransal olarak ise düşer. Çünkü prodüktivite arttıkça, toplam sermayenin içinde değişmeyen sermaye kısmının, değişebilen sermaye kısmından daha hızlı artmasını doğurur. Bu da paydanın, paya göre her geçen gün daha artması yani kâr oranının düşmesi demektir. Kapitalizm büyümek zorundadır, ama büyüdükçe oransal olarak daha az kâr edecektir. Büyüdükçe sonu gelecektir. Büyümezse de daha baştan silinecektir. Peki, kapitalizm bu açmazını nasıl gidermeye çalışmaktadır? Irak'ta gül yüzlü

Erguvaniler kitabıyla Türkiye'deki sınıf ve iktidar ilişkilerine çarpıcı yorumlar getirerek bu kavramı siyaset bilimi literatürüne kazandıran yazar Tayfun Er, yayına hazırladığı yeni kitabında bu oligarşik yapılanmanın temeline indiğini söylüyor ve ekliyor: "Alt yapıdan bağımsız bu kadar uzun süren bir iktidarın sürekliliği olamaz." Osmanlı ve Cumhuriyet'in sınıf-iktidar ilişkisi açısından bir süreklilik olduğunu söyleyen Tayfun Er'e göre A. Necdet Sezer ve Abdullah Gül de bir süreklilik arz edecek. Tayfun Er'le yeni tarih okumaları yaptığı şu günlerde Türkiye'de olup biten siyasi ve kültürel kavgaları Yeni Harman için değerlendirdik. Türban ve anayasa tartışmaları, Gül'ün Çankaya sofrası, rejim restleşmeleri üzerinden süren CHP-AKP kavgası ve bütün bu olup bitenlerin ortasında unutulan ekmek, sınıf kavgası...

AKP şimdi hem burjuvaziye *-TÜSİAD ile MÜSİAD arasında denge güderek-* artı-değeri aktarmaya çalışıyor ama hem de kadrolaşarak rejimin Bonapartist niteliğini azaltmaya çalışırken diğer yandan da kendine bağlı bürokratlarla bir ölçüde de sürdürmeye de çalışıyor. Ancak yeni bürokratlar artık büyük ölçüde MÜSİAD'ın lehine davranacaktır.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çocukları öldürerek... Bunu yani gül yüzlü çocukların öldürüleceğini söyleyen de "Gül Yüzlü Kadın" Rosa Luxemburg olmuştur. Marx, sermaye birikiminde dış ticarete ve sömürüye yer vermemiş, sermaye birikiminde sadece kapitalist ve işçiden oluşan kapalı bir model kurmuştu. Kapitalist ülkelerin, dış ticaret ve sömürgeciliğe ihtiyaç duymayacağını ileri sürmüştü. Bu etkenleri kapitalizm öncesi unsurlar olarak görmüştü. Rosa ise kapitalizmin, dünyanın her yerine girmek zorunda olduğunu ve gireceğini, işgal edip hammadde transferi yapacağını ve kendi insanının çalışmayacağı topraklar için geri kalmış ülkelerin insanlarını çalıştıracağını söylemişti. İşte Irak bu yüzden işgal edildi ve başka ülkeler de edilecek. Kapitalizme karşı olmadan anti-emperyalist olunamaz; çünkü akrebin sokması kötü huyundan değil, tabiatındandır...

Bilim ve sanat çevrelerinde bir söylem değişikliği var. Nur Vergin, Ünsal Oskay gibi sosyologların iktidara ilişkin analizleri çok tartışıldı. Edebiyat ve sanat çevrelerinin AKP teveccühü, Cemil İpekçi'nin türban çıkışları vs. Bu sürecin medya ya hep 'rövanş alma' biçiminde yansıması durumu da var. İktidarla rejim arasında semboller üzerinden yaşanan bu çekişmeyi kültürel açıdan nasıl yorumluyorsunuz?

AKP gecikmiş bir barok'tur. Barok sözlük anlamıyla belirli, özgün bir biçimi olmayan, karışık, uyumsuz demektir. Barok klasizme tepki olarak ortaya çıktı. Klasizmin en önemli özelliği aklın yasalarının asıl unsur olmasıdır. Barok'u Roma Kilisesi ortaya attı ve amacı dinin gücünü tekrar arttırmak için görkemli yapılar yapayım derken abartmalı, süslemeli yapılar yaptı. Bizdeki en bilinen örneği Dolmabahçe Sarayı'dır. Dönemin çaresiz, felaketlere karşı savunmasız insanı için sığınma arayışıdır. Ruhban sınıf da bu çaresizliği daha da duyurmak istiyordu. Edebiyat'ta ise en iyi örneği Shakespeare'dir. Barok mimarinin en tipik özelliği "S" biçimli kıvrımlar ve abartmalı alınlıklardır. Bizde de barok abartmalı sütunların, alınlıkların, kıvrımların yerini renk ve biçim olarak türban almaktadır. Mimari sabittir, oysa bizdeki gecikmiş barok hareketlidir. Son 20-30 senedir Anadolu zenginleri, taşra ölçeğinden milli ölçeğe geçecek kadar büyümüştür. Bu yeni sermaye sınıfı İstanbul dukalığına karşı diklenebilecek ölçüye ulaşmıştır. Geçmişte Koç'un bayii durumunda olanlar bugün bazı sektörlerde İstanbul'la çekişecek duruma gelmişlerdir. Bu sermaye sınıfında olan değişikliğe en iyi gösterge futbol takımlarıdır. Kayseri, Denizli, Konya, Antep bu yeni gelişen sermayenin gücünün futbola yansımasıdır. Karşısında kim var? Malum İstanbul'un büyük takımları artı üstüne Kasımpaşa ve İstanbul Belediye. Bir de Ankara'da bürokrasinin gücüyle ayakta kalan takımlar. İstanbul sermayesi artı Anakara bürokrasisi artı Anadolu sermayesi; Türkiye'nin futbol ligi, Türkiye'nin sermaye ve siyasi rejiminin en iyi göstergesidir. Sermayenin giderek zayıfladığı İzmir'de o yüzden güçlü bir futbol takımı yoktur.

Sözünü ettiğiniz sermayenin yarattığı sınıfın gündelik hayata yansıyan yaşama biçimine ilişkin de tartışmalar var. Örneğin Nişantaşı restoranlarına kadın kadına yemeğe çıkan türbanlılar ve bu manzara karşısında gösterilen reflekslerin şehir efsanesine dönüşen söylentileri var...

İnsanın sınıfsal durumu alt yapıya, kültür ve yaşam biçimi ise üst yapıya ait bir olgudur. Alt yapıdaki değişim ne kadar hızlı olursa olsun, üst yapıda alt yapıya göre daima daha yavaş bir değişim olur. Bilinci belirleyen şey maddi var oluş biçimidir. İnsan bahçıvan gibi düşündüğü için bahçıvan olmaz, bahçıvan olduğu için bahçıvan gibi düşünür. Şimdi gariban birisine piyangodan 5 trilyon çıksa, birden bire ıstakoz yemeye bayılmaz, ama ıstakoz yenen lokantaya gider başka şey yer, ama onun çocuğu bir kuşak sonra –eğer o para bitmemişse- ıstakoz zevkine sahip olur. Eczacıbaşı'na mensup bir aile bireyinin gündelik hayattaki lüksü artık bir burjuvaya mahsus olarak içselleşmiştir. Ama Denizli'nin mütedeyyin bir aile mensubu büyük paralar kazanır kazanmaz burjuva olmaz. Bir geçiş dönemi yaşanır, bu geçiş döneminde sakillikler de olur. Özal dönemindeki lahmacun ve viski gibi. Mesela, tatil burjuvaya ve küçük burjuvaya mahsus bir etkinliktir. Bu hem sınıfsal hem de yaşayış biçimi olarak böyledir. Anadolu sermayesinin dindar insanları eskiden tatile gitmeyi düşünmezken, şimdi yeni sınıfsal durumları nedeniyle tatili üstelik beş yıldızlı otelde tatili düşünmeye başlamıştır. Ancak yeni sınıfsal pozisyonu nedeniyle laik burjuvazinin tatil yaptığı otellere para olarak yetişmesine rağmen, yaşam biçimi ve dini kaygıları nedeniyle aynı lükse sahip, ama bu kaygıların da göz önüne alındığı yeni oteller talep etmiştir.

Sadece otel talep etmekle kalmadı sanıyorum. Rejim açısından cumhuriyetin en önemli kalelerden biri olan Çankaya'nın yeni dönemini ve Gül'ün Cumhurbaşkanlığını değerlendirebilir misiniz?

Osmanlı'da da yeni padişahın tahta çıktığı cülûs merasimi sonrasında genellikle top atışıyla (cülûs topları) halka duyurulurdu. Abdullah Gül için de top atışı yapıldı. Cülûs, kelime anlamıyla oturmak demek ama daha çok tahta oturmak anlamıyla kullanılmıştır. Cülûs topları Osmanlı ve Cumhuriyet arasındaki bir sürekliliğin de sembolik olarak devamıdır. Ondan sonra bazı memurlara zam yapıldı, işte onun da adı cülûsiye bahşişidir.

Gül'ün Çankaya sofrası medyada "Atatürk'ün sofrası yeniden açılıyor" biçiminde sunuldu ve davet edilen isimler de eleştiri konusu oldu...

Abdullah Gül, Başbakanlık ve Dışişleri Bakanlığı yapmıştır. Bu iki makam ve ilave olarak İçişleri Bakanlığı en kritik yerlerdir. Burada devletin temel çizgisine ters görünecek hiçbir isim oturamaz. Dolayısıyla ortalığı velveleye verenlerin başında gelenler, velveleye kapılanlar değil, bunun böyle olmadığını bilir. Abdullah Gül'ün verdiği yemeklere de böyle bakmak gerekir. Osmanlı ve Cumhuriyet bir sürekliliktir. Ahmet Necdet Sezer ve Abdullah Gül de bir süreklilik arz edeceklerdir. Hiç mi değişiklik olmayacaktır, elbette başta semboller üzerinden olmak üzere bazı değişiklikler olacaktır. Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanlığı Anadolu sermayesinin ulaştığı gücün göstergesidir. Bu yeni sermaye sınıfını göz ardı yaparak ülkeyi yönetemezsiniz. Bu yeni sermaye ne gayrı millidir ne de devletin temel rotasına aykırı bir şey yapar. İktisadi konularda kendi sınıfsal pozisyonuna göre de refleks gösterir. Zeuxis ve Parrhasius hangisinin daha gerçek gibi resim yapacağına dair iddiaya girerler. Zeuxis üzüm yiyen çocuk resmi yapar ve resmi bahçeye çıkarır. Üzümü sahici sanan kuşlar resme doğru gelirler. Zeuxis gayet memnun olur. Sıra Parrhasius'un resmine bakmaya gelir. Zeuxis, içeriye girmek karşısına çıkan perdeyi kaldırmak ve arkasında olduğunu sandığı resme bakmak ister, ama elini attığında perde sandığı şeyin perde resmi olduğunu anlar ve şöyle

der: Sen kazandın, çünkü ben kuşları yanılttım, ama sen Zeuxis'i yanılttın.

Buradan yeni kitabınıza gelmek istiyorum. Sanıyorum Erguvanilerin devamı niteliğinde olacak. İçeriğine kısaca değinir misiniz?

Evet bahara yeni bir kitap yetiştirmeye çalışıyorum. O da iktidarın sürekliliğini tasvir eden bir kitap olacak. Tasvir, olguları sıralar ve yaklaşık genellemeler yapar. Nasıl'a dair cevap tasvirdir. Onun bir ötesi açıklamadır yani neden'in cevabıdır. Oligarşi'nin nasılına dair yazıyorum diğer yandan mevcut bilim paradigması içinde neden'i de cevaplamam gerektiğini biliyorum. Totolojik bir tez olmaması gerekiyor. Bunun için de özellikle 16. ve 17. yüzyıl Osmanlı çalışıyorum. Bu oligarşi neden olduğunun cevabını da ekonomi-politikten ve iktisat tarihinden vereceğim. Yani üst yapıya dair söylediklerimi alt yapıdan da göstereceğim. Alt yapıdan bağımsız bu kadar uzun süren bir iktidarın sürekliliği olamaz. Marx, Kapital'i, maymunun anatomisi insanın anatomisinden anlaşılır diyerek yazdı, ama Rusça baskısının önsözüne "Bu söylediğim sadece İngiltere içindir" diye özellikle not düşmüş. Tarihin özgünlüklerini ve özgüllüklerini çok iyi bilen bir deha. Bugün gördüğümüz Türkiye'den o çok tartışılan Osmanlı üretim biçimleri anlaşılır. Yöntem ve kuramsal olarak Marx'ı rehber alıyorum kendime, ama Osmanlı ve Türkiye'ye uygun olarak.

Başbakan Erdoğan, lisansüstü eğitim için yurtdışına gönderilecek olan gençlere yönelik konuşmasında Mehmet Akif Ersoy'a atıfta bulunarak, " Batının ilmini, sanatını değil ahlaksızlıklarını aldık..." türünden açıklamalarda bulundu. Bu açıklamayla birlikte Tanzimat'tan buyana süren tartışmanın da fitilini ateşledi. Yeni kitabınızda incelediğiniz tarihsel süreç açısından bu tartışmayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gramsci'den mülhem bir Türkiye aydını ayrımı yapayım. Birincisi; yazar, sanatçı, popüler akademisyen vb. gruptur ki bunlar maddi üretimin dışında profesyonel aydındır. Diğer grup ise ustabaşı, kasap, hekim, eczacı, mühendis, pastacı gibi gündelik hayatın içindeki organik aydındır. Birinci grup Tanzimat'ta ortaya çıkmış, bürokrat-aydın tipinin evrilmesidir. Tanzimat'ı en çok öven İlber Ortaylı bile, emekçilerin durumunun daha da kötüleştiğini itiraf eder. Tanzimat iyi midir kötü müdür, ben tarihe emekçilerin durumu daha mı iyi oldu daha mı kötü oldu açısından bakarım. Ezilen sınıflar, ezilmeleriyle birlikte kültürel şok yaşarken birinci aydın tipini hep kendi dışında gördüler. Bugün de öyle görürler. Bu aydınların siyasi hiçbir gücü yoktur. CHP köşe yazarlarının bir gücü olduğunu vehmetti. ÖDP bu hatayı 99 seçimlerinde bu aydınları liste başı yaparak yaptı ve potansiyelinin çok altında kaldı. Bazı sol, bağımsız adaylar, partiler için de profesyonel aydınlar "biz de şunu destekliyoruz" diye ilanlar veriyorlar. Bu o partiye, adaya yapılmış büyük kötülüktür. İnsanlar "bana ne" ve ayrıca "sen kimsin" diye tepki gösteriyorlar içsel olarak. İkinci grup aydınların büyük çoğunluğu bugün AKP'yi destekliyor ve bu insanlar birebir insanlarla temasta olduğu, Cemil İpekçi AKP'ye büyük oy kaybettirir. Biz sosyalistler güçlüyken organik aydınların bir kısmı bizim yanımızdaydı. Biz sosyalistler hayattan, dünyadan, realiteden büyük ölçüde koptuk.

> **Bazı sol, bağımsız adaylar, partiler için de profesyonel aydınlar "biz de şunu destekliyoruz" diye ilanlar veriyorlar. Bu o partiye, adaya yapılmış büyük kötülüktür.**

Modernleştiriciler ve genel olarak milliyetçiler açısından bir makas değişikliği mi söz konusu. Tarih felsefesi kavramıyla bakarsanız durum nedir?

Milliyetçilerin kimisi 1908'i kimisi 1930'u altın çağ görerek tekrar o günlere dönmek istiyor. Bu tarih felsefesi açısından döngüsel tarih anlayışıdır. Antik Yunan'da tarihi bilgi doxa'dır yani kesinliğin bilgisi olan episteme'den farklıdır. Devlet de oligarşi, aristokrasi, demokrasi arasında rastlantısal olarak döngüsel bir tablo çizerdi. Tarih onlar için çok söylenen tekerrürden ibaretti. Oysa tek tanrılı dinler, amaç, başlangıç ve son anlayışı getirerek, çizgisel ve tarihsel zamanı getirdi. Şimdi bizdeki milliyetçilerin içinde aydınlanma kavramını dillerinden düşürmeyenlerin tarih anlayışları ve beklentileri aydınlanmaya da aykırıdır. Aynı ırmakta iki kez yıkanılmaz. Ayrıca altın çağ dediğiniz dönem her sınıf ve zümre için altın çağ da değildir. 70 yaşına gelmiş bir yazar hanımefendi, "Ben 5 yaşında evde klasik müzik dinliyordum" diye övünüyor. O çağda kaç kişinin evinde, gramofon, plak vs vardı, söylediğinin sınıfsal analizi nedir bunu hiç düşünmüyor bile.

Erguvaniler kitabınız özellikle Anadolu'da büyük yankı buldu. Trabzon'dan Gazi Antep'e, Yozgat'tan Antalya'ya kadar yerel basın çok ilgilendi. Bunu neye bağlıyorsunuz?

Benim de bu ikinci grup, birincilerin gözünden aydın bile sayılmayan grup içinde olmamdan kaynaklanan bir durum. Ben sıradan bir sosyalistim sadece. Dilim de kendim gibi, her siyasi görüşten insan hatta karşı görüştekiler bile "tamam adam solcu ama..." diye benimsediler. Ben ayrıca solu da gayet samimi bir şekilde eleştirdiğim için insanlarla aramda bir güven bağı var. Gerçek'ten daha devrimci hiçbir şey yoktur ve hiçbir gerçek sola zarar veremez. Ben Anadolu'da okunmak istiyordum ve okunmanın ötesinde çok da tartışıldı.

Kitapta adı geçen bir çok ünlünün sizinle iletişime geçtiğini biliyoruz. Ancak herhangi bir tekzip, dava vs gelmedi değil mi?

2 bin 500 kişi arasında üç kişiden hata var diye tepki geldi. Haklılar hata yapmışım, kitabın ana fikrini yani iktidarın sürekliğini etkileyen hatalar değil sadece ayrıntılar, ama olsun kendilerinden özür diledim ve kitabın 2008'de yeni baskısı yapılırsa okuyucudan da özür dileme imkânım olacak. İnşaat Mühendisliği'nin babası Hardy Cross'un bir sözü vardır: Tanrı, mühendise hatasını düzelttirir diye, bizde de okuyucu çok yaman. Kimseye hakaret etmedim. Asıl üzüldüğüm Nail Satlıgan'ı üzmem oldu. Bir sosyalisti asla üzmek istemem, ama üzülmüş. Kendisi hakkında hiçbir olumsuz ifade yazmadım ancak isminin halası dolayısıyla kitapta yer almasından rahatsız olmuş. Üzdüğüm için özür dilerim. Onun dışında doğrulayan ve bilmediğim yeni bilgileri de yollayan aileler de oldu.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranetv.org

Ata Erad **TAHRAN**
ataerad@yahoo.com

2'nci Mübarek! Mübarek mi?

Eli yıldan fazladır ki Mısır kendisini Arap ülkeleri içinde en ileri ülke sayıp siyasi değişimlerden uzak bir memleket olarak görmektedir. Mısır Cumhurbaşkanı Mübarek, 30 seneye yakın bir süredir bu koltukta oturup, kendisine Arap aleminin en eski siyasetçisi namını vermiştir.

Mübarek'e karşı olan muhalif gruplar her gün artmaktadır. Arap dünyasında en çok Mübarek'ten sonra hükümet koltuğuna oturucak isim tartışılıyor. Bu konu o kadar önemli bir yeri işgal etmektedir ki tüm muhalifler bir slogan altında birleşmişler. Bu sloganın Arapçası "Elkifayet"dir, bunun Türkçe anlamı "Artık Yeter"dir.

Mübarek'in yerini tutan kim olacaktır? Ülkenin geleceği bu sorunun yanıtının altında gizlidir. Mübarek hükümette olduğu sürece hiç kimseye kendisinden sonra onay vermemiştir.

Mübarek, konusu Demokrasi ve Reform olan hiçbir oturuma katılmamış ve defalarca Amerika'nın "Büyük Ortadoğu" projesine karşı çıkıp bu projeyi Mısır yararına saymamıştır. Mübarek'e göre her ülke kendi geleceğini, hükümet ve rejim meselelerini çözmeye yeterlidir. Mübarek bile yıllardır kendisinden sonraki gücün namını düşünmektedir.

Mübarek'e göre kendisinden sonraki hükümetin başına en uygun isim oğlu Cemal'dir. Fakat orduya yakın olan kesim Mübarek'ten sonra ünlü general Ömer Süleyman adını tekrarlamaktalar. Ömer Süleyman, Milli İstihbarat Teşkilatının başında yer almaktadır ve şu anda 70 yaşındadır. Cemal, Mübarek'in küçük oğludur ve şimdilik 44 yaşındadır.

Ömer Süleyman, İsrail-Arap savaşında Arap cephesinde İsrail'e karşı savaşmıştır. Eski ailelere göre Mısır'ın her zaman askeri bir şahsiyet tarafından yönetilmesi gerekiyor ve veliahtlık devri Mısır'da bitmiştir veya hiç olmamıştır.

Mübarek ciddi bir hastalığa yakalanmıştır ve her gün onun yerini alacak insan tartışılmaktadır ama Mübarek'in kendisi Cemal'den yana olup kendi hastalığını devamlı gizlemektedir. Değişim zamanı gelmiştir ve Mısır halkı bunu herkesten daha fazla hissetmektedir.

Mısır medyası Mübarek'in hastalığı konusunu işleyemiyor ve bu konu onlara devlet tarafından yasaklanmıştır. Fakat halk kendi Cumhurbaşkanının sağlık durumunu internet vasıtasıyla devamlı öğreniyor.

Son günlerde birkaç gazeteci konuyla ilgilendi ve bunun sonucunda Mısır'ın meşhur "Eldestur" gazetesinin yazarı ağır suçlara maruz kaldı. 7 gazeteciyle beraber Mübarek'e karşı olmak ve yalan haber yazmak suçuyla hapise düştüler.

Mübarek artık önemli Arap toplantılarına bile katılmıyor ve bu olay Mısırlıları ciddi şekilde düşündürüyor. Artık muhalif gruplara karşı devletin tavrı daha da sertleşiyor. Bunun paralelinde Avrupa ülkeleri Mısır'ın demokrasisine bakarak Mısır devletinin üzerinde baskı uyguluyorlar. Avrupa Birliği ülkeleri son siyasi demeçlerinde medya serbestliğine destek verip, Mübarek'e karşı çıkmışlar.

Ülkenin siyaset ve geleceğine en yakın isim şu anda Cemal Mübarek görünüyor. 44 yaşındaki genç siyasetçi yavaş yavaş Milli Demokratik Parti'nin başına geçmeye hazırlanıyor. Bu parti Mısır'ın en güçlü partisi olarak görülüyor.

Son 20 yılda bazı Arap ülkelerinde hükümet babadan oğlu geçmiştir. Bu ülkelerden

Suriye'yi sayabiliriz ki Hafız Esat'tan sonra Beşir Esat'ı kabul ettiler. Fas'ta da, Muhammad Şah'ın gelişi aynı şekilde ve İkinci Abdullah Ürdün'de iddia ettiğim görüşün doğruluğunu ispat etmektedir. Burada önemli bir konuyu söylemek gerekiyor: Mısır hiç bir zaman Arap Dünyası'nın takip ettiği şeyleri takip etmemiş. Veliahtlık sistemi veya hükümetin babadan oğula geçmesi durumu Mısır'da asla görülmemiştir.

Cemal Abdülnasır ve Enver Sedat'ın ikisinin de oğulları vardı ama hiç bir zaman böyle bir öneriyi dile getirmediler. Ve çok enteresandır ki, ilk kez böyle bir mesele Mübarek'le ilgili olup herkes Mısır'da bu konuyu tartışmaktadır.

Tüm düşünceler bir konu üzerinde yoğunlaşıyor. Acaba Cemal babasının siyasetini mi takip edecek yoksa yeni siyasetiyle Mısır ve Dünya'nın karşısına mı çıkacak?

Burada baba ve oğul benzerlik ve farklılıklarını göz önüne getirmek gerekiyor ve tam bu noktada iki değişik düşünce göz önüne geliyor. Bazıları Mısır'da bu iki ismin arasında çok farklar görüyor. Hatta bu düşünceye göre Cemal giyiniş şekline bile dikkat etmiyor ve bu durum Kaddafi'nin oğlunu hatırlatıyor. Seyfulislam, Kaddafi'nin oğlu da Kaddafi'nin tam tersine sade giymeyi tercih etmektedir. Cemal'in annesi bir Velz'lidir ve hushuylu bir İngiliz gibi babasının tersine devamlı küçük gülüşünü yüzünden silmemektedir. Cemal kaliteli İtalyan ayakkabıları ve takım elbiseler giyiyor lakin hepsi sade ve sıradan modelleri tercih etmektedir. Hüsnü Mübarek daha çok ülkenin güvenliği üzerinde yoğunlaşıyor. Oğlu ise teknoloji ve ekonomiye daha fazla önem vermektedir. Cemal'e, arkadaşları "Jimi" diye hitap eder. O profesyonel bir bankacıdır. Cemal Amerikan Kahire Üniversitesi'nde okuyor ve spor arabalara bayılıyor. Cemal daha önceleri siyasete girmeye hiç meyilli görünmüyordu ama babasının ısrarıyla bu yola baş koydu. Cemal Demokrat Parti'de yavaş yavaş yükselmektedir ve reformist bir tavrı vardır. Cemal bir teknokrat olup milliyetçilik ve demokrasiye önem vermektedir. Cemal Mübarek genç siyasilerle iş birliği yapıp siyaseti gençlere bırakma taraftarıdır. Kısacası Cemal Amerikan siyasetiyle birlikte hareket edip, devrim olmadan küçük reformlar taraftarıdır.

Mısır'da halkın %35'i 35 yaşın altındadır. Ve Cemal'in gençlerle ilgili bu tespiti Mısır kamuoyunda taraftar toplamıştır. Diğer taraftan reformlar Mısır'da artık kaçınılmaz olmuştur zira dünya ve özellikle Ortadoğu devamlı değişmektedir.

Cemal 3 sene önce Amerika'ya gittiğinde. Washington Post kendisiyle bir röportaj yaptı. Bu röportaj sayesinde Amerikan hükümetinin tüm desteğini kazandı ve ABD'ye göre Cemal babasından daha fazla güvenilir bir lider sıfatını kazanabildi. Aynı röportajda Cemal babasına karşı tüm söylem ve iddiaları redetti.

Batılı gözlemcilere göre Cemal Mübarek artık Mısır'da bir güç sayılıyor. Ve hükümet başına geçtiğinde Mısır demokrasi ve Batı dostu olmaya liderlik edecek. Ama muhalifler böyle düşünmüyorlar, onlara göre Cemal dış ve iç etkilerle babasının aynısını yapacak ve onun gelişiyle Mısır'da hiç bir şey değişmiyecek. Hüsnü Mübarek'in ısrarı üzerine eski ve milliyetçi güçler rahatsız oldular. Hüsnü Mübarek'e karşı cephe almaya başlamışlar ve bu olay genç Cemal'in iş başına gelmesini tabi ki zorlaştırmaktadır. Son aylarda gazetelerde devamlı olarak Cemal'in siyasi eğitimi enine boyuna tartışılıyor; eski ailelerin itirazı ve rahatsızlığı konuyla alakalı konuşmalarla telafuz ediliyor.

Mısır'da işkence görüp hapis yatan siyasi muhalifler, Hüsnü Mübarek'e 30 seneye yakın tahammül ettikten sonra şimdi oğlunun onun yerini tuttuğunu görmekteler ve bu cinahtan da muhaliflerin sesini duymak mümkündür.

Son günlerde Kahire Times gazetesinin yazarı Hüsam Kazım, Cemal'in iş başına gelmesinin avantaj ve dezavantajlarını tüm ayrıntılarıyla yazdı. Bu ünlü gazeteciye göre Cemal Mübarek Büyük Mısır Ülkesinin yönetilmesini hiç bilmiyor. O sıradan birisi ve iyi bir yönetici olamaz. Hüsam Kazım'a göre Hüsnü Mübarek'in daha dikkatli olması gerekiyor; çünkü Mısır'ın hem geleceği söz konusudur hem de ülke risk ve tehlikeye atılmamalıdır. Yine Kazım'a göre Cemal'in Cumhurbaşkanı olması arkasından askeri ihtilal getirecek ve bu demokrasi için ciddi bir darbeye yolaçacaktır. Cemal, her konuşmasında hükümete başkanlık etme düşüncesinden imtina ettiğini söylemiştir lakin görünen o ki Hüsnü Mübarek'ten sonra onun yerine layık kimse görünmüyor.

Mısır'da değişim için büyük bir potansiyel görünüyor ama bu değişimi destekleyen hiç bir güç ortada yok. Ortadoğu'daki karışıklık, fanatizm ve süper güçlerin ortama ve siyasi duruma karışması Mısır'da kendi gerçek yüzünü çok yakın bir zamanda gösterecektir. Vesellam.

Filiz Elasu **LONDRA**
Filiz Elasu@yahoo.co.uk

Kısa Kısa

Bu yıl, 15 Şubat 2008'de İngiliz Savaş Karşıtları grubu pek çok yerel etkinlikle İngiltere tarihinin en büyük gösterisini anmaya hazırlanıyor. Beş yıl önce 2005'te neredeyse 2 milyon insan Londra'da toplanmış ve Bush- Blair ikilisinin Irak'ı işgal planlarını protesto etmişti. Bildiğiniz gibi ülkedeki savaş karşıtı çoğunluğun sesine Tony Blair ve milletvekillerinin büyük bir kısmı kulaklarını tıkamış, ancak bu protesto ve mitingler İngiltere ve tüm dünyada etkiler bırakarak devam etmişti. Her ne kadar bu gösteriler Blair'in iktidardan erken ayrılışı ve İspanya, İtalya, Avustralya, Polanya gibi ülkelerde savaş yanlısı hükümetlerin devrilmesine yardım etmiş olsa da 'demokrasiyi Irak ve Afganistan'a götürdüklerini' iddia eden bu rejimlerin aslında kendi halklarını hiç dinlemediklerini göstererek tüm dünyaya güzel bir demokrasi dersi olmuştu.

Önümüzdeki ayların diğer bir önemli etkinliği de yine uluslararası savaş karşıtlarının buluşma noktası haline gelen Kahire Konferansı. 27-30 Mart tarihleri arasında yer alacak olan konferans 6 yıldır dünyanın her köşesinden delegeleri, sendikaları, savaş karşıtlarını, aktivistleri ve entellektüelleri biraraya getirerek konferansın prensipleri çerçevesinde herkese açık bir platform yaratmayı amaçlıyor.

Savaş karşıtlarının acendasındaki en önemli etkinlik ise tabii ki 15 Mart 2008'de olması planlanan Küresel Savaş Karşıtı Protesto. Irak'ın işgalinin 5. yılı olması dolayısıyla düzenlenen bu protestonun Washington'dan Beyrut'a dünyanın tüm büyük kentlerinde milyonlarca insanı savaşa karşı yeniden seferber etmesi bekleniyor.

İngiliz Savaş Karşıtları grubunun 'Biz Niye Hala Savaşa Karşı Yürüyoruz?' başlıklı haber bültenindeki açıklamaları bakın şöyle:

'Son Orta Doğu gezisinde George Bush 'Irak artık bambaşka bir yer. Şiddetin derecesi çok daha azalmış durumda. Bağdat yine umut dolu bir yer olmaya başladı!' diyor.

Sen gel de bunu 10 Şubat 2008 günü Bağdat'ın güney eteklerinde yaşayan ve evleri 20.000 kilo patlayıcının etkisiyle dümdüz edilmiş, hayatlarını kaybetmiş insanlara anlat!

Sen, yine gel de bunu 2006'dan bu yana 4 kat artmış olan Amerikan hava saldırıları sonucu hayatlarını kaybeden binlerce insana anlat! Durum Afganistan'da da aynı. Washington Post'a göre 2007'de hava saldırıları 2 katına çıkarak 3572'ye ulaştı, yani ortalama günde 10 hava saldırısına. Bu rakam 2005'de toplam 200 kadardı.

Bu inanılmaz derecedeki kan gölü, İran ve Suriye'yi bölgede şiddete zemin hazırlamakla suçlayan bir adamdan geliyor. Öyle ki aynı adamın bölgeye en son gezisinde asıl amacının bölge ülkelerine silah satışı olduğunu biliyoruz. Yapılan hesaplamalara göre bu silah satışlarının bölge ülkelerine maliyeti 20 milyar dolar.

Bu silah ticaretine İsrail de dahil tabii. Gaza'ya uyguladığı kuşatma dolayısıyla tüm dünyada ve Birleşmiş Milletler tarafından 'yasadışı yöntemlerle Filistin halkına' baskı yaptığı için lanetlenen İsrail'e Bush'un hediyesi 100 milyon dolarlık bir silah paketi ile birkaç yıl önce Lübnan savaşında kullanılan ve korkunç yıkımlara yol açan 'akıllı' füzelerin verilmesi oldu.

Biz yürümeye ve protesto etmeye devam ediyoruz. Çünkü bu ülkedeki nüfusun büyük çoğunluğu tüm bu kitlesel imhaya ve insanlıkdışı katliamlara karşı.'

Stop The War Coalition / 27 Şubat 2008

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mutlu_esendemir@hotmail.com Mutlu Esendemir

Kuzey Kıbrıs skandalı, Susurluk gibi

1049 KG UÇAK YAKITI BUHAR OLDU

Kuzey Kıbrıs bu aralar yolsuzluklarla uğraşıyor. Birçok kurum ve kuruluş yolsuzluk çamuruna batmış durumda. Bu kurumların başında da bir türlü önlenemeyen yolsuzluk ve usulsüzlük nedeniyle kapatılan Kuzey Kıbrıs Türk Hava Kurumu.

Kuzey Kıbrıs Türk Hava Kurumu'nda yapılan yolsuzluklar deşildikçe ortaya Susurluk benzeri bir fotoğraf ortaya çıkıyor. Kurum hakkında rapor hazırlayan son kurum KKTC Sayıştay'ı. KKTC Sayıştay raporunda yer alan bilgiye göre, Kuzey Kıbrıs Türk Hava Kurumu 13 Aralık 2001 tarihinde POAŞ (Petrol Ofisi Anonim Şirketi)den 40.000 Litre uçak yakıtı (Avgas) satın aldı. Bunun karşılığında 77.922.924.500 TL ödeme yaptı.

Ancak parası peşin ödenen uçak yakıtının sadece üçte birine yakın oranda uçak yakıtı KKTC'ye geldi. Geri kalan kısmının akıbeti ise KKTHK tarafından takip edilmediği için sır oldu. Büyük olasılıkla POAŞ'ın depolarından hiç çıkarılmayarak KKTC'ye getirilmedi.

Kuzey Kıbrıs'a getirilen 9.803 kg ise Kıbrıs Türk Barış Kuvvetleri Komutanlığı'na bağlı Akaryakıt Tk. Komutanlığı'nın stoklarına eklendi. Ancak bu akaryakıtın 6.964 kg'nın nasıl dağıtıldığı, kimlere dağıtıldığı belirlenemedi. Çünkü bu orandaki yakıtın nasıl dağıtıldığına ilişkin hiçbir belge bulunamadı.

bulunmadığı anlaşılmış ve yakıtın hangi amaçla bu komutanlığa verildiği tespit edilememiştir.Bu durumda 1049 kg yakıtın KKTC'e gelip gelmediği ve hangi amaçlarla sarf edildiği konuları açıklığa kavuşturulamamıştır. Bununla birlikte Akaryakıt Tk.Komutanlığı ile yapılan görüşmelerde KKTC'e gelen yakıtın mutlak suretle kendilerine intikal etmesi gerektiği kendi belgelerinde de bahsi geçen yakıtın bulunmadığı dolayısıyla KKTC'e gelmediği yargısına varılmıştır"

Sayıştay'ın raporuyla birlikte 1000 kg'ı aşan yakıtın Petrol Ofisi'nden çıkmasına karşın nereye gönderildiği merak konusu oldu. yeniHarman'a bilgi veren kaynaklar durumun çok vahim olduğunu söylediler. Aynı kaynaklar PO'nden çıkışı yapılan bu kadar pahalı ve önemli bir yakıtın nereye gönderildiğinin Türkiye dahil çok yönlü bir soruşturma gerektirdiğini söylediler.

1 TONDAN FAZLA UÇAK YAKITI BUHAR OLDU

1049 kg'lık uçak yakıtının akıbeti ise Türkiye'deki Susurluk Skandalı'nı akıllara getirdi.Bu kadar büyük oranda yakıt -deyim yerindeyse- su oldu buharlaştı. Türkiye Petrol Ofisi Akaryakıt İkmal ve NATO POL Tesisleri İşletme Müdürlüğü tarafından yazılan yazıda 1049 kg yakıtın Tanker Üs Komutanlığı'na gönderildiği bildirildi.

Ancak yapılan araştırmada KKTC'de böyle bir komutanlığın bulunmadığı anlaşıldı.Bu yakıtın KKTC'ye gelip gelmediği; geldiyse hangi amaçlarla kullanıldığı tam bir sır oldu. Buharlaşan yakıt Sayıştay raporuna şöyle yansıdı:

"..1049 kg yakıtın Tanker Üs Komutanlığı'na verildiği görülmekle birlikte,bahsi geçen komutanlığın KKTC'de

KKTHK YÖNETİMİ HESAP VERECEK

Sayıştay; üzerine karanlık perde örtülen uçak yakıtı ile ilgili olarak; KKTHK'nın Yönetim Kurulu üyeleri Ali Darbaz, Erman Gertik, Arif Çemender, Erdinç Üstünler, Erol Adalıer, Ulusal Ilıcan, Gürsel Ataoğlu Özalp Çamlıbelli, Özgün Özertaş ve Başkan Süleyman Kemik ile Mali İşler Sorumlusu Hüseyin Kemal'in soruşturulmasının ve aynı kişilerden peşin ödendiği halde alınmayan yakıt parasının tahsil edilmesini istedi.

Skandal Kuzey Kıbrıs basınında da yer aldı. Haberi manşetten yayınlayan Kıbrıslı Gazetesi "Böylesi Görülmedi" yorumunu yaptı. Haberin yayınlanmasının ardından açıklama yapan KKTHK Kurumu eski Başkanı Süleyman Kemik haberler dolayısıyla kendisinin ve ailesinin bazı kişiler tarafından tehdit edildiğini öne sürdü.

KKTC'DE BİR TRAJEDİ

Bacağın yok: "Düşman"ından sakat, vatanından sağlam raporu veriyorlar

Cahit Gürses 70 yaşında.

Kıbrıs'ta İngiliz döneminde polislik yapmış, kritik görevlerde yer almış, hatta Kenya'ya bile görevli olarak gitmiş.

Sonra TC Büyükelçiliği'nde koruma polisi olmuş. Eski Büyükelçiler Asaf İlhan Candemir Onohon'a yakın korumalık yapmış.

Türk Mükavemet Tugayı'nın (TMT) ilk yıllarından itibaren görev almış.

Üst rütbelere kadar yükselmiş.

Eski tüfek yani...

Büyük badireleri atlatmış da, kader onu emekliliğinde yakalamış.

Basit bir nasır ameliyatı için gittiği hastanede ayağını bırakmış.

"İki yıl önce ayağımda bir nasır vardı. Lefkoşa'da hastaneye gittim. Doktor nasır ameliyatı yaptı, ama kangren oldum. Ayağımı kestiler. Verdiği ilaç hatalıymış. Kaderime boyun eğdim. Ameliyattan iki gün sonra kangren oldum, ayaksız kaldım. Yaşama küsmedim ama."

Böyle diyor Cahit Gürses.

Yaşama küsmemiş ama iki yıldır takma bacakla yaşamaya kendisini alıştırmış.

Üç tekerlekli bisikletini kendisine sırdaş etmiş. Hiçbir şeye kırılmamış ama, bu ayaksız haline sağlam raporu vermelerine çok içerlemiş.

"Geçen sene Devlet Hastanesi'ne başvuru yaptım. Sağlık raporu rica ettim. Gümrük'te bir otomobilimiz var, muafiyetten yararlanmak istedim. Ama bana yüzde 53 sağlam raporu verdiler. Olmayan ayağımı sağlam diye gösterdiler. Çok içerledim" diyor Cahit Gürses.

Eski tüfek bu.

Kızmamış, "Bir yanlışlık olmuştur" deyip Sağlık Bakanı'na, Başbakan'a ve Cumhurbaşkanı'na mektup yollamış.

Hem de iadeli taahhütlü.

"Benim ayağım kesiktir. Araba almak için muafiyet belgesi gerekiyor. Ancak bana sağlam raporu verdiler. Görüş ve yardımlarınızı rica ederim" demiş.

Başbakan bir ay sonra mektubu yanıtlamış; "Araştıracağım."

Cumhurbaşkanı "Görüşeceğim "demiş.

Sağlık Bakanı'ndan hiç çıt çıkmamış.

Eski tüfek bu.

Soluğu 15 Kasım'da KKTC'nin kuruluş yıldönümünde devlet erkanının karşısında almış.

Takma ayağını çıkarmış, herkesin göz merceklerinin tam içene bakmış.

Bu kez Cumhurbaşkanı yanına gelmiş, ilgileneceğini söylemiş.

Emir subayı ismini ve adresini almış.

Ama yine hiçbir şey değişmemiş.

Kimseden ses seda çıkmamış.

Yılmak yakışmaz Cahit Gürses'e.

Bu kez adres Kurban Bayramı'nda Cumhurbaşkanlığı Sarayı olmuş.

Erkan-ı umumiyenin karşısında derdini anlatmaya çalışmış.

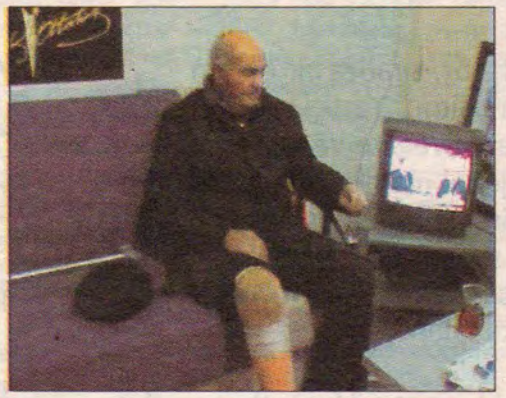

Umutla çıkmış yine kapıdan ama değişen hiçbir şey olmamış.

Bir tek Sağlık Bakanı, şoförünü arattırmış, "Sor bakayım ne istiyor?" demiş.

Sabır taşı çatlar, eski tüfekler sabra meydan okur.

Cahit Gürses, bu kez 21 Aralık Şehitleri Anma törenlerine gitmiş.

Tek ayağıyla usulce ayağa kalkmış, bayrağı selamlamış sessiz ve vakur şekilde.

Gürses'in son kapısı mahkeme şimdi.

"Artık umudum kalmadı. Avukattan yardım istedim. Tüm doktorlar sağlam raporu verdiğine göre ayağımın kesik olmaması lazım. Kesik olduğuna göre raporun hatalı olduğu görülmeli. Ne derim bilir misiniz? Rum bana çürük raporu verdi, sakat olduğumu kabullendi. Ama ben bu raporu göstermeye utanıyorum. 50 sene milli davaya hizmet ettim. Şimdi mahkemeye Rum'un raporunu mu sunayım? Utanırım. Bir maaşım var. Bir de üç tekerlekli bisikletim. Ayağını kesen doktordan şikayetçi değilim. Ama göz göre göre sağlam raporunu verenlere çok kırgınım. Bu devletin kurulmasında emeğim var. 52 senem var. Böyle mi olmalıydı?"

Böyle mi olmalıydı? Böyle soruyor Cahit Gürses.

Tek ayağı,

Üç tekerli bisikleti.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yusuf_yavuz2004@yahoo.com Yusuf Yavuz

Apostaz adlı kitabında "dünyanın kutsal intiharı"nı anlatan metodolog Üner Beköz:

Artık kimse, 'Tanrının verdiği canı tanrı alır' demiyor

Üner Beköz, sıradışı bir eğitim yöntembilimci. Yurtiçi ve yurtdışında onlarca üniversite ve özel kuruluşlarda genel olarak sistem yöntemleri üzerine eğitim çalışmaları yapıyor. Eğitim yöntemi başta olmak üzere, deniz biyolojisi ve çevre gibi konularda kitapları var.

Ayrıca bir motosiklet tutkunu, pilot ve iyi bir dalgıç. Ancak hepsinden önemlisi çalışkan bir araştırmacı.

"Apostaz" adını verdiği kitabında çevre insan ilişkisini çarpıcı biçimde sorguluyor. Kapitalist sistemin dayattığı çevre sorunu ve çözümü önermelerini boşa çıkaran, çevre ezberini bozan tezleriyle dikkat çeken Beköz, her zaman anarşist fikirler geliştirmekten keyif aldığını söylüyor. ABD'deki motosiklet gruplarından yola çıkarak Türkiye'deki motosiklet kültürü ve sosyolojisini anlattığı yayına hazır doktora tezi "Cennetin İblisleri" dışında, askeri liselerden başlayarak, Türkiye'deki kolej ve özel okullardaki gençlerin özkıyım ve intiharlarını somut olaylarla anlatarak eğitim sistemine ağır eleştiriler getirdiği "Sevimsiz İlahlara Özkıyım" kitabı da yakında okurla buluşacak.

Antalya'da yaşayan ve çalışmalarını Deniz Araştırmaları Merkezi'nde sürdüren Üner Beköz'le, dünya sistemini, onun deyimiyle sistemin paraziti haline gelen 'aseksüel' insanı, Türk eğitim sistemini ve buna bağlı olarak kanlarıyla bayrak yapıp tartışmalara neden olan liseli gençleri konuştuk. İşte parazitlerin istilasına uğrayan bir sistemde "devrim artık şart olmuştur" diyen Üner Beköz ile çarpıcı bir yeniHarman röportajı...

Akşamsefası

Apostaz ne demek. Bunun kısaca bir tanımını yaparak başlayalım isterseniz.

Apostaz, intihar demek. Özkıyım demek daha doğru olur sanıyorum.

Bu iki tanım birbirinden farklı mı?

İntiharla özkıyım aynı değildir ve özkıyım intihar kelimesinin daha Türkçe'si hiç değildir.

Doğrusu nedir?

Ben intiharı bilmem. Ama özkıyım konusunda ahkam kesebilirim. Kendini öldürmenin bin çeşidini bilirim. Bunun için eğitildim. Uğruna özüme kıyacağım değerlerim var. Çok daha güçlü değerleri olan binlerce insan sayabilirim. Siz onlara "kahraman" diyorsunuz sanırım. Ben de öyle diyorum. İlla gidip kediyi ağacın tepesinden indirmiş olmaları gerekmiyor. Bunun için özkıyımlarına değdiğini düşündükleri değerleri olması yeterli. Bu, onları en başında mütevazı yapıyor. Titrleri ve her neleri varsa onlarla değil, değerleriyle yaşama ayrıcalığını veriyor. Böyle değerleriniz olduğu zaman özkıyım beklenilecek bir davranıştır. Özünüzü silmenin, değeri koruyacağını bilirsiniz. Öyleyse, intiharla özkıyım arasındaki birinci ayrım, değerin bekası uğruna özün silinmesine gönüllü olmaktır. O nedenle özkıyım girişimleri, intihar girişimlerinden çok daha başarılı olur. İntiharda ise kara kutu içindeki kaybolmuşluğu sonlandırmak ve değere ulaşmak ana dürtüdür. Yani bir değer sahipsizliği varsayımı vardır. Sonuçta her ikisi de değer içindir ama yönleri farklıdır.

Siz Apostaz adlı kitabınızda insanlığın zaman içindeki serüvenine değinerek günümüzde gelinen noktada dünyanın bir çeşit 'kutsal intihara' hazırlandığını söylüyorsunuz. Bu söylediklerinizi doğrultusunda bunu biraz açar mısınız?

Bunu sistem kavramı üzerinden anlatabiliriz. Sistemlere bir parazit tutunduğu zaman, bu konudaki matematik söylem, "Bir sistemi parazitten kurtarmanın hiçbir yolu yoktur" şeklindedir. Bunun tek bir yolu vardır; o da sistemi kapatmak. Sadece sistemi kapattığınızda parazitten kurtulursunuz ve gider başka bir sisteme tutunur. Kitap, genel anlamda dünya sisteminde canlıların sahip olduğu yeri ve önemini anlatırken, insanın daha sonradan geliştirdiği ve edindiği yerden söz ediyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Atatürk de zamanında söylemişti; "Köylü milletin efendisidir" diye. Neden köylü milletin efendisidir, çünkü yerleşik düzende beslenmek için ihtiyaç olan gıdayı sağlar da ondan. Köylü tarım yapar, ben de beslenir yaşar giderim. Bu insan tipinin başka bir halta ihtiyacı yok. Sonra ne yapacak? Üreyecek, ölecek, gidecek

Nasıl bir yer edindi insan?

İnsanın dünya sistemi içerisinde kendisini bir parazit haline sokup, dünyanın enerjisini kendi isteği doğrultusunda soğurduğunu anlatmaya çalıştım kitapta. Sistemin bir parçası olmaktan çıkıp sistemin paraziti olduğunu kısacası. Şöyle bir düşünelim; dünya sisteminin içerisinde ateş kullanan başka bir canlı türü var mı? Yok. Ateşi evcilleştiren, onu kendi amaçları doğrultusunda kullanan tek canlı türü insan. Çünkü insanın geliştirdiği yaşama biçiminde enerjiye ihtiyacı var. Sistemlerin yaşayabilmesi için enerji soğurması gerekir. Ancak parazitlerin böyle yetenekleri yoktur. Parazit, sistemin enerji soğurma yeteneğini kullanarak, bu sistemin asıl yapması gerekeni değil, kendi yapmak istediğini yaptırıyor sisteme. Sistemi hiçbir şekilde kurtaramıyoruz.

Buradan dünya sisteminin yakın gelecekte kendini kapatarak, sizin deyiminizle öz kıyımda bulunacağını mı anlamalıyız?

Bakın sistem ancak kendisini kapattığı zaman parazitten kurtulacağına dair bir mantık üzerine kurulu.

Kitabın ana çerçevesi de bu mantık üzerine kurulu. İnsanın dünya sistemini kapatacağını ve başka bir gezegende kendine yeni bir yaşam alanı yaratacağını iddia ediyorsunuz.

Biz kapatmayacağız, dünya sistemi kendi kendini kapatacak. Doğal sistemler böyle. Artık parazitin yükünü, tahribatı kaldıramıyorlarsa kendilerini kapatırlar. İnsan kurgusu olan sistemler için de böyledir bu. Ancak illa da başka bir gezegende yaşaması gerekmiyor. Sadece yeni bir form geliştiriyor insan. Şimdiye kadar edindiği herşeyin dışında bir yaşama biçimi bu. Şimdi söyleyin bana, Türkiye'deki eğitim sistemine tutunan parazitler olan dershanelerden kurtulma şansımız var mı?

Sizce var mı?

Evet, var.

Nasıl?

Okulları kapatırsak ya da üniversite sınavlarını ortadan kaldırırsak dershaneler de ortadan kalkar. Yani sistemi kapatmak gerekiyor. Parazitlerin çok önemli bir özelliği var, bunu söylemeden geçemeyeceğim; parazitin tutunduğu sisteme zarar verdiği düşünülür. Oysa gerçekte durum böyle değildir. Parazit tutunduğu sistemin soğurduğu enerjiyle hayatını sürdürüyor, ona hiç zarar verir mi?

Sistemin uzun süre yaşamasını istiyor yani?

Evet. Verili siyasi sistemler vesaire. Hepsi tamamen bunun üzerine kurulu. Devrimler de böyle değil midir? Parazitlerin yarattığı çürümeden kurtulmak için sistemi kapatıp yeniden açarsın, buna "devrim" denir.

Ruhun beslenmesi vurgusu yapıyorsunuz kitapta. İçinde yaşadığımız dönemde insanların varoluş sorunu artmıyor ve sistemle beraber insanlar da ruhlarını besleyemeyerek sizin deyiminizle özkıyıma doğru mu sürükleniyor?

Ruhun beslenmesi ayrı bir konu. İnsan kendi özvarlığı her ney-

se, bunu inkar etmeye başladı. zihinsel varlığını çok daha fazla ön plana çıkarmaya başladı. Zihinsel varlığının uzun süre yaşaması için elinden geleni yapıyor. Dünyada daha fazla kalma çabası içine giriyor insan. Yani doğanın dengesi her neyse buna uymamak için elinden ne geliyorsa ardına koymuyor. Fakat yine parazitlerle ilgili önemli bir konuya vurgu yapmak istiyorum; hani, "Parazitler sisteme zarar vermezler" demiştik. Örneğin insanın bağırsak sistemine takılan parazit bunu bozmaz, yaşamasını ister. Ama insanın ölümüne neden olur? Çünkü insanın elde ettiği besinleri kendi isteği doğrultusunda yönlendirir ve sizin buna bağlı diğer bütün sistemleriniz çöker ve ölürsünüz.

Ruhun beslenmesine gelirsek...

Ruhumuzu beslemeye başladığımızdan beri ki bu hayal kurmamızla ilgilidir. Önce hayalini kurarız sonra da o hayale ulaşmak için çaba harcayarak ruhumuzu besleriz.

Peki bunun sonu neresi?

Sonsuz hayat bunun sonu... Sonsûzluk. Ölümsüzlük... E nerede bulacağız sonsuz hayatı? Yerçekimine karşı direnen bu fani bedenlerimizi sonsuz hayata ancak bu kadar ulaştırabildik. Çam ağacı değiliz ki birkaç yüz yıl yaşayalım.

Ne yapacağız bu durumda?

Zihnimizi devreye sokarak yola onun devam etmesini sağlayacağız.

Nerede ve nasıl devam ettireceğiz bunu?

Koy bir makinenin içine zihnini, sonsuzluk kalıbına sok... Çocuklarımızın bu gün yapmaya çalıştıkları da bu değil mi? Aslında varolmayan sanal bir uzayda yaptıkları zihinsel yolculuklarla kendilerini bulmaya çalışmıyorlar mı? Vücudun hiçbir önemi yok bu eylemde, tek amaç zihinsel doygunluk arayışı.

Sizin bu konuda FRP oyununa ilişkin bir değerlendirmeniz de var...

Evet. Bu bir çeşit bilgisayar oyunu. Bilenler bilir. Ayrıntıya girmeyelim. Fantasy Role Playing (Fantastik Kişilik Bürünümü) İnsanı olmak istediği dünyaya ait kılma oyunu. Sanal ortamlar varedildiğinden bu yana, olmak istediğiniz her neyse, sanal dünyanın cıvalı ve silikonlu kapısından içeriye adım atmanız yeterlidir. Ruhu doygunlar için çok çekici olmasa da, kişiliğini çevresinden bağımsız biçimde yaratmak isteyenler için pek hoştur bu deneyim. Sanal ortamda varolabilmek ayrıcalığı akla ziyan bir çekiciliktir ve bu dünyaya geçiş hızı inanılmazdır. Orada rahatlıkla ateşe dokunabilirsiniz, çünkü soğuktur, rahatlıkla en yüksek dağın zirvesine çıkabilirsiniz, çünkü çok alçaktır. Hemen ölmek istersiniz, çünkü çok canlıdır...

Gerçek dünyada aradığı zihinsel tatmini bulamayanlar için, sizin gelecek öngörünüzde sözünü ettiğiniz varolma biçimine yönelik bir tür alıştırma mı bu tür oyunlar?

İnsanın midesini doyurma sorunsalını kolayca çözmeye başlamasının ardından acıkan ruhunu besleyebilmesinin bir yolu haline geldi bu. Bu da bir çeşit özkıyım. Kendini varedemediği dünyadan öç alma, geride kalanları cezalandırma isteği.

Konumuza dönersek; insanlığın başlangıcından beri geliştirdiği bir yaşam zinciri var. Daha doğrusu canlılığın yaşam zinciri... Siz gelinen bu noktada üniversiteleri de yaşam zincirine ekliyorsunuz ve bir çeşit gıda üretimi yapan çiftliklere benzetiyorsunuz. Bunu biraz açabilir misiniz?

Tabii. Canlılığın dört temel dengesi var. Doğarız, besleniriz, üreriz ve ölür gideriz... Şimdi Atatürk de zamanında söylemişti; "Köylü milletin efendisidir" diye. Neden köylü milletin efendisidir, çünkü yerleşik düzende beslenmek için ihtiyaç olan gıdayı sağlar da ondan. Köylü tarım yapar, ben de beslenir yaşar giderim. Bu insan tipinin başka bir halta ihtiyacı yok. Sonra ne yapacak? Üreyecek, ölecek, gidecek. E şimdi bizim neye ihtiyacımız var? Beşinci dengeye. Hayallerimizi kurduk ve ruhumuzu doyurmamız gerekiyor. Bunun için de bilgiye ihtiyacımız var. Bilgiye ulaşmak için de bilgi tarımı yapan üniversitelere.

Akademisyenler de çiftçiler mi oluyor bu durumda?

Evet. Bu nedenle onlara saygı duyuyoruz. Televizyonlara çıkan adamların adının önüne Prof. bilmem kim yazılırsa, beni değil onu dinlersiniz. Ben üniversite hocalarına 'Parisliler' diyorum. Hani Fransa'da yalnızca Parisliler şehirlidir, ülkenin geri kalanı taşralıdır. Bir tek bunlar bilir herşeyi.

Buradan şuna getirmek istiyorum sözü; ruhumuzu doyurmak için üretilen bilgi paketleniyor ve iletişim kanallarının biberonlarıyla bireye sunuluyor. Buradan beslenen günümüzün yaşama biçimi, bireyi çok öne çıkarıyor, hukuksal zırhlarla koruyup, adeta tanrılaştırıyor. Bireysel haklar ve alanlar genişledikçe içsel özgürlük alanlarımız kısıtlanıyor. Burada bir çelişki yok mu?

Eğer ürettiğiniz bilgiyi insanlara eşit aktaramıyorsanız, insanları yerleşik düzene sokamıyorsanız ve köyle kent nüfusu arasında büyük bir farklılık ortaya çıkmışsa bütün bunlar tartışılır hale geliyor. Bakın Türkiye'de AKP hükümeti yüzde 50'ye yakın oy alıyor. Bu çok doğaldır. Aslında çok daha fazla alması gerekirdi. Şaşırıyorum bu kadar az oy almalarına.

Neden şaşırıyorsunuz?

Şundan; çünkü bizde sürü mantığı çok belirleyici.

Sürü psikolojisi mi diyorsunuz yani?

Hayır sürünün psikolojisi olmaz, davranışı olur. Psikolojiyle açıklayamazsınız bunu. Edinilmiş davranışları vardır sürünün. Dört temel dengesi

Aseksüel bir insan türü geliyor. Yani dört dengeden arınıp, üremek için değil keyif ve kimyanın tadı için cinsellik yaşayan, karnını değil ruhunu doyuran bir insan türü geliyor. Bu türde dişi erkek kavramı yok. Yeni bir insan türü anlatımı var. Hem de eski, ilkel, çift cinsli, karnı acıkan; neden varolduğu belirsiz insan türü üzerinde, yepyeni bir din ve amaçla acımasız bir hakimiyet kurup gezegene kendi istediğini yapacak olan insan türü.

vardır. Hala beslenir yani. Bu zincirin başındaki adam her kimse onun dediği olur. Bu dört temel dengeyi manüple eden insanlar yani. Beşinci dengeyi koyduğunuz zaman, yani insanların ruhunu tam olarak ve doğru biçimde beslediğiniz zaman bireyselleşme başlar. Bireyselleşme, bizim bu çiftçilerin ürettikleri bilgiyi nasıl eşit miktarda topluma sunduğuyla ilgili bir durum. Bu bilgiler halk tarafından kullanılabilir hale gelecek ki ve bunları kural haline getireceğiz ki, *-aslında ben getirilsin de istemiyorum, bu bir tespit ve yöntem sadece-* o zaman bireyselleşme artacak. Örneğin Batıda kaldırımdan adımınızı yola attığınız zaman gelen otomobil durur. Çünkü, "kent yayalara aittir" gibi bir anlayış kural olarak yerleşmiştir. Otomobil o anda durur. Bizde durmaz. Biz bunun insanların hakkı olduğunu ona anlatacağız ki, adamı görünce yavaşlasın. Şimdi halka bütün bu davranışları, kuralları paketleyip sunan kim? Eğer bunu paketleyen unsur çiftçilerse, yani akademisyenlerse o zaman bireyselleşme artacaktır. Yani AKP'nin oyu düşecektir. Paketleyen unsur hala ruhbanlardan oluşuyorsa o vakit maalesef yükselecektir. Bilginin sabit kalması isteniyor. Bilgi katıdır. İnanç ise gaz gibidir, sıkışır. Ama bilgiyi sıkıştıramazsınız. Bir kabın içine belli miktarda gaz koyun, sonra az miktarda bilgi koyun, bilginin hacmi gazı sıkıştıracaktır. Şimdi siz kalkıp ürettiğiniz bilgiyi bu halka vermezseniz ya da bilgi üretemezseniz halk tamamen gazla, yani inançla dolar.

Karnı tok ama ruhu aç insana mı tekabül ediyor bu?

Korkarım bir ruhunun olduğunun bile farkında olmayanlar vardır. Şimdi şuradan caddeye çıkıp yürümeye başlayalım, yüz kişinin en az yirmi tanesinin yakasında bir rozet görürüz. Bu, aslında, "Ben birey olarak varolamadım, bir grubun üyesiyim" demenin bir yoludur. Tabii bunu modern psikiyatrların yarattığı etkiye de yorabiliriz. Kendin olmaya kalkarsan sana manik depresif gibi bazı tanılar koyabilirler. Bakın bugün bizim tükettiğimiz buğday türü bozuk bir türün devamıdır. Başaklı bitkiler belli bir olgunluğa gelince tohumları yay gibi sağa sola fırlar. Ki döllenerek türün devamı sağlansın. Buğdayı 10 bin yıl önce evcilleştiren insan ne yapmış; patlamamış, genetik olarak bozuk olan tohumları toplamış onları ekmiş. Sonra bunların içinden de patlayanlar çıkmış, onları da ayıklamış. Gittikçe hiç patlamayanlardan bir tür geliştirmiş. Aslında normalleştirilen bu günkü tür, doğaya göre bozuk olandır.

Kadınların giderek erkekleri kendilerine benzetmeyi başardıklarını söylüyorsunuz. Nasıl oluyor bu?

Yakında, "Obez Kadınlar" başlıklı bir heykel sergisi açacağım. Bunlar kendi yaptığım ve günümüzün obez kadınlarını anlatan heykeller. Bir de Kybele heykelleri vardır bilirsin. Bu heykellerin hepsinde de kadın figürü geniş kalçalı olarak betimlenmiş. Çünkü onların genetik bilgileri böyle, basenleri onların hörgücü. Yağ deposu. Çocuğunu gıdasız kaldığı zamanlarda doyurabilsin diye böyle. Günümüz kadını, genetik olarak kendisine aktarılmamış olan bir ortama göre hazırlıyor kendini. Spor yapıyor, yemek yemiyor, çocuğunu emzirmiyor vesaire. bir şekilde fiziksel bir değişimin içine giriyor. Çünkü çalışıyorlar ve erkeklerin işlerini yapıyorlar. Erkek de kadının görevini yapıyor. Görev dediğimiz de doğadaki görev değil, yerleşik düzenin, toplumun kurguladığı şeyler... Yavaş yavaş erkeği kendi tarafına doğru çekerken kadın da erkeğin bulunduğu yere doğru ilerliyor. Hatta tek ebeveynli doğum istekleri de bol miktarda var. "Benim istediğim erkek değil" demeye başladılar. Artık kadın erkeğin klasik düzende kendisi için yaptığı her şeyi yapabiliyor. Örneğin beni şimdiye kadar iki tane kadın boşadı. İkisi de ekonomik yetenekleri olan, toplumda yer edinmiş, saygı gören insanlardı. Çocuğu doğurduktan sonra bana ihtiyaçları kalmadı. Rahat rahat hayatlarına devam ediyorlar. Kadınlar, yerleşik düzen gereği her eğitimi alıp her görevi üslenebiliyor ve erkeklerin cinsel oyununu öğrenip bunun tadına varmış durumdalar. Kadınlar duygusal karar verebiliyor ve artık doldurulması gereken organlarının mideleri değil ruhları olduğu gerçeğine göre hareket ediyorlar. Bu durumda erkeklerin de duygusal karar verimi öğrenmesi ve uygulaması şart. Bu açık seçik gerçekleşti. Genele yayılmadı ama gerçekleşti.

Yeni bir tür mü bu?

Evet. Bu aseksüel bir insan türü. Yani dört dengeden arınıp, üremek için değil keyif ve kimyanın tadı için cinsellik yaşayan, karnını değil ruhunu doyuran bir insan türü geliyor. Bu türde dişi erkek kavramı yok. Yeni bir insan türü anlatımı var. Hem de eski, ilkel, çift cinsli, karnı acıkan; neden varolduğu belirsiz insan türü üzerinde, yepyeni bir din ve amaçla acımasız bir hakimiyet kurup gezegene kendi istediğini yapacak olan insan türü. Bu türün adı: Homogenus maxima horribilis.

Açılımı nedir peki bu yeni türün?

Korkunç büyük zeka insanı diyorum ben buna. Kısaca iblis olarak açıkladım kitabımda ve bir zahmet literatüre girmesini rica ettim.

Dinsel bir vurgu da yapıyorsunuz bu konuda ve bilim insanlarına gelmekte olan yeni dinin rahipleri diyorsunuz. Yeni türle birlikte bunu da biraz açmanızı rica etsem.

Bildikçe, bilgi evcilleşip yer yurt buldukça, inkar ede ede kendi yarattığımız tanrıya yüz çevirip, ruhumuzu teslim edecek bambaşka bir tanrı bulduk. Şimdi şuraya çıkıp, "Ben vazgeçiyorum kardeşim, arabamı elektriğimi, haberleşmemi, kış günündeki sıcacık odamı, hızımı; neyim var neyim yok hepsini bırakıyorum. Çekilip mağarama dönüyorum" diyecek kim var? Artık kimse "tanrının verdiği canı tanrı alır" demiyor. Dese bile önce bir hastaneye gitmeyi ihmal etmiyor. Seksen yaşına geldim artık öleyim diyen de yok. Yeni türün bireylerinin oranı arttıkça bu bireylerin oluşturduğu toplumlarda birey hakları akıl sınırlarının üstüne tırmanıyor. Diğer toplumlar ilkel, acayip vahşi kabul ediliyor. Onların kaynaklarına göz dikiliyor. Genç nüfus azalıp, üreme başkalaşıyor. Gıdalar plastikleşiyor, bireyler sadece kendileriyle anlaşabiliyor. Yeni tür bireyi olabilmek için ru-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hun beslenmesi gerektiğini öğrenmek lazım. Bunun için de eğitim ve öğretim şart. Yerleşik düzende görev paylaşabilmek için bilgi katedrallerinin rahipleri tarafından bir güzel sıvazlanmak gerekli. Mahalle manastırlarında başlayıp, katedrallerde bitecek bir öğrenme, edinme sürecinde eski dengelerden kurtulup yeni dinin müridi olmak günümüzün esası. İnsan ruhunu ölümsüz kılmayı başaramayan dinler lastik yarıp yoldan çıktıkça yeni tür bireyi ruhunu özgür kılana kadar içinde hapis kaldığı bedeninin ömrünü uzatmayı amaç edindi. Nasıl olsa bir gün kurtulacağını düşünüyor insanlık. Günümüzdeki bütün bilimlerin el ele verip baş tacı ettiği tıp, sonunda doku fabrikaları bile kurdu. İnsanlar enfeksiyon, kanser ve bozulan sarkan, kötü çalışan organlar yüzünden ölmeyecek artık. Kopan, kaybolan organların yerine yenileri bulunacak, sahteleri yapılacak; doku fabrikaları orijinal yedek parça üretecek. Doğmayacak bebekler doğacak, ölecek olanlar ölmeyecek. Ortaya çıkan ne olursa olsun hayatta kalacak ve ruhun beslenmesine yardım edecek. Bu süreç hızlı gelişti. Her gün daha da acıkan ruhun beslenmesi için yeni yapabilirlikler üretmek gerekiyordu. Bildikçe özgürleşiliyordu. Özgürleştikçe mahrum kalınıyor, daha çok bilmek gerekiyordu. Bu özgürlüğün tadını hangi din, hangi sanat vermiştir ki? Artık bu özgürlük gıdasının tarımı yapılmalıydı. Yeni tür avcı toplayıcı olmamalı, ruhları için gerekli olan gıda çiftliklerde üretilmeliydi. Üretildi de.

Bu ruh gıdasının alınma şeklinin de fast food biçimine indirgendiğini söylüyorsunuz...

Ben genel olarak fast food'a karşıyım ama bunun ortaya çıkma nedenleri vardı ve bunu sunan insanlar vardı. Sunarken de yaşama biçimleriyle paralel olarak daha da hızlı hale getirildi. O kadar ki, bazı firmaların sundukları tavukların genetiğiyle oynayarak tüysüz üretmeye başladılar. Çünkü tavukların tüyünü yolmak zaman alıyordu. Gittikçe doğanın dışına çıkıldı. Bakın benim eğitim çalışması yaptığım çocuklar var, bunların aileleriyle görüşüyoruz ve beslenme alışkanlıklarından tutun da yaşamlarındaki bütün ayrıntıları öğreniyoruz. Fast food'la beslenenlerin bir çoğunda hiperaktif bozukluklar görülüyor. Bu biçimdeki gıda alımı gittikçe plastikleşti ve biz normal vücut formlarımızı yitirmeye başladık. Batıda bunun farkına vardılar ve organik gıda diye bir şeye yöneldiler. Bak bu organik lafı önemli bir laf. Demek ki bu zamana kadar insanlara inorganik gıdalar yedirmişler.

Bu samimiyetsiz bir durum mu? İnsanlığın üzerinden iki büyük savaş geçmiş, çinkoyla, alüminyumla, radyasyonla beslenmiş bir insan türü gelişti ve şimdi bu organik denilen gıda türüyle doku uyuşmazlığı yaşamayacak mı?

Evet. Neredeyse olacak bu söylediğiniz. Çünkü aynı şekilde ruhu besleme konusunda da benzer bir sorun var. Aynı yapay ve plastik ruh gıdasını uzun süre aldı dünya. Gerçek zamanla ilişkini yitirdiğin anda ruhunu besleyemiyorsun demektir. Ki buna, "depresyon" deniyor. Bunun temeli çocuklarımıza her istediğini almamızla, onlara oyuncaklarla yapay bir dünya kurmamızla atılıyor. Hayal kurma yeteneklerini yok ediyoruz. Sen çocuğun hayal kurmasını sağlayamazsan, hazır kurulmuş hayali satın alır verirsin. Ruhun plastik beslenmesi buradan başlar. On yaşından küçük çocuklar en cafcaflı oyuncakla bile en fazla beş dakika oynayabiliyor. İşte fast food bu. Şimdi ne yapıyor psikologlar, "çocuklarınızın hayal kurmalarını teşvik edin, fazla oyuncak almayın" diyorlar. Tıpkı organik gıdaya dönüş gibi bu da.

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ KOPUŞMASI...

Kırşehirli 20 lise öğrencisinin kanlarıyla yaptığı bayrak oldukça tartışma yarattı. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, liseli gençlerin kanlarıyla yaptığı bayrağı kameralara göstererek "Biz böyle büyük bir milletiz" şeklinde övgü dolu sözler söyledi. Oray, Ahmet İnsel, Zafer Üskül ve Baskın Oran başta olmak üzere değişik siyasi çevrelerden sert tepki aldı. Çok sayıda destek açıklaması da geldi... Sizce gençlerin bu davranışı ne anlama geliyor? Çünkü yeni kitabınızda lise ve kolejlerdeki gençlerin ruhsal beslenmeleri ve eğitimin 'değer silme' işlevinden söz ediyorsunuz. Nasıl yorumluyorsunuz bunu?

Ordumuzdaki en yüksek rütbeli asker, teğmendir.

Nasıl yani?

Vallahi öyledir. Mazur görün lütfen, ama millî güvenlik derslerinden daha ziyadesini yaşamış birisi olarak bu konuda iddialıyım. İleri teknoloji ve sınırsız imkân eşliğinde, akla ziyan bir örgütlenme ve beceri silsilesinde her yıl aynı vakit açan yüzlerce hırs ve tutku dolu aynı noktaya odaklanmış zihin gücünden söz ediyorum. Onlar, önlerine hangi sorunu, ne boyutta olursa olsun koyun, çözebileceğine inanmış bir kuvveti temsil ederler ve arkalarında duran yapının yıldırıcılığına kendi enerjilerini eklediklerinde bu, gerçekten de dikkate alınması gereken bir potansiyeldir. Her geçen gün ve ardışan yıllar, bu insanlara karar verme parametrelerindeki tokuşmaları öğretir ve yavaş yavaş arkada duran yapıya çekilip, yeni açan zihinlere sırt olurlar. Bu böyledir. Biz başka biliriz ya. Neyse.

Daha açık anlatabilir misiniz?

Aslında biraz incelediğimizde, karar kısıtlarının değil ama görüş kısıtlarının iyice yoğun olduğu asıl zamanın lise çağları olduğu açıktır. İyisi mi, en son diyeceğimi başta söyleyeyim, sonra açıklarım. Lise çağında bir çocuk, ordunun en yüksek rütbeli askeri olma becerisine sahiptir. Sahiptir, çünkü o yaşlarda çocuğu olanlar bilir, sabit fikirliliğin, güya değişmezliğin tadına varıldığı tek dönem orasıdır. Onlara göre, edinilmesi gereken bütün değerler edinilmiş, bütün kaleler fethedilmiş, bütün tersanelerdeki işler öğrenilmiş ve gelecek hâlledilip çoktan yaşanıp bitmiştir. Yeğenlerim, arkeolonlar, bunun asla değişmeyeceği fikrine çakılıdırlar. Ardından gelecek birkaç yılda ortaya çıkan değişimler, onları bile şaşırtacaktır ki işte bu döneme, pedogojide bir dünya isim verilmektedir.

Siz nasıl adlandırıyorsunuz?

Lise çağındaki çocukların ergenlik sorunlarını ve nedenlerini süslü lakırtılarla anlatmaya bulaşacak değilim. Söz konusu olan, değerler silsilesindeki taşların yerine konuş şeklidir, çünkü bu çocukların arkasında teğmenlerinki gibi sağlam olması beklenecek tek bina, işte oluşturulacak bu değerler binasıdır. Bu noktada, binayı oluşturan çimentoya, eğitim unsurları dediğimizi varsayalım. Sadece varsayalım, çünkü günümüz ülkesinde böyle bir çimento, bilerek isteyerek deniz kumuyla harç edilmektedir ve değer oluşumu elbette yok olmaktadır. Bunun sonucu ise basittir. Bu genç ve en iyisini bilip, karar verdiğini düşünen potansiyel fırtına, kendi değerini, kendi bildiği gibi yaratır. Elbette kontrolsüz olan bu yaratımlar, güya gerçek değerleri savunan ve dayatanlar arasında tepkiye neden olur. İşte geçmiş örneklerde olduğu gibi, satanist oldukları iddiasıyla başa gelmedik kalmaz. Ben buna, yeni kitabım, *Sevimsiz İlâhlara Özkıyım*'da Ölü Ozanlar Derneği Kopuşması adını veriyorum ve değerler binasının mimarisindeki coğrafi uyumsuzluğa dikkat çekerek, anglo-sakson beceriksizliğin bizim rüzgârlara nasıl aciz kalıp o binayı zedeleyeceğinden söz ediyorum.

Eğitim, karar verilmiş değerlerin ardıştırılmasıysa meğer, kitabımda lütfen *okulun neresi olmaması* gerektiğini okuyunuz. Neresi olması konusunda yeterince okuyup dinlemişsinizdir zaten.

Bayrak konusuna dönersek...

Şimdi, Yusuf dostum, uzatmadan anlatmamı istiyorsun lâkin, kısa olunca epik oluyor. Varsın olsun madem. Gel bu liseli çocukların kendi kanlarıyla bayrak yapıp, bu davranışı bir değer tartışmasına gark etmelerini bambaşka bir açıdan görüp üzülelim. Haşa, bayrak değerine lâfımız yoktur, lâkin çabamızda hiç olmazsa, bu değeri korumak olsun isterim.

Hatırlamıyorum şimdi ama geçmişte Galatasaray Liseliler de böyle bir iş karıştırmış, bayrağın üzerine kanlarıyla slogan yazmışlar. Olur böyle duygusal patlamalar, biz de neler yapmadık ki? Öte yandan bu güne gelene kadar bayrak kültürü üzerine, "değerin bakımı" konulu ne okudun, ne gördün, ne duydun da biliverdin dostum? Bize hep "değer" kısmını öğretmediler mi? O hâlde bakım kısmı, tamamen inisiyatifimizdedir ki nitekim hepimiz değişik şekillerde uyguluyoruz bunu. Efendim, evet doğrudur, bayrağın öyküsünde pek çok diğer epik öyküde olduğu gibi kan vardır. Ama zaten bayrak olmuş bir simgenin üstüne kan, ancak bir muharebede bulaşır ki işte o simge, sancaktır. Bayrak değildir. Bayrak, milleti, iradeyi ve hakimiyeti temsil ederken, sancak muharip ve koruyucu gücün, şerefini, namusunu, kanını, geçmişini ve topyekun gücünü temsil eder. Etmekle kalmaz, odur zaten. Kutsaldır vesselâm.

Yani?

Yani sancağı silâhlı nöbetçiler bekler ve gidip alın bakalım ne olur? Gönderdeki bayrağı ise, nöbetçi beklemez. O, milleti bekler, beklerken ümmetle de dalga geçer. Bayrak kanlanmaz, lekelenmez, berraktır. Öte yandan ben sancaklar gördüm, üzerlerinde gerçekten kan lekeleri vardı. Madalyaları vardı, gittikleri, dimdik durdukları yerler vardı. Konunun ayırtına şurada varalım istersen dostum: Sancağın üstündeki kan, bir direncin ardından oraya oturmuş kalmıştır. Onu, o muharebeye götürmüş, orada milletin bütün değerleri için ayakta durmuş askerin, evet askerin kanıdır ve o kanın da şerefi vardır. Bayrak *-milletin ta kendisi olurken-*kullanımının konulu yasa dışına çıkmış olması, değerin bakımıyla ilgili bir sorundur ve ülkemizde görüldüğü üzeredir. Anlayacağın; sancağın bakımını bilmekteyizdir, ama ülkemizi bekleyen, yükseklerde bizim için nöbet tutan asıl değerimizin bakımını bilmediğimiz gibi, asıl tam olarak oradan değer yıkılımı yaşamaktayızdır.

O halde ne yapılmalı sizce?

Sonunda liseli zihinler, bireselleşme savaşında ruhlarını doyuracak değerin peşine düşer ve belki başarır belki de başaramazlar. Kitapta söz ettiğim ayırım, çok önemlidir. İntihar ve öz kıyım ayırımı. Biz, değer binamızın depreme dayanıklılık tadilâtını, bireysiz ümmet müteahhidine devredip, bu taşeronun günümüz fay hatları gerçeğine aldırmadan ve göz göre göre kerpiç sıvayıp durmasına ses çıkartmazsak, malayı tuğlayı elimize alıp, bu işe koyulmazsak, zihin ordumuzun bu en üst rütbedeki esas ama kontrolsüz kuvveti, bu binayı kendi başına pekâlâ yıkar, biz de dövünürüz. Bırakınız rica ederim kanla yapılmış bayrak olayındaki bayrağı, çocukların aradığı ölü ozanları bulmaya çalışınız. Bu çocukların değerlerini veya değer oluşturma enerjilerini, öz kıyımı peşinen kabulden, birey olma yolundaki kutsal zihinler hâline getirmek için, gelin ne kadar ozan öldürmemiz gerekiyorsa o kadar öldürelim. İşte o zaman bayrağı gerçekten de kanla, ritüelle, öze kıyımla, intihar ve ne kadar ortaya koyacağımız varsa, onlarla dimdik gönderi üzerinde tutmuş oluruz. Tutarız da. Ne yani? Akla ziyan bir örgütlenme ve beceri silsilesinde, her yıl aynı vakit açan yüzlerce tutku dolu, özgür bir dünya noktaya odaklanmış zihin gücünü üretecek ve ona arka olacak sağlam bir bina yapmaktan aciz olduğumuzu mu düşünüyorsun? O hâlde demek ki dostum, devrim artık şart olmuştur.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantet.org

timurdan@yahoo.com **Timur Danış**

EYVAH! URANYUM ZENGİNLEŞTİRME!

Nükleer maceraya doludizgin dalan **Türkiye**'nin şimdi de uranyum zenginleştirme tesisi kuracağı söylendi. Merak edip, söyleyenlere sormaya gittik. Başımıza eğlenceli olaylar geldi.

14 Ocak 2008 tarihli **Hürriyet Gazetesi**'nde Erdal Sağlam, **"Türkiye'nin uranyum zenginleştirme merkezi olması gündemde; önümüzdeki cuma günü İstanbul'da yapılacak Nükleer Enerji toplantısında bu konunun gündeme gelebileceği öğrenildi"** diye yazdı.

Haber Hürriyet'ten veriliyordu ve kelimenin tam anlamı ile gündeme bomba gibi düşmüştü. Anti nükleer iletişim sitesine de taşınan haber mesele ile ilgili bir tepkinin verileceğinin de işaretiydi.

Ben de küçük çaplı bir hazırlık yapıp, **"Uranyum Zenginleştirme Tesisi"** yapılacak toplantıya bir ziyaret yapmanın doğru olacağı kararını verdim. Bir kaç dost ile yaptığımız mektuplaşma ile toplantının **18 Ocak Cuma günü, İstanbul**'da yapılacağını öğrendim, fakat toplantının yerini cuma sabahı **09.00**'da, Taksim'de öğrenebildim: "Uranyum Zenginleştirme Tesisi", **Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı**'nda kurulmaya başlanacaktı.

Neyse ki, Cuma sabahı saat 10.00 için, **"Şu zenginleştirme tesisini kalabalık bir şekilde görelim"** diye eş dost ile randevulaşmıştık. Saat tam 10.00'da **Ayşen Eren** ile **Taksim-Tünel** tramvay durağında buluştuk. Beş dakika kadar gelme ihtimali olan eş ve dostları bekledik, gelen giden olmayınca ziyaretimizi iki kişi yapmaya karar verdik.

Ayşen Eren, geçen yıl, **"Nükleer Yasa'ya karşı yürüyorurum"** diyerek **İstanbul** sokaklarında, elinde küçük bir yazı ile dolaşmıştı. Ben de malum, gene geçen yıl aynı kampanya çerçevesinde **Ankara**'da meclisin etrafın turlamıştım. Daha sonra kampanyayı İstanbul'a taşıyıp, çeşitli yürüyüşler yapmıştık. Hatta bir keresinde de Nükleer Yasa, dönemin Cumhurbaşkanı **Ahmet Necdet Sezer**'in önüne gidince, biz de altı kişilik bir grupla **Kızılay**'dan **Çankaya**'ya kadar yürümüştük.

Yol arkadaşlığı tecrübesi ile yola koyulduk ve koyu bir sohbetin içine dalmışken kendimizi Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'nın önünde bulduk. Benim çocukluk yıllarımın Spor ve Sergi Sarayı'nın adı artık böyleydi. Spor Sergi Sarayı'nda **Moskova Devlet Sirki**'ni seyrettiğimde yaşım yediydi ve bu binanın önünde, şimdi Kadıköy Altıyol'da duran bronz boğa heykeli dikilirdi. Gençlik yıllarımda ise Spor Sergi Sarayı'nda düzenlenen liselerarası güreş musabakaları ve folklor şenliklerine gider olduk. İlerleyen yıllarda Spor ve Sergi Sarayı, politik çalışmaya ilgi duyduğum, gençlik çalışmasına katıldığım günlerde, Devrimci Geceler'in mekanı oldu.

Şimdi, Lütfi Kırdar'ın içine girdiğimizde, ben artık 52 yaşındaydım ve yukarıdaki anılar yıldırım hızı ile gözümün önünden geçiyordu. Anılar, kontrol cihazının düdüğü ile dağıldı ve kendimizi uzun bir holün ortasında buluverdik. Duvardaki bir afişte **"Nükleer Enerji Arenası"** yazıyordu. Demekki aradığımız, **"Uranyum Zenginleştirme Tesisi"**nin kurulacağı toplantıyı bulmuştuk. Bizi genç bir hanım karşıladı. Bir şey demedi, onu selamlayı, hatta elini sıkıp, devam ettik. Merdivenleri çıkarken, aynı afişleri tekrar gördük. Afişlere selam gönderen resimlerimizi çekip, üst kata yöneldik. Buraya kadar çok rahat gelmiştik ama artık ileri gitmemiz mümkün gözükmüyordu. Çünkü, toplantının kulisinin önünde bir kayıt bankosu vardı ve arkada iki tane güzel hanımla, bir tane kravatlı adam duruyordu. Elbetteki biz genç hanımlara yöneldik.

Görevli: Gazeteci misiniz?

Timur: Hayır değilim.

Ayşen: Ev hanımıyım.

Timur: Zaten ben de ev adamıyım ama aslında gazeteciyim de, ama bu toplantıya ev adamlığı kimliğimle katılmak istiyorum.

Görevli: Katılım listesinde isminiz var mı?

Timur: Bilmem. Siz yazdınızsa vardır.

Önümüze uzatılan katılım listesine bir göz attım, haklı çıktım. İsmimiz listede yoktu.

Timur: Afedersiniz hamfendi. Biz burda "Uranyum Zenginleştirme Tesisi" kurulacağını duyduk. Bunun ile ilgili bilgi almak istiyoruz. Onun için geldik.

Görevli: İsminiz yoksa benim yapacağım bir şey yok.

Timur: Bir başka görevli ile görüşsek.

Kravatlı adam: Buyrun, ben görevliyim.

Timur: Beyfendi, şimdi biz buruda, "Uranyum Zenginleştirme Tesisi" kurulacağını duyduk. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek ve eğer doğruysa da yapmayın demeye geldik. Lütfen yardımcı olur musunuz; toplantıyı izleyelim.

Kravatlı adam: Kayıt yaptırmadıysanız izleyemezsiniz.

Timur: Tamam yapın o zaman kaydımızı.

Kravatlı adam: 670 Dolar artı kadeve ödemeniz gerekiyor.

670 Dolar'ı duyunca elim cebime gitti, Ekolojik Pazar için bozdurduğum demir 1 Liraları çıkarıp, ona gösterdim.

Timur: Bunlar belki kadeve'yi karşılar. Bozuklukları versek olmaz mı?

Kravatlı adam: Olmaz. Benim yapacağım bir şey yok.

Timur: (Hosteslere) Hanımfendiler sizler acaba bir şey yapamaz mısınız? Belki siz bizim toplantıyı izlememiz için para verebilirsiniz?

Onlardan biri güldü, diğerinin ifadesi ise hiç değişmedi.

Bu sırada yanımıza, gençten, çok düzgün, koyu giyimli bir bey geldi.

Koyu giyimli: Buyrun ben yardımcı olayım.

Timur: Çok teşekkür ederim beyefendi. Lütfen bizi içeri alır mısınız? Burada "Uranyum Zenginleştirme Tesisi" yapmak isteyenlere "Lütfen yapmayın" demeye geldik. Lütfen gösterir misiniz, hangi salona gideceğiz?

Koyu giyimli: Maalesef toplantıyı izlemek için 670 Dolar ödemeniz gerekiyor.

Timur: Ayşen hanım, sizde bu para var mı?

Ayşen: Yok.

Timur: Peki acaba kadeve'sini ödesek ve salona şöyle bir göz ucuyla baksak; olabilir mi?

Koyu giyimli: Hayır, mümkün değil.

Timur: Yani şimdi bizim paramız yok diye bu toplantıyı izleyemiyoruz, öyle mi?

Koyu giyimli: Takdir sizin.

Takdir Ayşen'den geldi. Çantasında taşıdığı, üzerinde, "Nükleer Öldürür, Nükleere Hayır" yazan kağıdı çıkarıp, yükseltti.

Ayşen'in kağıdı çıkarması ile birlikte, aniden etrafımızda kameralar, mikrofonlar, teypler, fotoğraf makinaları birikmeye başladı. Bizden bir basın açıklaması istediler. Biz durumu onlara da özetledik:

Erdal Sağlam, Hürriyet'te, "Uranyum Zenginleştirme Tesisi" kurmak için bir toplantı yapılacağını yazdı. Biz de durumu öğrenmek için buraya geldik. Fakat toplantıyı izlemek için 670 Dolar hem de kadeve'si ile ödememiz gerektiği söylendi. Biz de bu para olmadığı için, merakımızı gideremiyor ve endişemizi sürdürüyoruz.

Sorularımızı, meraklarımızı, nükleerden dolayı duyduğumuz endişelerimizi yanıtlayacak bir merci bulamadık ve ismini öğrenemediğimiz bir görevlinin başparmağını belimizde hissederek, tango ritminde dış kapıya doğru ilerletildik.

Timur: Ne bu samimiyet, neden belimden tutuyorsun, beyfendi?

Beyfendi: Lütfen dışarı çıkar mısınız?

Timur: Belki çıkarım da, bunu benden isteyen kim?

Görevlinin belimdeki eli gevşedi.

Beyfendi: Beyfendi, siz aydın birine benziyorsunuz."Okuma yazmanız var herhalde. Size buraya giremezsiniz" dedik.

Timur: Kim dedi? Sizin adınız ne, söyler misiniz?

Görevli ısrarla adını söylemedi. Biz de zaten sözümüzü söylemiş, merakımızı gidememiş ama asıl önemlisi endişelerimizde haklı olduğumuzu öğrenerek dışarı çıkmıştık.

Lütfi Kırdar'ın kapısında son sözlerimizi basına söyleyip, Taksim'e doğru yürümeye başladık. İçerideki hareketten olacak, bankoda bize verilen tanıtım dosyalarını ancak **İstiklal Caddesi**'nde oturduğumuz kahvehanede farkına vardık ve günün bombasının bu dosyada saklı olduğunu gördük. Kapağında, **"Nükleer Enerji Arenası-İstanbul"** yazan dosyanın ikinci sayfasında müthiş bir nükleer itirafla karşılaştık. Stratejik Teknik Ekonomik Araştırmalar Merkezi (STEAM) Nükleer Enerji Arenası Konferans Başkanı **M. Faruk Demir** şöyle yazmıştı:

"Geçtiğimiz yüzyıl kötü hatıralarla dolu bir nükleer çağ oldu. Einstein, Meitner ve diğerleri insanları korkutmak ve öldürmek için bir formül tasarlamışlardı. Ama tasarladıkları şey onların formüllerini aşan bir güç halini aldığında, artık kontrol biliminin dışına çıkmış oldu. Gelecek yüzyılda 1945 ve 1986 yılının kötü hatıralarını yaşamak istemiyoruz."

Bu cümleleri okudum ve bunca yılın nükleer karşıtı olarak, bu kadar güçlü bir anti-nükleer cümle kuramadığım için M. Faruk Demir'i kıskandım. Biz bunca yıldır yırtınmış, nükleer geçmişin tehlikeli sabıkalalarla dolu olduğunu söylemiş, çoğu zaman havanda su dövdüğümüzü sanmıştık. Fakat, nükleer karşıtlarını dinleyen ve hak veren de varmış.

Toplantıda öğrenemediğimiz gerçekleri ertesi gün basından öğrendik.

Enerji Bakanı Hilmi Güler'e gazeteciler, Sağlam'ın iddiasını, **"Türkiye, Uranyum Zenginleştirme Tesisi mi kuruyor?"** diyerek sormuşlar. Hilmi bey bu soruyu şöyle yanıtlamış:

"Bu ifadeyi değiştirelim. Oradaki uranyum zenginleştirmesi değil, yakıt tesisi..."

Ben de okurken, **"Oldu canım, inandık"** deyiverdim. Hilmi Bey, nükleer santralde kullanılacak uranyumu üretecek ama zenginleştirmeyecek. Yukarıdaki cümledeki yakıtın yerine **"uranyum"** kelimesini koyun, ortaya uranyum tesisi çıkar. Nükleer santralde kullanılacak uranyumu üretip de zenginleştirmeyene ne denir? Bunu, İran Cumhurbaşkanı **Ahmedinejad**'ı görürsem soracağım.

Uzun lafın kısası, Erdal Sağlam'ın içime düşürdüğü nükleer endişe beni yormaya devam ediyor.

Nükleerden korkmaya devam.

Uranyum zenginleştirme tesisi yapmak isteyenlerle yazılı olarak ve gülerek tartıştık.

Uranyum zenginleştirme tesinine karşı tepkimizi çeşitli şekillerde dile getirdik:

Biraz terbiyesizce.

Hayli terbiyeli bir şekilde.

Ve grupsal olarak.

Ücretsiz Arşiv Kitaplığı - https://rantey.org

Mesud Ata
mesudata@gmail.com

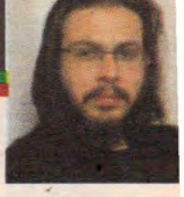

yeniHarman, 22 Temmuz seçiminde AKP'nin yüzde 72'lik oyla rekor kırdığı kentte:

'Bingöl'ün siyasetine, Elazığ'ın ibadetine...'

Bingöl, adı güzellikleriyle anılamamış, tarihten yediği hançerlerin yarası kabuk tutmamış bir kent. Çatışmalar yaşanan o meşhur kırsalıyla, yaşadığı depremlerle, "Bi' kilo toz, bi' otoboz" deyişiyle, garip çizgilerle ilerleyen siyasi grafiğiyle ve işsizliğiyle anılan talihsiz bir şehir olagelmiş hep.

Şehrin gayri resmi manifestosu olan "Bingöl Çobanları" şiirindeki "Bir çoban parçasısın olmasan bile koyun / daima eğeceksin, başkalarına boyun" dizelerine isyan ve boyun eğiş berabere gidiyor. 12 Eylül Anayasası'na "Hayır" diyen tek il olan ~~tek il olan~~ Bingöl, bugün AKP'nin 22 Temmuz seçimlerinde yüzde 72'lik oy oranıyla bir rekortmen kent. yeniHarman gözlerini Bingöl'e çevirdi.

Adını en son 22 Temmuz seçiminde **"AKP'nin en fazla oy aldığı il"** oluşuyla duyduk Bingöl'ün. Kimileri bu durumu olağandışı olarak nitelerken kimileri de gayet olağan karşıladı. Durumun **"olağan"** olarak tanımlaması Bingöl'ün tarih içindeki çeşitli siyasi arızalarına olan aşinalıktan kaynaklanıyor. Ne zaman Bingöl ve politika konuşulsa, **"Bingöl'ün siyasetine Elazığ'ın ibadetine güven olmaz"** deniliyor ve Bingöl'ün 1982 Anayasası referandumunda Türkiye'deki genel eğilimin aksine **Kenan Evren**'in suratına **"Hayır!"** cevabını çakması anılıyor gururla.

"AKP eski vekillerle meclise girseydi bu kadar oy alması imkansızdı" diyor halkın büyük bir çoğunluğu. Halkın şikayetçi olduğu eski dönem milletvekilleri: **Feyzi Berdibek, Mahfuz Güler ve Abdurrahman Anik.** Bu milletvekilleri yolsuzluk, usulsüzlük iddiaları ve **"Ali Dibo"** hadiseleriyle gündeme geldiklerinden halk nezdinde güvenlerini kaybetmişler. "Ali Dibo" usulüyle devlet ihalelerine fesat karıştırıp, yolsuzluk yapan çok sayıda kişinin gözaltına alındığı Mersin'de ikamet eden **yeniHarman** okurlarından **Cemal Akça**, müteahhitlerin seçim döneminde ellerindeki oy potansiyellerini kullanıp pek çok ihaleyi iktidar ilişkileriyle aldıklarını ifade ediyor. Akça, ayrıca yolsuzluk iddialarıyla gözaltına alınan müteahhitlerden bir kısmının **"Bingöl Deprem Konutları"** ihalelerini aldıkları ve bu müteahhitlerin dönemin **Bayındırlık Bakanı Zeki Ergezen** ile yakın temasları olduğundan bahsediyor... DTP Bingöl İl Başkan Ömer Faruk Ersöz'ün, **"AKP'nin çıkarabileceği kendince isabetli, halkı kandırmada ve yönlendirmede etkili isimler"** diye tanımladığı yeni dönem milletvekilleri ise **Cevdet Yılmaz, Yusuf Coşkun ve Kazım Ataoğlu.** Cevdet Yılmaz, geçmişte Devlet Planlama Teşkilatı AB ile İlişkiler Genel Müdürlüğü yapmış bir isim. Yusuf Coşkun, Bingöl'de tanınan bir avukat. AKP'nin Bingöl İl Başkanlığı'nı yapmış ve Feyzi Berdibek ile yakınlığıyla biliniyor. Kazım Ataoğlu, daha önce de aşiret oylarıyla bağımsız aday olarak siyasete atılma girişimi olan biri.

Seçim öncesinde ve esnasında AKP lehine çeşitli oyunlar oynandığından bahsediliyor. Örneğin, kimi köylerde AKP'nin birinci parti olmaması halinde yeşil kartlarının iptal edileceğine dair tehdit edilmiş köylüler. DTP'li bağımsız adayların araçlarının kimi ilçelere girmesi **"resmi makamlarca"** engellenmiş. Seçim esnasında açık oy kullanılmasına itiraz eden DTP'liler tartaklanmış ve açık oy kullanıldığına dair resmi itirazlar dikkate alınmamış. Birkaç kişi bir köyün tüm oylarını AKP'nin adayı için kullanmış. İlçe ve köy minarelerinden AKP propagandası yapılmış ve "mele"(molla) denilen kimi "dini kanaat önderleri", "AKP'ye oy vermeyen kafirdir." şeklinde söylemlerde bulunmuş. Bingöl'de ikamet etmeyen Bingöllülerin hatta artık bu dünyada ikamet etmeyenlerin dahi oyları kullanılmış. Pek çok ayak oyunun oynandığı, büyük medyanın sarhoş kafayla uğradığı şehre gittik ve stetoskoplarımızı o coğrafyaya dayadık.

Bingöl'deki yükseliş ülkedeki genel yükselişten kopuk değil

İsmail Varası
(Muhasebeci)

Bingöl'ü değerlendirmeden önce bir genel değerlendirme yapmalıyız. 2002'de Türkiye siyasetine giren bir AKP; birden yükselişi ve tek başına iktidar oluşu, insanların Türkiye siyasetinde hep aynı partileri görmekten sıkılması yeni olanı denemesi.. Sağlam bir siyasal bilincin olmadığı, bilinçli seçmen ve bilinçli yurttaş kavramının eksik olduğu bir ülke.. Bu nedenle siyasete deneme yanılma yoluyla bakış var. Ülke genelinde böyle.. Bingöl'deki yükseliş aslında ülkedeki genel yükselişten kopuk değil. AKP'nin ilk geldiğinde kendini Refah geleneğinden farklı bir siyasi yapı olarak göstermesi, AB reformları, demokratikleşme ile halkın önüne gelişi, türban yasağının kaldırılması ve imam hatip gibi hassas konularda halkın önüne gelmesi halkı cezp etti. AKP'nin Türkiye'deki yükselişi milliyetçi, sağ, liberal, Kürt siyasetinin sıkışması yani AKP'nin adı diğer siyasal yapılara tepkisi oldu.. Milliyetçinin Kürt'ün, son seçimde Alevi'nin, liberalin, sermayedarın toplandığı bir parti haline geldi. AKP'nin tek dili olmadı, her toplumsal kanaldan beslenmeye çalıştı

Seçmenin daha önce "Bi de bunu deneyelim" diyerek yeni bir parti olan AKP'ye oy verdiğini söylediniz, bu seçimdeyse insanlar AKP'yi biliyordu..

İlk gelişi ve ikinci gelişi arasında çok fark var.. AKP'nin ilk gelişinden sonra Türkiye'deki resmi ideolojinin AKP'ye sıcak bakmadığı açık. AKP'nin muhafazakar yapısı, laiklik tehdidi olarak görülmesine yol açtı. Türkiye'de "resmi ideoloji"nin bekçiliğini yapan ordu AKP ile çatışmalı bir ortam yaşasa da, özellikle Şemdinli olaylarından sonra rejimle çatışma yerine rejimle uyuşumlu bir hale geldi. Sonuçta AKP sermayenin istediği bir parti ve koltuğunu kaybetme riskiyle kendisine karşı duran -Kemalizm'le diyebiliriz- uyuşumcu bir hale geldi. ve bu uyuşum AKP tabanında çatırdamaya neden oldu.. Cumhuriyet'in kuruluşudan beri "Vatan bölünüyor/elden gidiyor!" şeklinde söylemler dile getiriliyor. 28 Nisan'daki "e-muhtıra" denen, AKP'nin Cumhurbaşkanı'nı seçmesini engelleyen olay, toplumu -ordu ve sivil diye- kamplaştırdı. AKP, AKP olduğu için bu kadar yükselmedi Türkiye'deki resmi ideolojiye karşı olanlar seçimi kazandı. Yani Kemalizm'e karşı olanlar, rejimin yanına AKP'yi koydu ve AKP'ye oy verdi. AKP'nin yükselişi AKP'nin ortaya koyduğu siyasal söylemden değildi. Siyasal bir yapısı, söylemi, ideolojisi yok. AKP'nin en sağlam ortaya koyduğu şey ekonomik politika, başka bir şey yok yani.. AKP milliyetçiliği, dini, sol söyleme yakın demokratik söylemi dile getirmiştir. Bingöl'de yükseliş Bingöl'den % 70 oy alışı Türkiye koşullarından bağımsız değil. Bingöl sayısal aritmetik olarak göze çarpıyor ama her yer Bingöl gibi.. Şunu çok açık görebiliyoruz; Karadeniz'de milliyetçi olan bir AKP, doğuda demokrat olabiliyor ya da İç Anadolu'da daha dindar olabiliyor.. AKP, nabza göre şerbet veriyor. Türkiye'de her ideolojinin bir söylemi var; MHP milliyetçilikle, Refah dinle, CHP "vatan-bayrak-solculuk" adıyla, DTP Kürt sorunu hassasiyetiyle politika yapar. Her partinin kendine göre hassas noktaları var ama AKP hepsinin alanını daralt-

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ziraat Bankası'ndan hesaplara acayip paralar aktarıldı

Ömer Faruk Ersöz
DTP Bingöl İl Başkanı

Yüzde 72'lik AKP rekorunu nasıl karşıladınız?

Öncelikle bu çalışmanızı selamlamak lazım. Tabii sosyolojik olarak Bingöl'ü tahlil etmek gerek. Özellikle doğu illerimizde altyapının olmadığı, insanların kendini ifade etme problemi olduğu, baskıların olduğu, köylerin yakıldığı, insanların göçe zorlandığı bir ortamda AKP'nin tavan yapması, bundan önce Refah Partisi'nin buna yakın bir çizgide seyretmesini analiz etmek zor. Birçok ilçeye gittiğimiz zaman insanlarımız baskı altında olduklarını açıkça ifade ettiler. Özellikle Yeşil Kart uygulaması, KÖYDES (Köy Altyapısını Destekleme Projesi) projesinin halka dayatılması, okul çocuklarına maaş bağlanması, kitapların bedava dağıtılması ve çocukların adına ailelerine belli miktarda (30 milyar civarında olması lazım) para yatırılması bölge halkını kandırmada etkili olmuştur. Yöremizde İslami terimler kullanılarak, -özellikle başörtü mağduriyeti üzerinden- halkın dini duygularından istifade ederek yükselişe geçmiştir, diyebiliriz. Gözüken tablo iki milletvekilini AKP, birinin de DTP milletvekili olacağı şeklindeydi. Daha önceki seçimlerde de durum buydu; ancak diğer partilerin iddiasının olmaması, bölgemiz coğrafyasında MHP'nin, CHP'nin, DSP'nin silinmesi, tabela partisi konumuna gelmeleri var. Tabii partiler şöyle bir arayışa da girdiler: DTP çıkmasın da diğerleri çıksın, iktidarı elinde bulunduran kesime yakın duralım, şeklinde..

Bizim bir dezavantajımız vardı mesela birçok ilçede ilçe örgütlülüğümüz maalesef yok. Açma girişimlerimiz de baskıdan dolayı, yurtseverlerimiz ilçe örgütü açma yönünde cesaret sergileyemediler. Özellikle bir **Yayladere**'ye, **Yedisu**'ya, **Adaklı**'ya (Bingöl'ün ilçeleri) baktığımız zaman etrafı karakollarla çevrili; her an silah sesini, mermiyi gören bir halktan bunu bekleme de biraz zor.. Çünkü "olağanüstü hal"lerle büyüyen, "olağanüstü hal"lerle şekillenen bir coğrafya.. O baskıdan dolayı bizim kendi kitlemize, demokratik duyarlılığa sahip Kürt sorunun acil çözümünü isteyen insanlara ulaşmada sıkıntı yaşadık. Örneğin bir Kiğı ilçesine -izinli olmamıza rağmen- girmemiz engellendi.. Genç'te yine engellendik.

Hangi nedenden?

Hiçbir neden gösterilmiyor. On günlük bir yasal propaganda dönemi olmasına rağmen "Kürtçe müzik çalamazsınız", "halkı rahatsız edemezsiniz" gibi eften püften sebeplerle..

Başka partiler girebiliyor muydu?

Girebiliyordu. Diğer partiler yanımızdan gelip geçiyorlardı ancak bizim şahsımıza yönelik bu tür uygulamalar gelişti. Kendim hakim beye çıktım, durumun bu olduğunu, legal bir parti olduğumuzu, bağımsız adaylarla girdiğimizi, bunun yapılması gerektiğini, aksi takdirde davacı olacağımızı, söyledim. Gereken yazılı izni almamıza rağmen engellendik. Düşünün buradan **Yayladere** ilçesine gideceksiniz köstebek yollarla, yol 3-4 saat.. Orada 2-3 saat engellemeyle birlikte gün kararıyor, bir de ilçelere girdiğimiz zaman etrafımızı saran polis-asker gücünü gördüğü zaman halk çekiniyor. Birçok ilçede saldırı olayları gelişti, kimin yaptığı belli olmayan.. Bir-iki ilçeye girişimizin bir-iki saat öncesinde/sonrasında silahlı saldırı gerçekleşti.. Kimin yaptığı muamma..

Kime yönelik saldırı?

Karakola doğru bir atış olmuştu ve dağda birkaç silah sesi gelmişti. Ondan sonra PKK baskını şeklinde bir açıklama oldu, sonra arabalarımızın tekerleklerine kadar her yeri didik didik aradılar; bazı korucu bölgelerine gittiğimizde tehdit edildik.. Halkın gelmesi, halkımıza "adayımız budur" dememiz engellendi.. İkincisi, partimiz bağımsız adaylarla girdiği için seçim sandıklarında görevli arkadaşlarımız yoktu, sadece müşahitler vardı. Müşahitler de kolundan ensesinden tutularak sandıktan uzaklaştırıldı. Birçok sandıkta 8'de, 8.30'da oylama bitmişti. Ölü insanlara dahi oy kullandıran bir sistem var.. Bize daha çok kadınlardan ve gençlerden oy gelmekte, ancak kırsal kesimlerde yaşlı insanların kendi elleriyle oy kullanması, özellikle muhtarların, imamların, sandık görevlilerinin direk müdahalesi/yönlendirmesiyle 3-5 kişinin köy adına oy kullanması söz konusuydu. Güvenlik görevlilerinin de bunlara göz yummasına birebir şahit olduk..

Pek çok sandıkta bizim müşahitler kapı dışarı edildi, tartaklandı. Dik köyünde kendim de saldırıya uğradım..Gittiğimiz her yerde tüm sandık görevlileri AKP'dendi. Diğer partilerden hiç kimse, hiçbir sandık müşahidi yoktu.. Bir teslimiyet havası vardı diğer partilerde. Buna karşı direnen bir tek DTP vardı ama DTP'ye çıkarılan pek çok engel vardı. Milletvekillerinin köylerine bakabilirsiniz; yaşlısı genci hepsinin oyları AKP'ye ve -hepsi Oxford mezunu sanki, yanılma payı yok– AKP'nin Bingöl'de yanan hiçbir oyu yok! Ama bizim yanan 2 bin, 2 bin 500 civarında oyumuz var. Adamlar çok sistematik bir şekilde kendilerine oy kaydırdılar. Mesela **Çaytepe**'de 800 geçerli oy var, 800'ü de AKP'nin. Dik köyünde 6 oyumuz var, onları da yaktılar. Şaban bölgesinde tek bir oyumuz var, onu da görevli memur arkadaş veriyor bize.. Hatta onlar ısrar ediyorlar "Yahu sen de bu oyu verme, bize ver." şeklinde vazgeçirmeye çalışıyorlar..

Açık mı yapılıyor oy verme işlemi?

Hepsi açık. Onlarca kez itiraz etmemize rağmen.. Örgütlülüğümüzün dar olması, ilçelerde ilçe örgütü açamayışımız ve bu yönlü baskılardan dolayı AKP'ye yüklenme oldu. Müteahhit kesiminin, elit tabakanın kendi çıkarlar ilişkileri çevresinde AKP'nin yanında yer alması söz konusuydu. Dini duyguları kabarık olanların istismar edilerek AKP'ye yönlendirilmesi vardı. Hacar köyünü örnek verebilirim. Oranın imamı Kuran-ı Kerim'i açıp "AKP oy vermeyen kafirdir." şeklinde konuşmuş.

Bu resmi bir imam mı?

Mele kesiminden biri. Hatta açıkça minarelerden dahi AKP'ye oy verin şekilde arayışa geçildi.

Minareden duyuru yapama olayı nerede oldu?

Karlıova ilçesi civarında oldu, merkez köylerde oldu. Hatta CHP

→

tu; Kürt sorununu konuştu, demokrasiyi konuştu, milliyetçiliği konuştu. Diğer partilerin yapacağını o yaptı. AKP'nin yükselişinde siyasal yapıların pasifliği de var. Türkiye siyaseti özellikle '90 sonrası, '95 sonrası büyük bir boşluğa girdi. Bu boşluk bir nevi AKP ile dolduruldu.. AKP'nin adı AKP'den öncesine bir tepki. Bingöl'de de böyle.. AKP'ye oy veren bilinçli seçmenin yüzde 20'lerde seyrettiğine inanıyorum. Kayabilen bir seçmen yapısına sahip AKP.

Bingöl'ün DEHAP, HADEP tabanına ne oldu peki?

Bingöl'de, Diyarbakır'da, Batman'da, Hakkari'de, Siirt'te; bölgede iki parti var.. Az evvel dedik ya kamplaşma var Türkiye'de; Atatürkçüler ve siviller; Askeriye ve sivil.. Doğu'da da böyle: AKP ve DTP.. Başka siyasal yapı yok. Baş başa gidiyorlar. Bir de DTP'nin seçime bağımsız adaylarla girmesi var.. AKP'nin Kemalizmle çatışmalı hali var; AKP'nin biraz mazlum hali var sistem karşısında.. Cumhurbaşkanlığı seçim sürecinde Cumhurbaşkanı eşinin türbanlı oluşu ya da başka yönlerden AKP'ye saldırı.. Bugün doğudaki Kürt halkı; geçen seçimlerde DTP'ye oy veren adam DTP'ye oy vermedi çünkü Kürt sorunun çözümünde AKP'nin bir şeyler yapacağına inanıyordu..

Bir şeyler yaptı mı sizce?

Şimdi o ayrı bir konu. AKP'nin bölge halkına sunduğu ekonomik vaatler, sosyal güvenlikteki reformlar, bölgeyi dikkate alışını hissettirmesi var. Kürt seçmeninde hassas olan parametreler var; din mesela AKP'de var. AKP'nin yükselişinde aşiretçilik de var. Kürtlerde de bu durum hala canlı. Bir de Bingöl'de diğer seçimlere göre yüksek oy alan partiler bu seçim oy alamadı. Yani sadece DTP'de düşüş yok diğer partilerde de var. Oyların tümü AKP'de toplandı. Bingöl küçük bir Türkiye gibi. Sayısal bir oran falan olsa da Bingöl'deki durum Türkiye şartlarından çok bağımsız değil

Bingöl'deki AKP milletvekillerinin eski kimlikleri neydi?

Birinci sıra adaylarının kimliğini çok kullandılar. Örneğin **Cevdet Yılmaz**'ın ODTÜ mezunu oluşu, **Dünya Bankası**'nda çalışmış olması, Türkiye'de AB'ye bağlı bir kurumda çalışmış olması... AKP'nin bölgede yüksek oy alışında en büyük etken. AKP seçmeni kaygan bir seçmen tipidir. Çünkü homojendir, Kürt'ün, Alevi'nin oyunu alır, dindarın oyunu alır, milliyetçinin oyunu alır, solcunun oyunu alır. Çizgisi yoktur.. Ve bu seçmenler AKP'den bir şeyler ister: Bir Alevi, bir Kürt, bir milliyetçi AKP'den bir şey ister. Herkesin kendine göre hesabı vardır. Güneydoğu'daki, Doğu Anadolu'daki seçmenin AKP'nin askerle beraber olup ülkeyi savaşa sürüklemesi için, AKP'ye oy verdiğine inanmıyorum. Hiçbir Bingöllü, Diyarbakırlı, Hakkarili, Batmanlı seçmen tezkereyi kabul etsin diye oy vermedi. Seçim öncesi Kemalizm ile çatışan AKP bugün, MHP'nin yapacağı milliyetçiliği o yapıyor.. Arkadaş ortamında, çevremizde konuştuğumuzda AKP'ye oy verenler biz tezkere için oy vermedik AKP'ye deniliyor. AKP bölgenin hassas sorunların çözüm bulsun diye oy verdik, deniliyor.

Tayyip Erdoğan Bingöl'ü birkaç defa ziyaret etti. Deprem döneminde de ziyaretlerde bulunmuştu. Erdoğan, Bingöl'e özel bir söylemde bulundu mu? Neler konuştu?

Bingöl'ün genel ekonomik yapısıyla ilgili açıklama yaptı.

Neler?

"İş imkanı", "istihdam" gibi klasik AKP/iktidar söylemi.. Bir-iki satır arasında da bölgenin etnik yapısına değindi, "kürt vatandaşlarımız" gibisinden bir şeyler söyledi.

Seçimden evvel Bingöl'de AKP, özellikle milletvekilleri ile ilgili yapılan yorumlar çok olumsuzken seçimden çok kısa bir süre önce mi fikirler değişiverdi? Nasıl oldu bu?

Seçimden evvel anketler meclisin dört partiden oluşacağını söylüyordu ve öyle oldu. Bu 22 Temmuz öncesiydi.. Kafada canlanan blok CHP, MHP, DTP ve AKP'den oluşuyordu. Sonuçta bölge insanına CHP ve MHP'nin dediği çok uzak. CHP, Cumhuriyetin kuruluşundan beri; MHP, siyasal alana girdiği 70'lerden beri Kürt halkını kabul bile etmiyor. AKP biraz daha farklı, DTP ise bölgenin hassasiyetleri üzerinden yapabilen bir parti.. Kürt sorunu var, Kürt sorunu bu ülkenin temel sorunudur; demokratik ekonomik sorunudur, siyasal, sosyal eğitim sorunudur.. Bu sorunların çoğunun önünde Kürt sorunun çözümsüzlüğü vardır.. Kürt sorunun çözümünü isteyen bir yapıdır -DEP, HEP, DEHAP, HADEP geleneğinden gelen- DTP. Ama bugün bölge halkını DTP'nin –bu hassasiyetlerin dışında değerlendirdiğimizde- CHP MHP ile değerlendirdiğimizde AKP daha yakın gelmektedir. Bir de şöyle bir şey var: Batıda AKP'ye oy veren seçmen de bu bölgenin halkı.. Batı kentlerindeki Kürtlerin çoğu da yine AKP'ye yöneldi..

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

milletvekili adayı **Mustafa Kurban**'ın bununla ilgili bir dava açması da söz konusu oldu. Bir de şunu söylemekte fayda var: AKP'nin kendi yaptığı istatistikler 48-52 bin oy aldığı şeklindeydi. Bundan fazlasını da beklemiyorlardı.. Ekonomik olarak mağdur olan insanımızı Yeşil Kart'la tehdit ettiler; "bu köyde DTP birinci parti olursa yeşil kartlarınızı iptal ederiz" şeklinde..

Yeşil Kart en fazla Bingöl'de..

Maalesef.. Binlerce insan yerinden yurdundan edildi köylerinden edildi. Ticareti olmayan ekonomisi olmayan bir il. Tamamen tarım ve hayvancılık.. Tarım da artık bugün kendini kurtarmıyor hayvancılık öldürüldü; mera-yaylacılık öldürüldü. Tamamen sisteme kilitlenmiş, devletin uzatacağı yardım eline muhtaç insanlar yığını Bingöl.

Yeşil Kart sahiplerinin hepsi ihtiyaç sahibi mi?

Bir köyde sandık başına gittik, bize bakıyor Yeşil Kart'a bakıyor. DTP'ye oy verdikleri takdirde oylama açık olarak yapıldığından -Yeşil kart'larının iptal edileceği yönünde tehdit edilen- insanların kime oy verdikleri belli.

Siz şahit oldunuz mu?

Tabii buna şahit oldum.

Bu konuda bir şey yapmadınız mı?

Başvurularda bulunduk. Hiçbir başvurumuz resmileşmedi, arkadaşımız tartaklandı, kendim dahi tartaklandım.

Neden?

Dik köyünde açık oylamaya yapılıyor. "Ben DTP İl Başkanıyım, müşahidim" deyip kağıdımı gösterdim. "Biz açık oy kullanacağız", "(Kazım Ataoğlu) Bizim amca çocuğudur." ya da "Bizim bölgeden, bizim adamımızdır. Neden engel oluyorsun!" şeklinde tepki gösterildi. Tamamen kanunlara, prosedüre uygun bir oy kullanma isteğimizdi. Üç beş kişi araya girmeseydi bir linç durumu yaşanabilirdi ve askeriye de gelip bizi 4 saat bekletti. Seçim bittikten sonra bıraktılar bizi.. Ayrıca **Ziraat Bankası**'ndan hesaplara acayip paralar kaydırıldı. Bunu da çok iyi biliyoruz.

Kimlere?

AKP'nin çalışma tarzı kapı kapı, ev ev dolaşmak yerine bölgede ismi ön planda olan, ağalığı olan, mele olan veyahut aşireti olan, belirli oy potansiyeli olan insanlara misafir olmak onların gönlünü hoş etmek şeklinde.. Halkı bir koyun gibi gördüler, halkla birleşme yerine ağalığı olan kişilerle dini kanaat önderleri dediğimiz kişilerle sonuç alma yoluna gidildi. Bir de Bingöl'ün de dini duyguları ağır, **Şeyh Said** kıyamının çıktığı yer de Bingöl... Dini istismar da eklenince, sosyoekonomik tehditler de savrulunca meydan AKP'ye kaldı. Tabii biz bu eksikliği dolduramadık bu konuda halkımıza gereken özeleştirimizi yaptık.

AKP'nin Bingöl'de kullandığı söylem sadece dini söylem miydi, bunun ötesinde Kürt sorunuyla ilgili bir şey söylenmedi mi?

Kesinlikle Kürt sorununun çözümünü ekonomik olarak görüyor. Tabii il merkezinde dini söylem o kadar ağır basmadı, türban-başörtü; Hayrunisa Gül'ün türbanı Bingöl'de epey prim yaptı. Mesela var olan milletvekillerinin yetmezliği herkesçe malum, insanlar bunu bilmelerine rağmen hatta küfür etmelerine rağmen biz AKP'ye özellikle Cumhurbaşkanı **Abdullah Gül**'e ve **Başbakan Tayyip Erdoğan**'a oy veriyoruz, dediler. Kendi milletvekillerini sevmemelerine rağmen götürüp oyları AKP'ye verdiler.

Bingöl'ü Diyarbakır gibi diğer doğu illerinden farklı kılan bir şey var mı?

Farklı kılan, eksik kılan daha doğrusu tam bir sosyalleşme yaşamamış olması. Diyarbakır'daki aydınlanma, iletişim olanakları daha fazladır. Tabii bunu okuma-yazma oranı anlamında söylemiyorum bunu. Özellikle bu köy yakma olaylarından sonra Diyarbakır nüfusunun Diyarbakır merkezinde toplanması ve olan biteni görmesi, ekonomik mağduriyetinin temelini irdelemesi durumu var. Ancak Bingöl'de hala "Bir yakınımıza sarınalım da devlette bir adamımız olsun, hükümette veyahut mecliste bir adamımız olsun." şeklinde bir arayış var. Bu bittiği zaman Bingöl, Diyarbakır'dan farklı olmayacaktır.

Tayyip Erdoğan buraya defalarca geldi, daha önce hiçbir Başbakan'ın ziyaret etmediği kadar ziyaret etti Bingöl'ü. Bunun özel bir nedeni var mı?

Tabii o kadar oy aldığın bir yere uğramamazlık olmaz. Ancak Tayyip Bey buraya geldiği zaman söylemi "Tek millet tek vatan, tek bayrak" şeklinde tek ruh etrafında, hep tekliği ön plana çıkaran bir söylemdi. Ancak Bingöl halkı şunu idrak edebilmeliydi: "Tek millet" derken neyi kastediyorsun; bu Türk milleti mi, İslam mı, ümmet mi? Yani bu "millet" kavramının içine pek çok şey giriyor. Buradaki farklı dokuyu, etnisiteyi yok saymak; kürdün kendi kimliğini, kendi aidiyetini içleştirmek olarak algılamalıydı Bingöl. Türkiyeli olmayı, Türkiye kimliğini, vatandaşlık kimliğini ön plana alan bir yaklaşım tarzı sergilenmeliydi, ancak bu anlamda Bir eksiklik yaşamıştır Bingöl. AKP iktidarı zamanında çatışmasız bir ortam vardı. Altı yıla varan silahların konuşmadığı, kanın dökülmediği, insanların ölmediği kısmi bir ferahlık dönemi yaşandı. Bu olduğu gibi AKP'nin hanesine yazıldı. PKK tarafından geliştirilen, Türkiye'nin önüne konulan bir strateji olarak algılanmadı. Barış sürecine katkı olarak değil sanki AKP'nin kendi başarısıymış gibi algılandı milletçe. Silahını sırtına alıp ülke sınırları dışın çıkan bir PKK gerçekliği söz konusuydu. Demokrasinin, barışın kalıcılaştırılmamasından dolayı maalesef bugün "sıfır terör" dedikleri, şu an yüzde yüz ülkeyi karanlığa çeken bir gerçekliğe büründü.

AKP iktidarı 2003'teki Bingöl depreminde nasıl verdi imtihanını?

O dönemdeki başkaldırı bunu gösterdi. Hükümet konağı önünde halkın yürüyüşleri, halkın üzerine silah sıkılması, arabaların halkın üstüne sürülmesi, bir milletvekiline yakın belirli bir çevreye yardımın dağıtılması.

Bahsettiğiniz milletvekili Feyzi Berdibek miydi?

Sanırım... Ortaya çıktı bunlar, basından biz de izledik. Ancak şunu görmekte fayda var. Recep Tayyip Erdoğan Mahallesi olan Düzağaç mevkiindeki deprem konutları için "Sizin borçlarınızı biz karşılayacağız. Deprem konutları size bedavaya gelecek." şeklinde söz söylendi. AKP'nin orda aldığı oy çok yüksek. Millet "AKP gelecek, borçlarımızı, faizleri silecek. Evi bize istihdam edecek, evi bedava getireceğiz." şeklinde beklenti içine girdi. Bir de şöyle bir şey var; seçimden önce 15 bin Yeşil Kart varken, seçimden sonra 6 bini iptal edildi. Bu da devlet imkanlarının AKP tarafından nasıl istismar edildiğini gösteriyor. Kimse çıkıp "Kardeşim bu kadar Yeşil Kart'ı dağıttın da seçimden sonra 6 binini niye iptal ettin?" diye sormuyor. Bir seçimden sonra bu kadar Yeşil Kart'ın iptal edilmesi ve seçimden evvel 15 bin Yeşil Kart'ın verilmesi tamamen seçime yönelik bir yatırımdı.

Sırtımızı sıvazlayıp gittiler

Ümit Akyol (Esnaf)

AKP'nin bu başarısı sizce nasıl geldi?

AKP politika üreterek bu kadar oy toplamadı. "Sizin şu sorununuza şöyle bir çözüm getiriyorum" demesi ve halkı buna inanarak oy vermesi gibi bir durum olmadı. Ama DTP'nin oy kaybetmesini pek çok etkene bağlayabiliriz. En son civar köylerden birinde odun toplamaya giden adamların vurulmasını yerel medya ve AKP çok iyi kullandı, çok iyi anti propaganda yaptı. Babam mesela dini bütün bir adam, "AKP'ye oy vermeyen Müslüman değildir"e getiriyor. Cumhurbaşkanlığı seçimi olayında "O adam Müslüman olduğu için seçtirmediler. Seçtirmemek için uğraştırlar. Dolayısıyla bu dine yapılmış bir şey, bizim de kendimizi ispatlamamamız için AKP'ye oy vermemiz lazım." diyordu. Türkiye genelinde AKP'nin patlamasının sebebi buydu ama Bingöl'e geldiğimizde -değdim gibi- DTP'nin antipropagandasının yapılması, aşiretleri devreye girmesi. AKP'nin aşiretler ekonomik anlamda birçok şey dağıtması.. Seçim döneminde bir arkadaşım şöyle bir şey dedi: "Eve gitmem lazım, AKP'li vekiller gelecekler eve hepimizin orda olması lazım. 'Bizim bu kadar oyumuz var. Bu adamlarımızı işe alırsanız biz de oyumuzu size vereceğiz' diyeceğiz."

Seçimlerde bir sürü oyun oynandı. Milletvekillerinden **Kazım Ataoğlu** ile aynı köyden olan komşum Bingöl'deki en büyük aşiret olan **Zıktê** aşiretinden **Kazım Ataoğlu**'nun köyünde üç adamın bütün oyları kullanıldığını söylüyor. Her seçimde Bingöl'de en az 10 bin oy yanar. Bu seçimde geçersiz kaç oy var biliyor musunuz? Bin civarında.. Rakamlar bu adamın dediğini doğruluyor. Genelde katılım 70 bin-80 bin ama bu seçimde 110 bin seçmen var. Sandığa gidilmemiş de olsa oyları kullanılmış. Bunu başka bir şekilde de açıklayamazsın. Ayrıca bizim DTP'li arkadaşlarımızın müşahit olarak bulunduklarını sırada tartaklanmaları falan var.

Önceki AKP milletvekilleri ve şimdikileri bir değerlendirebilir misin?

Bir farkları yok. Öncekiler Bingöl için verdikleri sözü yerine getiremediler. Bingöl'de sırayladır bu iş. Ne **Kazım Ataoğlu, Yusuf Coşkun ve Cevdet Yılmaz** Bingöl'ün sorunlarına cevap olabilecek politikalar ürettikleri için seçilmediler. Ne böyle bir iddiaları var, ne de böyle bir politikadan geldiler. Bu adamlar, Genel Kurul'a projesini sunmak yerine der ki "Benim bu kadar oy potansiyelim var." AKP geçen dönem 5 yıllık tek başına iktidar dönemi yaşadı, Bingöl Belediyesi de onlara ait olmasına rağmen hiçbir şey görmedik. Tabii belediyedeki yolsuzlukların Haddi hesabı yok.

Bingöl seçmeninin çizgisi nedir?

Bingöl kendini bir yere koyamıyor; bir Diyarbakır seçmeni gibi, bir Şırnak seçmeni gibi değil. Biz Zazayız, diyorlar mesela, Zaza deyip kendilerini başka bir yere koyuyorlar, dini yönden biraz zayıflar.. Benim politikacım gelse bütün sorunlara çözüm olabilecek projeler sunsa bile dinden hiç bahsetmese oy vermezler.

Bugün Bingöl'de CHP'den, DTP'den ayrılıp parti değiştiren, dönüşüm yaşayan insanlar AKP'ye geçişlerini nasıl açıklıyorlar?

DTP'den ayrılıp başka bir partiye giden yok; CHP'ye, DSP'ye giden yok, DTP'den ayrılmışsa adam AKP'ye gider. Gidenlerin de nasıl ödüllendirildiğini görüyoruz.. "Fabrika yapacağız." diyemiyorlar, "seni işe alacam." gibi vaatler daha cazip geliyor insanlarımıza. Bu tür söylemlerle kandırılıyor insanlarımız.

AKP sizce gerçekten İslamcı bir parti midir?

AKP İslamcı geçinen bir partidir. AKP'yi İslam'a, İslam'ı AKP'ye vurduğunda çok ciddi uçurumlar çıkıyor. İslam'da eşitlik kavramı vardır. AKP söylemlerinde var fakat pratiklerinde yok. Depremden bir yıl önce bir sel felaketi yaşandı adamlar orayı "afet bölgesi" ilan ettiler. "Afet Bölgesi" ilan edilen yerin kendisini toparlamasında önemli etkisi var tabii. Selin etki alanı ne kadar olabilir ki? Ama tuttular tüm Rize'yi afet bölgesi ilan ettiler. Etsinler buna bir şey demiyorum ama Bingöl çok ciddi bir deprem atlattı, çok sayıda insan öldü, yürekler yandı. Ekonomik anlamda hiç imkanı olmayan bir il zaten. Afet bölgesi ilan edilmiş olsaydı borçlarımız, Bağ-Kur'umuz ertelenebilirdi ama bizi yüzüstü bıraktılar. Bu durum AKP'nin iki topluma bakışı açısını bariz bir şekilde ortaya koyuyor.

Daha önce hiçbir yönetimin Tayip Erdoğan, Abdullah Gül ve kurmaylarının ziyaret etmediği kadar Bingöl'ü ziyaret edip halkla ilgilendiğine dair bir söylem var..

Evet, hiç kimse bizi bu kadar ziyaret etmedi ve hiç kimse bizi bu kadar kandırmadı da. Kandırıp gittiler.. Adamlar bizi ziyaret etmediler çünkü Bingöl için bir politikaları yoktu. Ben sana şunları şunları yapacağım, deyip bir sürü söz verdiler ama yapmadılar tabii.. Sırtımızı sıvazlayıp gittiler..

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AK Partili olmadık belki ama o sürece destek verdik

Kenan Sağdıç
(İşadamı)

Eski sol kimliğiniz var, daha önce Kürt sorunuyla ilgilenen partilere yakınlığınız vardı daha sonra AKP'ye yakın bir tavır içine girmiş birisiniz. Eski kimliğiniz ile şimdiki kimliğinizi de göz önüne alarak AKP'nin Bingöl'deki *-eksi dönemiyle yeni dönemdeki-* durumunu değerlendirebilir misiniz?

Şimdi "eski kimlik" derken, bu bir süreç meselesidir. Dengeler değiştikçe insanların kimliklerinde ister istemez bir değişim yaşanıyor. Kimlik değişiminde ziyade düşüncede bazı farklılıklar yaşanıyor. 12 Eylül 1980 İhtilali'nden sonra gerçekten bu bölgede ciddi anlamda, buraya gönderilen idarecilerin bölgeye bakış açısından kaynaklanan birtakım sıkıntılar yaşandı bu da bizi farklı bir konuma soktu. Farklı konum derken; insanların kendileriyle devleti bir türlü bütünleştirememeleri. 1980'den '90'ların ortalarına kadar her zaman öteki olduk biz. Düşünün bu memlekette, bu coğrafyada evine hırsız giren, sokakta bir haksızlığa uğrayan biri devletin kolluk kuvvetlerine gitmeye çekiniyordu. Devletin kendi kurumundan ziyade ayrı bir kurum havası yaratılmıştı. Tabii bölge insanının ön yargılı olmasından hem de idarecilerin katı tutumundan kaynaklanan bir durum olduğuna inanıyoruz. 90'ların ortalarından itibaren buraya gönderilen devlet güçleriyle halk arasında sıcak bir ilişki başladı, halkın arasına girmeye başladılar, insanlarla diyaloglarda farklı şeyler geliştirmeye başladılar. İnsanların gerçekten maruz kaldığı işkence ortamı "pembe karakollar" gibi uygulamalarla toplumun kafasındaki şeyler giderilemeye çalışıldı. Bu hala giderilmiş değil.. İkincisi devletin veya dönemsel hükümetlerin Kürt sorununa göstermiş olduğu yaklaşımlar yeni bir süreci başlattı. Bu sürecin içerisine eskiden solcu veya Kürt sorununa duyarlı olan partilere yakın olan insanlar yeni bir yaklaşım olan (AK Parti diyelim), Özal'ın yapmayı hedeflediği dört eylemin bir arada olduğu; sağcısıyla solcusuyla, laikiyle antilaikiyle, Kürt'ü, Türk'ü, Çerkez'i Alevisiyle herkesi birleştiren bir parti modeli yaratılmayı çalışıldı. Bu süreçte -düşünsel olarak AK partili olmadık belki ama- biz de o sürece destek verdik. Bu sürecin bizim için iyi olduğuna kanaat getirdik. AK partinin örgütsel yapısı içerisinde bulunmadım ama kendi çapımda bu oluşumun bu bölgeye iyi olacağın kanaat getirdim ve o anlamda yaklaşım gösterdim.

Bingöl'ün *-Kürt nüfusunun yoğun olduğu bölgelerden ziyade-* tüm Türkiye'de oransal olarak en fazla oy alan il olmasının özel bir nedeni var mı?

Bingöl'ün geçmişten gelen muhafazakar yapısı var. Milli Selamet'ten başlayan özellikle İslami motifli muhafazakar partilere bu yaklaşımı vardı. Erbakan 3 sefer Bingöl'e altın anahtar vermiştir geçmiş dönemlerde. AK Parti de Refah, Saadet, Fazilet gibi partilerin devamı niteliğinde bir parti. Her ne kadar bu gömleği çıkardık, diye bir ibare kullanılıyor olsa da toplum öyle bilmiyor; yani toplum bu partinin Refah çizgisinden gelen bir parti olduğuna inanıyor, çünkü bütün kadroları oradan.. Geçen dönemde de tabii Türkiye'de bir rüzgar vardı artı sol partilerin bir davranış bozukluğu içerisinde olduğuna inanıyorum. Çünkü varoşlarda oy alması gereken partiler Sol partiler. Sol partilerin savunması gereken bütün değerleri o ideolojik açılımları Ak Parti yapıyor maalesef. Yani düşünün Ankara'nın Çankaya'sında CHP çıkıyor, Ankara Mamak'ın yoksul semtlerinde Ak parti çıkıyor. Bölgeye baktığımız zaman hiçbir olgusu yok sol partilerin -son dönem için söylüyorum- Hadep, Dep, Hep geleneğinden gelen bir yapılanma var bir de AK Parti var. AK Parti insanlar dini olgudan hem de geçmişten gelen muhafazakar yapıdan kaynaklanan bir taban buldu. Bu seçimlerde aslında bu kadar da büyük oy alması beklenmiyordu. Yapılan bütün kamuoyu anketlerinde, dışardan gelen gözlemcilerin, ulusal basın temsilcilerinin söylediği şey şuydu: Ak Parti iki tane götürür, bir tane DTP veya bağımsız aday götürür. Fakat bana göre unuttukları bir şey vardı: özellikle son 3 yıldır başta sağlık alanında yapılan reformlar, Yeşil Kart uygulamaları, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı tarafından yapılan yardımlar ve -bana göre en önemlisi- çocuklara verilen 50'şer milyonluk öğrenim yardımı. Düşünün kendini bugün aidiyet hissiyle vatandaş saymamış insanlar bir anda banka kuyruklarında gördü kendini ve çocukları için gidip orda maaş almaya başladılar. Bunları bir araya getirdiğiniz zaman bir de Cumhurbaşkanlığı sürecinde yaşanan Abdullah Gül'ün "haksızlığa uğramış" pozisyonu ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin davranışları ve bunun toplumdaki yansıması da eklendiğinde Bingöl'de yüzde 72 oya tekabül etti. Bana göre bunun KÖYDES'ten başlayan, Yeşil Kart'tan başlayan, sosyal güvelik kurumlarının yeşil kartlara ilaç alımına kadar yapılan yardımlar, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma'nın yaptığı yardımlar, bir ailede 5-6 öğrenci varsa herbiri için ayrı ayrı annelerine para verilmesi, ekonomik anlamda insanların kendilerini daha güvende hissetmeleri.. Yani sanayi, üretim yok ve vatandaş üretemediği için birey olamamış burada. Toplumlarda üretim çok önemli; bir insan emeğiyle bir şeyler kazanabiliyorsa üretebiliyorsa siyasi ortam onun pek umurunda olmaz ama burada devlet, toplumun tek kurtuluşu, kıblesi. Böyle olunca vatandaş hükümetten gelen birtakım yardımları gözlüyor.

Selahattin Mollaoğlu
(Bingöl Gazetesi)

1948'den bu yana yayın yapan Bingöl Gazetesi'nin içinde bulunan biri olarak bize Bingöl'deki siyasi grafiğin iniş çıkışlarından bahsedebilir misiniz? Bingöl'ün politik çizgisi nerde duruyordu geçmişte ve şu an ne durumda?

Siyasi eğilimler seçimlerde oy kullanmada her zaman belirleyici olmadı bazen adaylar ve aşiretlerin konjonktüre ve atmosfere göre tavır aldığı da olmuştur. Genelde muhafazakar bir seçmene sahip olduğunu söyleyebiliriz. Yani dini hassasiyetleri oyların istikametini belirlemiştir. MSP ve Refah Partisi'nin seçimlerde aldığı oylar genel durumu ifade ediyor. Ayrıca adaylar ve aşiretlerde etken.

Refah çizgisindeki partilere sıcak bakan bir seçmen var, bu seçmenin son seçimlerde neredeyse adı anılmaz duruma gelen oldu Saadet Partisi'nden uzaklaşmasının yerelde bir nedeni var mı?

Yerelde yok, genelde var. Yani Kayseri'de Erzurum'da Konya'da genel siyasi eğilim neyse Bingöl'de de aynıdır diyebiliriz. Saadet Partisine oy verebilecek bir seçmen her zaman var.

Yani dini hassasiyeti ağır basan seçmenler var. Siyaseti din ekseninde yaparsanız Bingöl'deki insanlara sizin dininiz ne demeye çalışırsanız alacağınız cevap şimdiye kadar olanlardır. Bingöl'de seçim havaları hep böyle olur. Türkiye'de de Laik-anti laik diye yapılmıyor mu?

Siyaseti bir "inanç ifade etme" diye yaparsanız Bingöl'de çıkacak sonuç değişmez.

Şu an diğer partilerin durumu nedir? İçi boşalmış, hayalet partilere mi dönüştü diğer partiler?

Evet, yalnız etnik temelde siyaset yapanlarda varlığını hissettiriyor. Özellikle DEHAP, DTP. Ama onlarda da düşme gözlendi.

Kürt sorununu temel alan HADEP, DEHAP, DEP ve HEP gibi partilere bakış nasıldı Bingöl'de?

İlk zamanlar, terörle mücadelenin bölge halkını suçlayan ve potansiyel tehlike gören anlayışının hakim olduğu dönemlerde bir reaksiyon vardı ve oy alıyorlardı, huzur ortamı oluştuğunda düşüş görülüyor. Yani şiddetten beslenen kesimler var.

Kazanacağına kesin gözüyle bakılan DTP'nin desteklediği "Bin Umut" adayı Mehmet Nuri Özmen'in seçilmemesinin özelde bir nedeni var mı yoksa genel olarak DTP'ye bakıştan kaynaklanan bir durumdu?

Genel belirleyiciydi ancak aday da zayıftı. Bingöl Merkez ve Gökdere bölgesinden oy alacak aday olsaydı daha fazla olurdu.

Seçimden evvel başta Feyzi Berdibek olmak üzere AKP Bingöl milletvekilleriyle ilgili olarak olumsuz bir hava vardı. Neden kaynaklanıyordu bu durum?

Siyasetin genel durumu o. Zamanla yıpranır seçilenler.. Güvensizlik, yolsuzluk gibi sebepler...

Biraz açar mısınız?

Eski üç milletvekili de yıprandı buna kendi aralarındaki uyumsuzluk da sebepti. Daha önemlisi Feyzi Berdibek çok baskın gelmek isteyen bir siyasetçi. Onun için yapmaktan kaçındığı bir şey yoktu, bu da yıpranmasına sebep oldu. Ama Bingöl'deki seçmenin aradığı özelliklere de en fazla Feyzi Berdibek sahip.

Nedir o özellikler?

Kendisiyle özel ilgilensin, bürokrasi de girişken olsun, hava bassın gibi..

Birebir mi ilgileniyor insanlarla?

Öyle yapıyordu.. Misafirperver davranıp ağırlıyordu. Rahmetli Haydar Baylaz (DYP Bingöl eski Milletvekili) bu işin duayeni; alçakgönüllülüğü ve mütevaziliği ile çok seviliyordu Feyzi de ondan bazı şeyler öğrendi.

Eski vekillerle ilgili kimi yolsuzluk iddiaları, eşe dosta kimi konularda "ayrıcalık" tanıdıklarına dair iddialar, bunlara ne diyorsunuz?

Bunlar her siyasetçinin karşılaştığı durum. Türkiye'de genelde de böyle yapılır siyaset devletin imkanlarından yararlanmak. Ben yolsuzluk veya kayırmacılık yapmayan siyasetçi görmedim.

Eski bir Bingöllü siyasetçi "AKP'nin Bingöl'de yaptığı yolsuzlukları bugüne dek hiçbir parti yapmamıştır" diyor..

Her dönemde oluyor, ancak devlet ciddiyeti ve siyasi ahlak gittikçe bozuluyor. Bunda AKP'nin de kabahati çok.

Neden?

Devlet halen en büyük işveren ve en büyük ihaleleri yapan yani en büyük bütçe onda ve bunu siyasetçi yönlendiriyor da ondan. Bingöl'e 2007'de yapılan yatırım 9,5 trilyon, 29 trilyon da KÖYDES'te harcandı.. Bingöl Devlet Hastanesi'nin aldığı mallar 50 trilyonun üzerinde bir o kadar da Doğum Hastanesi alsa.. Bu kurumları siyasetçi yönetebiliyor ve rant alanı olarak kullanılıyor her dönemde. Belediyelerde de olduğu gibi yani. Siyasetçi çok büyük paralara hükmedebiliyor, dürüst davranmasını beklemek yanlış.

Seçim dönemine dönmek istiyorum tekrar; pek çok yerde açık oylama yapıldığını, ölülerin dahi oylarının kullanıldığını, İmamların, "dini kanaat önderleri"nin halkı AKP'ye oy vermeye yönlendirdiği şeklinde iddialar var. Yaşandı mı böyle şeyler?

Doğru ama bu seçimle sınırlı değil her seçimde lokal ve kırsal kesimde sürekli olan şey ancak seçmen kütüklerinin yenilenmesiyle en az bu seçimde ölü veya mükerrer oy kullanıldı

Fakat söylediklerinizin aksini söylüyor kimileri; en fazla bu dönemde böyle şeyler yaşandığı, Bingöl nüfusunun üzerinde oy olduğu söyleniyor. Gerçekliği yok mu bunların?

Bu iddiaları üçe sıfır (3 AKP, 0 DTP milletvekili) olmayacaktı diye söylüyorlarsa yanlış. Ama söylediklerinizi köylerdeki genel ve her seçimde olan durumdur. Bazıları devlet görevlilerinin de DTP'ye karşı AKP'ye yardımcı olduğu iddiası doğru değil. Ama 175 seçmenin olduğu bir seçim bölgesinde 175 oyun da AKP'ye geldiğini, seçimi kaybedenler rahatlamak için söylüyor. Doğru ama seçimi kaybetme sebebi değil. AKP'nin tüm partilerin toplamından üç kat fazla oy aldığı tek yer Bingöl. Bu sonuçlar diğer partilerin seçmenine rağmen alınamaz yani diğer partilere oy vereceklerin önünde engel yoktu. Genel eğilim hariç.

Diğer illerden bir farkı olmadığını söylemiştiniz az evvel ve "Tüm partilerin toplamından 3 kat fazla oy aldığı tek yer Bingöl" diyorsunuz. Bu Bingöl için özel bir durum olduğu anlamına gelmiyor mu?

Evet. Diğer partiler çok az oy aldı. Bu seçimde öyleydi, her zaman olmayabilir. DYP ve CHP de tarihinin en az oyunu aldı.

Bunu diğer partilerin yeterli çabayı göstermemiş olmalarına mı bağlıyorsunuz?

Etkin sebep değildi. Türkiye genelinde AKP'yi yüzde 47 taşıyan sebepler burada diğer faktörlerle buluşunca yüzde71,5 çıktı. bu normal bir durum değil ender görülebilir.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Namık Alptekin

Türk'ün YouTube'la imtihanı

Video paylaşım sitesi YouTube'a erişim bir kez daha yasaklandı. Mustafa Kemal'e hakaret içeren bir video nedeniyle kapatılan YouTube bir süre sonra tekrar açıldı. İnternet yasakları tam gaz sürerken Adnan Oktar, avukatlarıyla internet sitelerini bloke etmeye devam ediyor.

Birkaç yıl önce, yeniHarman'da "**bilgisayar suçları**" başlığı altında bir yazı kaleme almıştık. Genel olarak bilgisayar korsanlarının iç dünyası ve kısa da olsa kullandıkları tekniklere değinmiştik. İlginçtir ki, aradan geçen bu kadar yıl, olayları değil sadece rolleri değiştirmiş! O yıllarda (2003-2004) küçük, ele avuca sığmaz, hacker olma meraklısı gençlerimiz **Telekom**'un ve **TTNet**'in başını epey ağrıtmış, **DDoS** (Distributed Denial-of Service) ataklarıyla siteye erişimi nâmümkün hale getirmişlerdi. Aferin onlara... Bu ileri görüşlü tıfıl çocuklarımız şimdilerde işlerine güçlerine bakarken, Telekom da onlara özenmiş olsa gerek, benzer uygulamaları bir lamer kadar bile ter dökmeden, ellerindeki yetkiyi sonuna kadar kullanarak her gün başka bir siteyi, başka bir mahkemenin kararı ile kapatmaktan kendini alamıyor!

Mahkeme kararları demişken, işin o boyutu da insanın paranoyak yanını depreştirecek kadar büyük bir muammadan ibaret. Düşünün, öyle mübarek bir insanla karşı karşıyasınız ki siz O'na küfrederken o kulaklarını tıkıyor, başını çeviriyor. Yetmiyor, arkadaşı vasıtasıyla duymasını/görmesini engelleyecek tedbirler aldırıyor. Sayın Sivas 2. Sulh Ceza Mahkemesi Savcısı yahut Hakimi de toplumumuz adına buna benzer bir şey yapmaya çalışmış ve geçtiğimiz hafta -*bir kez daha*- **Youtube**'a erişimi, **Mustafa Kemal**'e hakaret içeren görüntülerin silinmemesi gerekçesiyle kapatmıştı. Ne mübarek bir toplumuz! Bu kararı duyunca aklıma ilk gelen şu oldu: Sayın Hakim, bilişim dünyasının nasıl işlediğinden habersiz, Youtube'un ne olduğunu bilmeyen ve yurdun bir köşesinde illegal olarak çıkarılan bir gazeteye benzeten, "**kapatın!**" kararını verilecek en doğru karar olarak gören emekliliğine yaklaşmış biridir herhalde... Ya bilirkişi? Onlar da bilmez olmuş!

Elimiz mahkûm değil elbet, onların YouTube'u varsa bizim de **Vidivodo**muz var! **Telekom** yasaklamasa dahi, Ata'mıza **hakaret** eden bir **videoyu** barındıran **siteye** girer miyim **hiç**? Benim gibi **düşünenler** sayesinde yasağın iki gün sonrasında **Mynet video** ve **Mehmet Emin Karamehmet**'in **Vidivodo**'su **ziyaretçi** sayısını ikiye katlaması **beni** derin düşüncelere **saldı**. Yoksa **burada** da mı **rant** vardı? **Ama** Sivas, **sulh ceza**? Hakim bey?.. Yok, onlar bu işin bir parçası olamazlardı... En azından olmasın da saçmalayan ben olayım diye düşünürken, 12 askerin kaçırılmasının ilk görüntülerinin de Youtube aracılığı ile ayyuka çıktığını hatırladım. Kin biriktirmiş olabilir miyiz? Hayır, mübarek insanlarız biz. Bize bir tokat atana diğer yanağımızı uzatmamızı salık vermiş atalarımız. Sonra **F-16**'larımızın boş arazileri bombaladığı görüntüler... Ana haber bültenlerinde yarı belirsiz olarak verilen görüntülerin, en bi' orijinal hallerinin yuvası olmuş Youtube, kör gözüne parmak sokuyor nasılsa... İnsanını komplo teorileri üretecek kadar paranoyaklaştıran başka bir toplum daha yoktur. Halkın her güvenip başa getirdiği, öyle bir geri dönüş sergilemiş ki toplumun her ferdi ayrı ayrı düşündüğünde aynı sonuca varıyor. KDV indirimi, kuş gribi ve **Unakıtan** yumurtaları, doğalgaz hattı, köprü ve otoyol ihaleleri, **Yimpaş**'lar, **Enver Ören**'ler saymakla bitmez... Demem o ki, toplumun aklında bu kadar soru işareti bırakabilecek bir kararı vermek de her babayiğidin harcı değil! Dün resmi ideoloji manyağı birinden duyduğum söz şok etti beni:

"Karar yanlıştı falan diyorsun ama nasıl açtı Youtube iki günde?"

Burası sözün bittiği yerdir dedim içimden. Bu kadar boşuna konuşmuşuz. Meselenin sadece videoyu kaldırtmakla ilgili olduğunu ve bunun için milyonlarca insanın bilgiye erişim hakkının kısıtlandığını, aslında milletin çıkarlarının kimsenin umurunda olmadığını, kıçı kırık tabir ettikleri bir ecnebi çocuğunun kaale alındığı halde kendi insanımızın görmezden gelindiğini bi' yerlerimi yırtarak anlatmaya çalışmam boşa gitmiş... Aslında kıtlıktan mütevellit ziyana uğrayan kendisi de farkında değil.

Telekom'un bir güzelliği daha var ki evlere şenlik: TTNet aile koruma paketi! Çocuklarımızın hayvanlı pornoya bağımlılıklarını ortadan kaldırmaya yönelik girişim olsa gerek! Yeni nesli temiz yetiştirme çabası tadında gösterilen bu nimet, aslında "çocuklarımız genetik olarak pornoya meyilli, bunun önlemini alalım" demek değil midir? Aile koruma ne? Paket ne kardeşim? Biraz daha araştırdım ve bir gazetenin köşe yazısında methedilen bu paketin altındaki yorumları okurken, şu an beta aşamasında olduğu, daha da duyarlı hale getirileceği ve paralı olacağına ilişkin bir not gördüm. Şaşırmadım açıkçası. Paket sizin olsun, biz çocuklarımızı korunması gereken şeylerden ve kişilerden koruyoruz zaten!

Adnan Hoca Blocker

Yasaklar ve hukuki mücadele aromalı kendini aklama girişimleri saymakla bitmiyor ki bir bomba daha var: Adnan Oktar! 2007 yılı boyunca internet üzerinde, "**Adnan Hoca, Adnan Oktar, Harun Yahya**" ibaresi geçen tüm sitelere birer ihtarname gönderildi ki ben de bundan nasibimi aldım. İlginçtir ki, gelen ihtarnamede saydığım bu kelimeler dışında, "**mürid ve bacı**" kelimelerinin de kaldırılması istenmişti. Donup kaldım... Anlam veremedim, avukatı aradım. İsimleri sileriz çok gerekli bilgi değil zaten de bu "**mürid**" ve "**bacı**" kelimelerini silmek bana mantıksız geldi dedim. "**Eee ööö**" edince anladım ki bir nevi ihtiyadi tedbir kararı almışlar arkadaşlar. Adamlar öyle sıkı çalışıyorlar ki; mürid ve bacı kelimelerine doğal olarak Adnan Oktar'la ilgili şeyler yazılabilir gerekçesiyle silin diyorlar. Olumlu yazılmış olanları da silelim mi dedim, "**evet**" dedi: "**Olumsuzlara mahal vermeyin lütfen.**" "**Biz vermeyiz de sen niye olumsuz konuşmalara sebep oluyorsun ki**" diyesi geliyor insanın, buna vakit ayırmalı mıyım sorusunu sorunca kendine geliyorsun!

Her verimli sitenin kapatılması sonrasında arayış içine giren insanımız, adeta Telekom ile sidik yarıştırır. DNS (Domain name service) programları indirir ya da manüel değiştirir, girebiliyorsa kıs kıs gülerek sigarasından bir nefes çeker, Telekom'un örekesine üfler, sonraki gün bunun işe yaramadığını görür başka arayışlar içine girer, Proxy değiştirir. En etikli yöntem olduğunu keşfeder. İnternetin yavaşladığını fark eder, çünkü başkaları da yüklenmiştir. Başka Proxy dener... Yasak uzadıkça Proxy'lerin ve DNS'lerin kullanım oranına göre yavaşlama, iptal olma kaçınılmazdır. Nereye kadar? Birileri sizin hakkınız olan bir şeyi engellediğinde, o engeli delerek aşmaya çalışmak nereye kadar? Zaten susturulmuş olan yarınız, diğer yarınıza emsal gösterilip konuşamaz hale getirilinceye kadar mı? Her eylemde dilimize pelesenk ettiğimiz, "**Susma! Sustukça sıra sana gelecek**" söylemleri ağzımızdan çıkmıyor mu? İllegal bir karşı duruş sergilemek değil anlatmak istediğim. Hukuki çerçevede hakkımızı aramaktan aciz değil, çekinir olmuşuz. Yasakları delmek için sarf ettiğin çabayı, hukuki çerçevede sesine harca ve susma! Çünkü, "**sustukça sıra sana gelecek...**"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yasakları delmek daha kolay derseniz

"Ben izleyebileyim de diğerleri ne yaparsa yapsın?" diye düşünüyorsanız, bir gün mutlaka vazgeçmek zorunda kalacağınız yöntemlerden bahsedeyim.

Öncelikle DNS ve Proxy kavramlarına değinelim. DNS, herhangi bir web sitesinin hizmet verdiği sunucu makinesinin IP numarasını ezberlemek yerine, isim vererek ulaşılmasını sağlayan sistemin adıdır. En basit ifadeyle, bu sistem geliştirilmiş olmasaydı, "www.nedir.net" adındaki bir siteye ulaşmak için adres çubuğuna 208.109.234.95 yazmak zorunda kalırdık. Her sitenin ayrı bir internet protokol (IP) numarası olduğuna göre, bir çok numara ezberlememiz gerekecekti. Kısacası DNS, isim ile numarayı bağdaştıran bir sistemdir. İşte yasaklardan etkilenmenin temeli de burada başlıyor. İsim - adres ilişkilendirmesi aksi belirtilmediği sürece, internete bağlandığınız anda telekom tarafından sağlanır. Dolayısıyla siz "www.youtube.com" yazınca, dns sunucusu sitenin IP adresine yönlendirmek yerine mahkeme kararının bulunduğu sayfaya yönlendiriyor ve giremiyorsunuz. Aşmak için de aşağıdaki gibi bir yöntemle Telekom uyanıncaya dek kurtulabilirsiniz:

1) OpenDNS (http://www.opendns.com) gibi ücretsiz hizmet sağlayan bir yerden iki adet IP numarası alın.

2) "Denetim Masası"na girip, "ağ bağlantıları"na tıklayın..

3) Kullandığınız yerel ağ bağlantısına sağ tıklayıp "özellikler" seçeneğine tıklayın.

4) Ortadaki seçeneklerden "İnternet iletişim kuralları"na gelip, sağ alt tarafındaki "özellikler"e tıklayın...

5) Açılan pencerenin alt kısmındaki "Aşağıdaki DNS sunucularını kullan" seçeneğini işaretleyip, 1. maddede aldığınız numaraları yazın.

6) "Tamam" butonuna tıklamayı düşünürsünüz artık!

Artık yasak ortadan kalkmıştır

Bir süre sonra bu yöntemin işe yaramadığını görürseniz, Telekom'un sitenin IP adresini de yasakladığını düşünebilirsiniz. Bu durumda da Proxy kullanacaksınız! Proxy, DNS'den farklı olup, kısaca vekil tayin etme işlemidir. Yani "kardeş, ben bu siteye giremiyorum, sen bi" zahmet benim yerime gir ve gördüklerini bana gönder" demektir. Bu işlemi ProxyFinder, ProxySwitcher gibi programlarla da yapabilirsiniz ancak manuel olarak nasıl yapacağınızı bilmeniz daha makul.

OpenDNS

1) Proxy4free.com veya proxy-list.org gibi proxy listesi veren bir siteden bir adres ve yanında verilen port numarasını alın.

Ancak şunu söylemekte yarar var: proxyler transparent, anonymous ve elite (high-anonymous) gibi sınıflara ayrılmıştır. Transparent proxy'ler, girdiğiniz site kodlarında özel olarak "proxy kullanıyorsa gerçek adresini al" gibi bir sistem uygulanmışsa, IP numaranızı gizlemezler. Anonymous proxy'ler, sunucu böyle bir istekte bulunsa dahi gerçek numaranızı vermez fakat proxy kullandığınızı bildirirler. Diğer tür ise, hem gerçek adresi vermez hem de proxy olduğunu bildirmez. Dolayısıyla üçüncü seçenek daha mantıklı fakat bu tür sunucuları boş ve hızlı bulmak biraz zor olacaktır.

2) İnternet Explorer'ın "Araçlar" menüsünden "İnternet Seçenekleri"ne tıklayın. Açılan pencereden "Bağlantılar" sekmesine tıklayın. Sağ alt köşede bulunan "Yerel Ağ Ayarları" butonuna tıklayın. Bu pencerede "Proxy Sunucusu" seçeneğini işaretleyip, ilk maddede aldığınız IP numarasını ve portunu yazın. Tamam.. Tamam...

3) Mozilla Firefox kullanıyorsanız, "Araçlar" menüsünden "Seçenekler"e tıklayıp, "Ağ" sekmesine gelin. "Bağlantı" bölümünde "Ayarlar"ı tıklayın. "Vekil Sunucu Ayarları" seçeneğini işaretleyip, ilk maddedeki IP numarasını ve port'u yazın. "Tüm iletişim kuralları için bu vekil sunucuyu kullan" ibaresini de işaretleyip tamamlayın.

Tebrikler yine yasağı delmiş oldunuz. Zamanla DNS'lerin çözüm olmadığını ve proxy'lerin zaman zaman çalışmadığını, ağırlaştığını görünce daha ciddi düşünmeniz gerektiğini fark edeceksiniz. Umarım Çin halkı kadar geç kalmamış olursunuz/oluruz!

Akşamsefası

KRİZ Mİ DEDİNİZ?

2007 başında yılsonuna ait tahminlerin geniş aralıklarda yapıldığı yani spesifik söylemlerin olmadığı bir dil geliştirmişti sermaye cephesi. Bu durum bir çok açıdan sevimsizdi ve nitekim 2007'nin ikinci yarısından itibaren batı ekonomilerinin beklenen sıçramayı göstermediği ve hatta sektörel ve bölgesel bazda kimi daralmaların yaşandığı fakat buna karşılık **Çin** ve **Hindistan**'ın başını çektiği Asya ekonomilerinin hızlandığı gözlendi. Üstelik bu Asyalılar bir dönem **ABD**'nin yaratığı kağıttan *"kaplanlara"* hiç benzemiyorlardı. Kendi ürettiklerini kendi belirledikleri şartlarla dünyaya ulaştıran ve kısa sürede ekonomik ağırlık merkezinde bir kayma yaratan *"aslanlardı"*. 2008'e gelindiğinde daha ilk ay bitmeden işlerin hiç de iç açıcı olmadığı görüldü.

Kriz ilk sinyallerini verdiğinde temel sorunun, kredilerin konut sektörünü doğrudan ilgilendiren kısmından kaynaklandığını bu nedenle de yayılma ihtimalinin düşük olduğu dile getiriliyordu. Fakat "ekonominin en riskli bölümü" olarak adlandırılan bu bölümünü aşıp bütün kredi piyasasını etkiler hale gelince durumun likidite sıkıntısından kaynaklandığı dolayısıyla ABD Merkez Bankası **FED**'in faiz düzenlemeleriyle durumun kısa sürede atlatılacağı söylendi. Ve hiç kimse krizin ABD dışındaki piyasalarla ne kadar ilgili olabileceğini düşünmüyordu. Ayrıca hızla büyüyen Asya ekonomileri ve kimi, büyümese de güçlenen yapılar sayesinde global bir tehlike oluşmayacaktı. Kompanzasyon merkezleri üzerlerine düşeni yapacaklardı. Fakat patlayan kredi balonunun gürültüsünü ne FED'in indirimleri ne AB Merkez Bankası'nın bindirimleri kesebildi. Sorun likidite krizi değildi ve büyüyen büyümeyen herkesi bir şekilde etkileyecekti. Hatta **Le Mond**'daki demecinde Clinton' un Çalışma Bakanı, Prof. Robert Reich'e göre, özellikle, *"ABD'de durum potansiyel olarak gerçekten vahim"*di. Basında da yapılan araştırma ve değerlendirmeler durgunluk ve hatta daralma başlıklarında yoğunlaşıyordu.

Kriz söylentileri ve yorumları yapılmaya başlamadan hemen önce ise **George Bush** ve **Nicolas Sarkozy**'nin Ortadoğu ziyaretleri gerçekleşmişti. Geçtiğimiz ay finans kuruluşlarının akın ettiği Körfez ülkelerine bu sefer Bush ve Sarkozy gitti. Petrol şirketlerini, silah şirketlerini ve bankaların temsilcisi olarak... Siyasi gündemi bütün bölgeyi *"İran tehdidi"*ne karşı ortak cepheye dönüştürmek olan turların gerçek sebebi aslına bakılırsa paraydı. Özellikle ABD kaynaklı durgunluğun önüne geçmek için bir yerlerde biriken paranın yine bir biçimde yada bir nedenle Batı ekonomisine kazandırılması açısından bir dizi görüşmenin yapıldığı bu ziyaretler dizisinde silah ve nükleer santral alımı-satımı hakkında anlaşmalar yapıldı.

2002 sonu 2003 başlarında ABD'nin deklare ettiği şeytan ülkelerin en büyük ortak özelliğinin dolar kullanmaktan vazgeçmek olduğunu dile getirmiştik defalarca. Bu da doların alım satım ve rezerv aracı olmaktan çıkacağı anlamına geliyordu. ABD ekonomisinin en büyük unsuru olan doların bu rolü değiştiğinde devin bırakın küçülmeye başlamasını ölebileceğini bile söylemiştik. 2007 yılında dolar bu anlamdaki tüm itibarını kaybetti. Güvenli para olmaktan çıktı.

ABD bir yandan Körfez ülkelerine teknolojik ve çok pahalı sistemleri satmaya çalışıyor bir yandan nükleer santral kurulum anlaşmalarını imzalamaya çabalıyor. Bütün bunlara ek petrol ticaretinin de dolarla yapılmasını garanti altına almayı istiyor. Öyle ki 2007'de doların düşüş sebeplerinden biri enerji üreten ülkelerin kur değiştirmeleri ve dolar rezervlerini azaltmaya gitmeleriydi. Hatırlanacak olursa son **OPEC** toplantısında da benzer pazarlıklar yaşanmıştı. İran ve Rusya'nın, birçok ülke tarafından desteklenen, petrol ve doğalgaz satışlarında dolar kullanmama kararı ABD'yi derinden yaraladı. ABD-S.Arabistan pazarlıklarının temelinde de bu yatıyor.

Ekonomik hiçbir tampon oluşturmayan ve bizi göbeğimizden dışa bağlayan hükümetimiz ise kendi gündemini yaratmaya çalışıyor, türban ile uğraşmaya devam ediyor. Krizi görmezden gelmenin sonunda eli kolu çarşafa dolanacak gibi görünüyor. Gerek ABD'nin gerek Avrupa'nın ve onun peşinden koşan (Türkiye gibi) ülkelerin içinde bulundukları durumun vahameti biraz karamsar olacak ama 1929 bunalımını hatırlatıyor.

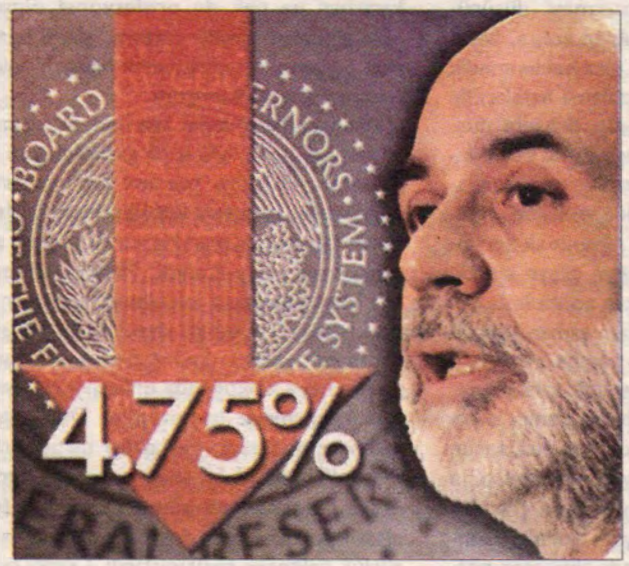

Bakın **Haluk Gerger** nasıl, hatırlatıcı bir derleme yapmış:

Bir tarihçi o dönemin Amerika'sını şöyle anlatıyor:

"Çılgın bir ölçüsüzlük dönemi başlamıştı. Püriten çobanın peşindeki sürü Kuzey Amerika'ya Cennet'in indiğine inanmıştı. Bir "yeni çağ" başlamaktaydı. Her geçen yıl daha fazla otomobil, daha fazla çamaşır makinası, daha fazla radyo olacaktı. Wall Street'de (borsada) hisse senetleri sürekli değer kazanacak ve böylece herkes zengin olacaktı, çünkü, işveren, tezgahtar, işçi, herkes, spekülasyona katılacak ve kazanacaktı. Uzunca bir süre, istikrarlı biçimde yükselme eğilimi gösteren hisse senedi fiyatları, bu umutlara haklılık kazandırır niteliktedi. Toplum başarıdan sarhoş olmuştu ve kahramanı da işadamıydı; ülkenin manevi istikametini belirlemede, sanatçı ya da filozofa göre, o daha yetkin görülmekteydi. Manevi değerler bir yana bırakıldı. Kar ve getiri, cemaatin yeni tanrıları olmuşlardı."

Bütün dünya, özellikle de Avrupa, Amerika'yı hayranlıkla izliyordu. İnsanlar çılgınca tüketiyor, gelirleri yetmediğinde de borçlanıyorlardı; ne de olsa gelecek onlarındı. Tekeller ile finans kapital birlikte, bu tüketim çılgınlığını bol krediyle kışkırtıyorlardı. Bir yandan da, uluslararası tefeciler olarak, Birinci Savaş'tan perişan çıkmış Avrupalılara ödeyemeyecekleri ölçülerde borç dağıtıyorlardı.

Küstah sermayenin politik sözcüsü Başkan **Hoover**, 1928 Ağustos'unda, başkan adaylığına seçildiği Cumhuriyetçi Parti Kongresi'nde yaptığı konuşmada şöyle diyordu:

"Bir sorun olarak işsizlik büyük oranda ortadan kalkıyor... Biz bugün Amerika'da, hiçbir ülkenin tarihinde görülmediği kadar, yoksulluk üzerinde nihai zaferi kazanmak üzereyiz. Bu hedefe henüz erişmiş değiliz ama son sekiz yılın politikalarını sürdürme fırsatı verilirse, yakında, Tanrının da yardımıyla, bu ülkeden yoksulluğun silindiği günü göreceğiz."

Hoover'a göre, *"Büyük iş alemi, sosyalistlerin herkese yiyecek, giyecek, barınak amacını Amerika'da gerçekleştiriyor"*du. "Bunu Hoover Yönetimi sırasında göreceksiniz" diye cüretle yazabiliyordu Başkan ve onmilyonlarca emekçinin oylarıyla **Beyaz Saray**'a yerleşiyordu 4 Mart 1929'da. O gün yaptığı konuşmada, yeni Başkan, *"Ülkemin geleceği konusunda hiç kuşkum yok. [Geleceğimiz] umutla ışıldıyor"* diyordu.

O onmilyonlar, çok değil, Hoover yönetimi daha bir yılını doldurmadan, Başkan'ın müjdelediği "büyük iş aleminin mucizeleri"ni gördüler: Ekim ayında borsa çöktü ve bütün Amerika büyük bir bunalımın pençesine düştü. Başkan'ın iyimserliğininse sınırı yoktu. Kasım ayında bile, *"Birleşik Devletler'de ekonominin geleceği ve iş aleminin temel gücü konusundaki bir güven eksikliği aptallıktır... Krizin işsizlik üzerindeki olumsuz etkileri iki ay içinde ortadan kalkmış olacaktır"* demekteydi.

Ne var ki, kapitalizmin yasalarında *"emir demiri kesemiyor"*du. İşsizlik 1933'te 15 milyonu aştı, yani işgücü nüfusunun neredeyse üçte bir'ine yükseldi. Sadece **New York**'ta sokakta elma satarak geçimlerini temin etmeye çalışanların sayısı 6 bini buldu. 5 bin banka iflas etti, ülke çapında irili ufaklı onbinlerce işyeri kapandı, en büyük fabrikalar ancak yüzde 20-30 kapasiteyle çalışmayı sürdürebildiler. Milyonlarca insan, bütün varlıklarını, geleceklerini yitirmiş halde, evsiz-barksız sokaklarda dilenmeye, çorba kuyruklarında karınlarını doyurmaya, köprü altlarında ısınmaya, hayatta kalmaya çabalıyorlardı. Dünyanın gıptayla baktığı *"refah ve özgürlüklerin hayal ülkesi"*nde onmilyonlar, büyük bir yoksulluğun, korkunç bir sefaletin pençesine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gürkan Haydar KILIÇARSLAN
populistus@yahoo.com

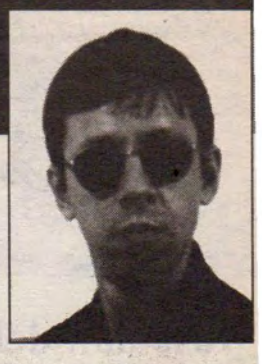

BABA MUHALEFET

2003 yılından 2007 yılına dek her ne vakit AKP iktidarına yönelik eleştiri içeren bir yazı kaleme almaya niyetlendiysem hemen her seferinde aynısı oldu. Fakat artık yeter. Müsaade etmeyeceğim. Yeter artık! **AKP**'ye sözde muhalefet yapan faşolara, anti demokratlara, egosantriklere, beceriksizlere, yeteneksizlere, çapsızlara ve yarıçapsızlara kulaklarımı tıkıyorum... Bunların yüzünden yıllardır nice duygumu ve düşüncemi içimde saklamaktan söz konusu duygu ve düşüncelerimin saklandığı yerleri bile unutmak üzereyim. Bu densiz adamlar yüzünden, bu muhalif olmanın tanımına tecavüz eden yetkili yetkisiz kimseler yüzünden **Kafkaesk** bir ülkede ve hatta bir dünyada yaşar oldum. Tamam Kafka ilk göz ağrımdır ama bütün bir ömür boyu sol gözümün ağrısını çekecek halim yok. Sonuçta **Dostoyevski** de ikinci gözümün ağrısıdır.

Aslına bakarsanız, bu ay etiye de sütlüye de fazla bulaşmayan, akmaz kokmaz bir yazı yazmayı planlıyordum. Sizlere, Ocak ayında bir hayli haşır neşir olduğum imla kurallarından ve noktalama işaretlerinden bahsetmeyi düşünüyordum. Çünkü bu işe başladıktan sonra, başta kendim olmak üzere, medyada nice beklenmedik kellerin ve fellerin imla ve noktalama hataları ile dolu yazılar yazıyor olmalarından dehşete düşmüştüm. Öyle dehşete düşmüştüm ki, lise yıllarımdan yıllar ve yıllar sonra, üstelik imla kurallarını vakti zamanında pek iyi bildiğim halde, yeniden gözden geçirmek ve hatta öğrenmek zorunda kaldım. Ve bittabi ki, çektiğim çileye sizi de ortak edecek, hepinize bu yaştan sonra imla kurallarını öğretecektim. Fakat her zaman olduğu gibi bir kez daha ev'deki çarşı, hesaba uymadı.

İşte ben Ocak ayı içerisinde imla çileleri çekerken dolu hadise oldu ve elbette benim aklım yine başımdan gitti. Sadece hadiseler olsa sorun değildi. Hadiseleri özetler, iki yorum katar, oldu da bitti maşallah, derdik. Lakin beni en çok deli eden, çoğu zaman olduğu gibi yine akıl fikir mantık beyanatları oldu. Hattı zatında siyaseten nötral bir ay geçirmeyi planlarken, her cepheden her türlü adam yine aksiyona geçtiler ve maalesef konuştular da konuştular. Bu konuşmaların ve eylemlerin üzerine, baktım ki demokratik refleks olarak, yine ve yine demokrasiyi savunmak adına, istemeden de olsa, AKP'yi üzmeyecek hatta belki sevindirecek bir yazı çıkacak benden... Hayır, dedim. Bu kez hayır!.. Bu defa oyuna gelmeyeceğim, dedim. Bunun üzerine durdum ve soluklandım. Direnmeye gayret ettim. İki yerine dört kere düşündüm. Tamam, dedim. Tam havaya girdim. Bütün bu düşünmelerime ve direncime karşılık tam AKP'yi kurulduğuna pişman edecek bir yazı yazmak üzereydim ki, hoppa... Yargıtay Başsavcısı konuştu... Bütün çabalar boşa gitti. Ne oldu, ben yine durup dururken **Tayyip Erdoğan**'a merhamet duymaya başladım. Neyse ki çok sürmedi, Allah'tan Başbakan ve partisinden medyasından yandaşları da boş durmuyorlardı. Hatta bir kez daha konsantremi kaybetmeyeyim diye ne kadar Doğan medyası yazarı varsa hiçbirini okumadım, gazetelerini almadım, sitelerini tıkılamadım. İlaveten biraz daha motive olmak için bol bol Erdoğan medyası yazarı çizeri okudum. Hatta bu okumaların ucunu biraz kaçırdığım için baktım, bizim iktidar eleştirisi yazısı bir eleştiri yazısı olmaktan çıkıyor. Ne var ne yoklara dönüyor. Orada durdum. Bu sefer tamam, dedim. Yeniden uygun bir atmosfere girdim. Ne var ki, bu kez de Danıştaylısı konuştu. Tabii bir refleks olarak kendimi tutamayıp **Mehmet Yılmaz, Oktay Ekşi, Tufan Türenç**, öteki Doğangilleri filan da okudum. Hadi!... Bütün emeklerim yine boşa gitti. Erdoğan'a yine merhamet duydum. Zaten o zaman anladım ki, Başbakan malum medya tasallutuna uğradığında bir paratoner gibi gökten merhamet çekiyor. Neyse ki çok sürmedi, sonra Başbakan yine konuştu. Hah, tamam, yeniden AKP iktidarını gönül rahatlığıyla eleştirebilirim, dedim. Derken ulusalcı çete haberleri çıktı. Gerçi henüz erken olmakla beraber bana, Erdoğan medyasının "yok Gladyoydu, yok dünyayı ve 8 gezegeni uydularıyla ve kuyrukluyıldızlarıyla yok edecek korkunç ötesi bir örgüttü" mealindeki büyüttükleri kadar büyük bir çete değil de, biraz ulusalcılığı akşam fazla kaçır ış ve pek de profesyonel olmayan bir ekip gibi görünse de, tuttum "şimdi bunun üzerine bu adamları eleştirmek haksızlık olmaz mı" dedim. İyice afallamıştım.

Aslında afallamamın ana nedeni, biraz da başka bir "iş" nedeniyle içine garkolduğum imla kurallarıydı. Öylesine kendimi kaptırmıştım ki, televizyonda konuşan kimselerin noktalama işaretlerine uyup uymadıklarını da gözlem altına almaya başlamış, yetmemiş **Hakkı Devrim**'in sayısız hata yapmakta olduğunu tespit makamına geçmiştim. Bir gel-git denizinde imla girdabına batmıştım. Hatta Erdoğan'ı ya da karşıtlarını eleştirmeye kalktığımda onların virgül ve imlalarını eleştirmeye başlamıştım. Düşünün halimi, vatandaşlar türban ve laikliği tartışıyorlar. Ben onları "Hayır, 'dahi' anlamındaki de ayrı yazılır, oraya noktalı virgül lazımdı. Olmadı." filan diye eleştiriyordum ve dostlarım beni anlamakta güçlük çekmeye başlamışlardı. Çünkü bütün konuşmalarım vaktinden evvel atılmış üç noktalarla bitiyordu artık.

Sanki ben bir **Sisifos**'tum. Ve sonsuza dek sırtımdaki kayayı bir dağın tepesine çıkarıyordum. Ve her seferinde o kayayı tepeye çıkardıktan sonra kaya yeniden aşağılara yuvarlanıyordu. Ve ben her seferinde aynı hüzünle aşağıya, dağın eteklerine yuvarlanan kayaya bakıyordum. İşte böyle gelgitler arasında ha bire gelip giderken bir haber gözüme ilişti ve nihayet kendimi buldum. Yaşadığım şey, kelimenin tam anlamıyla bir *"aydınlanma"* idi.

Bilindiği üzere Kanaltürk'ün sahibisi **Tuncay Özkan** gözünü **CHP**'ye dikmiş durumda. Ve yine bilindiği üzere ben daha önce ülkemizin ve cumhuriyetimizin biricik sigortası olarak **Deniz Baykal**'ı gören bir part-time düşünürüm. Böyle bir tehlike karşısında daha fazla eylemsiz ve ataletsiz kalmama olanak yoktu. Tuncay Özkan'ın dahil olduğu bir muhalefetin Türkiye'yi getirip bıraktığı zaman ve mekan hepimizin malumu olduğundan dolayı artık ben de Abdullah Bey gibi değişmeye karar verdim. Üstelik ne bir makam sahibi ne de mevki sahibi olmuştum. Üstelik yıllardır şu veya bu şekilde çakırarak ya da çakırmayarak AKP iktidarına destek verdikleri halde AKP odakları tarafından ödüllendirilmediklerinden dolayı bir türlü mevki, makam, menfaat, ihale ve köşe sahibi olamamışlar gibi AKP'ye ve bu partiye oy vermiş seçmenlere "geçmiş olsun bir saatten" sonra sövmeye başlayanlar gibi de olmayacaktım. Benimkisi tamamen farklıydı. Ne bir yerden teklif almıştım. Ne bir yerden cebime para girmişti (Zaten bu durum fizik kanunlarına aykırıydı.) Ne birileri gelip kulağıma bir şey fısıldamıştı. Ne de bir televizyonda racon kesmekteydim. Yani reyting kaygım hiç yoktu.

Bilenler bilir bu fakiri... Bu fakir, ne dediyse iyi kötü olmuştur ve ne olup bittiyse bu fakir gerçek teşhisleri koymuştur. Bu fakir sandığınızdan daha etkin bir düşünürse bunun nedeni bu fakirin her zaman doğruları yazma gayretidir. Bu gayret şimdi de değişmiş değil ve değişmeyecek de... Sonuçta bir tanecik ana muhalefet partimizin gözümün önünde Tuncay Özkan'ın yeni fantezisi olmasına müsaade edecek değildim. İş başa düşmüştü. Bu iş de, yani muhalefet işi de maalesef bana kalmıştı. Tek endişem var. Endişem, bu işin de medya eleştirisi gibi elime yapışmasıdır.

2001 yılında, Türkiye çok büyük bir ekonomik kriz yaşadı. İşte o günlerden bu yana bazı kör kalpliler görmese de iyi kötü internet sayesinde bu fakir ortaya çıktı. Özellikle medyanın o zamanki krize neden olan parametrelerden yana olan tavrı nedeniyle medya eleştirisi süzgecinde başladığım halka açık yazarlığım o günlerden bu yana daima demokrasiden yana oldu. Sonuçta halkın tercihlerine geçmişte saygı duyduğum gibi, AKP döneminde de saygı duydum ve duymaya da devam edeceğim. Zaten bu fakirin yazarlığı ve düşünürlüğünün en önemli sırlarından biri, halkı ya da halkları tanımayan kaşalotların medya ve entelektüel dünyasını işgal etmelerinin yarattığı tiksintiden kaynaklanmaktaydı ki, bu sayede olacakları daima öngörüyordum ve öngörmeye de devam ediyorum. Fakat artık yeni bir döneme giriyoruz. Artık AKP iktidarı için zorlu günler başlıyor. Artık AKP iktidarının karşısında **Gürkan Haydar Kılıçarslan**'ın keskin muhalefeti başlıyor. Vatana, millete ve elbette demokratik, laik ve özellikle *"sosyal"* olan hukuk devletimize hayırlı uğurlu olsun.

Öteden beri sinir olduğum sokak söylemlerinden biri vardır ki, *"Biz adam olmayız"* ile başlar. Bu söyleme göre mevzunun kor noktasında hele de iktidarda olan partiye gıcık olma güdüsü varsa, Türkiye daima zavallı bir ülkedir. Bu söyleme göre Türkiye, özellikle kinetiğe dönüştürülmeyen, aslında dünyayı beş kere satın alacak tüm muhteşem potansiyellerine rağmen ekonomik açıdan sürünen bir ülkedir. Sözde AKP muhaliflerinin pek hoşlandığı sakil ve zavallı bir söylemdir bu. Onların köşelerine ve söylemlerine bakarsanız Türkiye dünyada sözü sazı geçmeyen, kimselerin kaale almadığı bir ülkedir. Hatta geçenlerde Baykal sırf muhalefet olsun diye AKP'ye hitaben diyordu ki, *"Bu iktidarın hedefi İtalya olmak değil, Malezya olmak."*. Herhalde aklı sıra artık kapanmış ve yeterince baymış olan **Hürriyet**'in fitilini ateşlediği sıradan ve çocuksu Malezya tartışmasını yeniden hortlatmaya çalışıyordu. Tüm AKP muhaliflerinin can simidi gibi sarıldığı bir yöntemle her zaman yaptığı gibi iktidara bel altından çalışıyordu. Bunun üzerine hemen dünya kapitalizm liginin son puan durumuna baktım.

Başta **Dünya Bankası, CIA** ve elbette **IMF** kaynaklarında bu puan cetveli mevcut (Bu kaynakları kurcalayan bir CHP'li anasından doğdu mu acaba?). Buna göre 2006 yılı değerleri ile nominal **GSMH** olarak dünyanın en büyük ekonomisi A.B.D. ve puanı 13.195 (13 trilyon 194 milyar ABD Doları). İkinci sırada **Japonya** (4.367), üçüncü sırada **Almanya** (2.916), dördüncü sırada **Çin** (2.645), beşinci sırada **İngiltere** (2.400), altıncı sırada **Fransa** (2.252), yedinci sırada **İtalya** (1.853), sekizinci sırada **Kanada** (1.275), dokuzuncu sırada **İspanya** (1.226), onuncu sırada **Brezilya** (1.068), onbirinci sırada **Rusya** (985), onikinci sırada **Güney Kore** (888), onüçüncü sırada **Hindistan** (873), ondördüncü sırada **Meksika** (840), onbeşinci sırada **Avustralya** (755), onaltıncı sırada **Hollanda** (671) ve onyedinci sırada **TÜRKİYE** (402) puanla sıralanıyor. Bu listenin anlamı şu oluyor. Dünyanın ekonomik olarak en güçlü ülkeleri işte bu sıradadır, oluyor... Türkiye yine sıralı olarak kimlerin üzerinde bir bakalım... **Belçika** (395), **İsviçre** (388), **İsveç** (384), **Tayvan** (365), **Endonezya** (364), **Suudi Arabistan** (349), **Polonya** (340), **Norveç** (335), **Avusturya** (323), **Yunanistan** (308), **Danimarka** (276), **Güney Afrika, İran, İrlanda, Arjantin, Finlandiya, Tayland, Portekiz, Hong Kong, Venezüella, BAE, Meşhur Malezya** (149), **Çek, İsrail, Kolombiya, Singapur, Pakistan, Romanya, Filipinler, Nijerya** ve **Macaristan** (112) filan diye gidiyor.. Bu sıra ilk 50... **Irak**'ın ve birkaç ufak tefek ülkenin, **Kuzey Kore, Küba**'nın – üye olmadıkları ve enformasyon olmadığı için- dahil edilmediği 180 ülkelik bir lig bu. Son sırada **Kiribati** var. Puanı 0.07... Elbette, bu ülkeler küme düşmüyorlar. Belki bunların üçüncü ligde mücadele ettikleri söylenebilir. İlk 20 ülke birinci lig olarak algılanmalıdır. 20'den 100'e kadar ikinci lig, geri kalanı üçüncü ligdir. Görüleceği üzere Türkiye 17. sırada iken cahilce karşılaştırılan **Malezya** o kocaman kulelerine rağmen 39. sıradadır. Ligleri ayrıdır bir kere...

Komşularımıza bakarsak, AB üyesi oldurulmuş **Bulgaristan** 74. sırada olup (32) puana sahiptir. **Yunanistan** AB sayesinde ve kültürden çok turizmden para kazandıklarını bildikleri için ve kültürü daha çok sanatçılarına bıraktığı için (308) puanla 27. sıradadır. **Suriye** 71. sırada olup (35) puana sahiptir. Irak – ne yapsın- listede yoktur. İran o petrollerine rağmen (222) puanla 30. sıradadır. **Ermenistan** diasporasının aklına uymak nedeniyle sadece (6) puanla 123. sıradadır. **Gürcistan** (8) bile etmeyen puanıyla 118. sıradadır. **Azerbaycan** petrolüne rağmen (20) puanla 81. sıradadır. Kıbrıs yine turizm petrolü sayesinde bu etle ve bu butla (19) puanla 93. sıradadır. **Romanya**, Türkiye'den çektiği yatırımların da katkılarıyla (121) puanla 45. sıradadır. Diğer Balkan ülkeleri de Kafkaslar'dan çok farklı değillerdir. **Ukrayna** 51. sırada olup (106) puana sahiptir. Listede Türkiye'nin üzerinde olup Türkiye'nin civarında olan tek güçlü ülke eski süper güç olan gaz ve petrol zengini Rusya'dır. Komşularımız-

Akşamiserası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://fantez.org

dan İran ve Yunanistan'ı -hadi avans olsun-, listede olmadığından dolayı Irak hariç, diğerleri ile toplasanız, bu listeye göre bizi bir miktar geçseler bile bizim "kayıt dışı ekonomi" girdimiz ve yastık altı imparatorluğumuz hiç kuşku yoktur ki hepsini yorgan altına atacaktır. Sonuç açıktır. Türkiye, hiç de öyle sanıldığı gibi zavallı bir ülke değildir. Sadece futbolda değil, dünyada da gerçek bir Birinci lig takımıdır. Tablolarda durum açıkça görülmektedir.

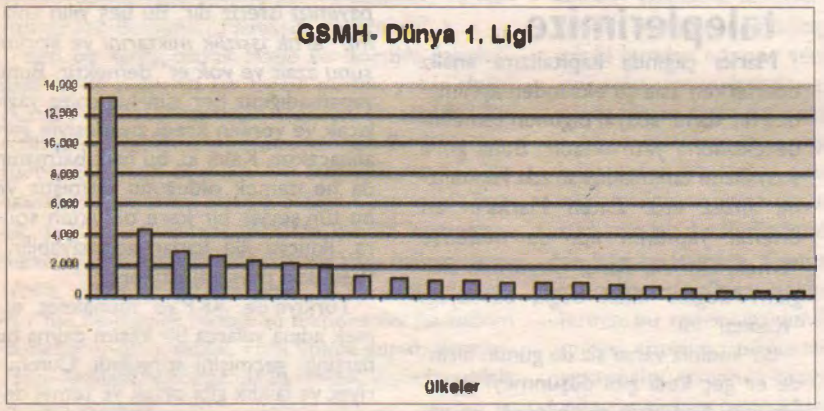

Tablo 1: Nominal GDP-GSMH. Dünyada ilk 20 ülke (180 ülke arasında)

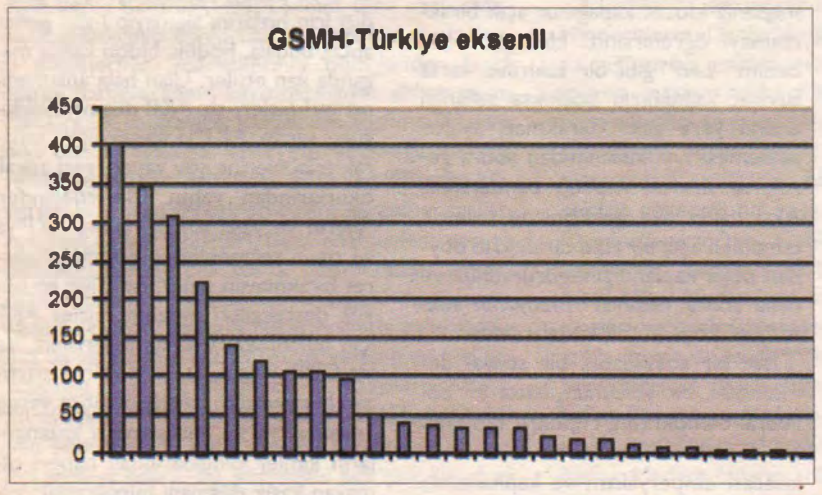

Tablo 2: Rusya hariç olmak üzere Türkiye eksenli komşu ve civar ülkeler

İşin enteresan yanı şudur ki, bu listede her ülke puanını çılgınca artırmamaktadır. Bunu yapan ülkeler, gelişmişlere nazaran daha dikkat çekici büyüme trendi gösteren ülkeler **Çin, Hindistan, Brezilya, Rusya** ve **Türkiye**'dir. Türkiye 2002 yılında 26. sırada yer alan bir ülkeydi. 2005 yılında 19. sıraya tırmandı ve 2006 yılında 17. liğe geçti. 2007 yılında sağlanan puan artışına rağmen sıralamadaki yerimiz değişmeyecek. Ama 2009'da veya 10'da **Hollanda**'yı aşmamız olanaksız değil. Listeyi analiz ettiğimizde özellikle üzerimizde olan **Kanada, Avustralya, Rusya, Brezilya** – ve elbette **ABD** - gibi bazı ülkelerin ve altımızda olan nice petrol zengini ülkelerin büyük ölçüde *"Allah vergisi doğal kaynaklara"* sahip olduklarını görürüz. Hele ABD ve kısmen Brezilya hariç tutulursa diğer ülkelerin neredeyse tek kabiliyetleri çok geniş doğal kaynaklara sahip topraklara sahip olmalarıdır (Brezilya GSYİH'sinin yüzde 5'i futbolcularından gelir ki bu yüzde 5'in belki de yarıya yakınını **Fenerbahçe** tek başına üstlenmektedir. Fenerbahçe'nin **Brezilya**'ya desteği kesildiği anda ülke olarak Brezilya'yı sollamamız hayal olmayacaktır.) Buna karşılık Türkiye'nin böyle bir kozu pek yoktur. Görüldüğü üzere gümrük kapılarında sürüm sürüm süründürüldüğümüz nice Avrupa ülkesi Türkiye'den daha *"zavallı"* bir haldedir.

Bu listenin bir anlamı da şudur. Ülkesini sırf politik tercihi iktidarda değil diye hor hakir görenlerin ve genellikle ABD düşmanı olanların anlamakta güçlük çektikleri bir konu da vardır ki, herkes *"parası kadar konuşmakta"* ve iş yapmaktadır. Bütün AB'nin puanı (14,610) olup **ABD**'yi biraz geçmektedir. Buna karşılık AB, ABD gibi bir ülke değildir. Olabildiği takdirde hiç şüphe yok ki, ancak Türkiye'yi alarak ABD'ye rakip olabilir. Şu haliyle bir nicelik çorbası olup istatistikten başka bir şey değildir. Ve şu son yıllarda esen rüzgarlara rağmen hem bu bu tablo, hem matematik ve ekonomi politik bize şunu söylemektedir: AB, *"SS metoduyla"* Türkiye'yi alacaktır. Başka bir şansı yoktur. Sarkozi'nin tüm çirkefliği de nükleer santral ihalelerinden şutlanması nedeniyledir. Bu konu taaa Ermeni tasarısından bile önceye aittir.

Uzun sözün kısası, yukarıda görünen sıralama, sayılar ve tablo 1 ile tablo 2 kelimenin tam anlamıyla bir başarı hikayesi anlatmaktadır. Öyle her isteyen ülke söz konusu bu listede üst sıralara canının istediği zaman tırmanmamaktadır. Her babayiğidin harcı değildir bu iş. Hele hele, sadece 5 yılda 9 basamak birden tırmanmak, gelecek 2 yılda bir basamak daha tırmanma potansiyeli taşımak, her ülkenin göstereceği bir performans değildir. Bu durum alkış gerektirmektedir. Bu tablo bir övünç hadisesidir. Gerçek bir "Türk; övün, çalış, güven!" vukuatıdır. Bu tabloda emeği geçenleri kutlamak gerekmektedir.

Türkiye'de bir diğer yanlış ezber de, özellikle yine renksiz ve can sıkıcı, üstelik çağdışı ve verimsiz slogancı gardırop ulusalcılığı söylemlerinde sıklıkla karşılaşıldığı üzere gavurların, özellikle Amerikalıların, Avrupalıların, Batılıların bizi sevmedikleri ve mümkünse bizi bölüp parçalayıp, yok etmek istediklerine dairdir. Oysa yukarıda sayıların ortaya koyduğu üzere sağlanan göz kamaştırıcı başarının müsebbibi işte o beğenmediğiniz gavurlardır, Batılılardır. Daima Sevr korkusuyla yaşayan, daima bölünme ve takip edilme duygusuyla yaşayan şizoid vatandaşlarımıza, kimisi şizofren makamına geçmiş şizoid ulusalcılarımıza ve yine şizoid karakterli sözde muhalefet hareketlerimize göre bu gavurlar bizi tarih sahnesinden silmek için çabalamaktadırlar. Onlara göre, bizim bütün yaşamımız, Lozan'da atalarını *"darmadağın eden"* **İsmet İnönü**'ye gününü göstermeye ant içmiş gavurların torunları nedeniyle zehir edilmektedir. Böyle düşünenlere yukarıdaki sayılar ve tablolar hiçbir şey ifade etmiyorsa zaten böyle düşünenlerin "son durak"ları büyük olasılıkla Manisa veya Bakırköy olmalıdır. Çünkü çok enteresandır ki bu tür ulusalcı iddiaları her an, her dakika duyumsayanlara inat Türkiye'yi *"devler ligine"* yine *"gavurlar"* taşımıştır. Bu nedenle sağlanan bu büyük başarıdan dolayı IMF'nin 2000-2004 arası başkanı Alman Köhler'e, 2004-2007 Ocak arası başkanı İspanyol Rodrigo Rato'ya, mevcut Başkan Fransız Strauss-Kahn'a ve elbette bu işin erleri subayları olan tüm IMF komiserlerine Türk halkı olarak minnet ve şükran duygularımızı sunarız.

IMF adlı kuruluş, dünyada ve elbette ülkemizde aslında lanetle ve nefretle anılan bir kuruluştur. Çünkü bu kuruluşa teslim olmuş ekonomilerin pek çoğu özellikle 1980'lerden beri kolay kolay iflah olamamışlardır. Birçok iflas politikaları IMF reçeteleriyle onyıllar mertebesinde dünyanın belirli ülkelerinde uygulanmıştır. Türkiye de bu kurumun başlıca müşterilerinden biridir. Ekonomi; fizik gibi, matematik gibi görece mutlak algılanan keskin doğal gerçekliklerin hüküm sürdüğü bir saha değildir. Pozitif bir bilim de değildir. İçinde birey ve toplum psikolojilerinden tutun da, sosyolojinin bin türlü hadisesi döner. Pozitif olmayan bilimlerin bir dondüğü bir alandır. Bu nedenle bu sahada uygulanan bir uygulamanın yüzde yüz öngörülen bir sonuca ulaşması mümkün değildir. Çoğunlukla *"deneme-yanılma"* yöntemlerinin uygulandığı bir *"bilimden"* bahsetmekteyiz. Diğer bilimlerde "deneme-yanılma" uygulandığında eninde sonunda yanılmazsınız, doğruyu yakalarsınız ve tezinizi yasaya dönüştürürsünüz. Oysa başta ekonomi olmak üzere sosyal sahalarda bu türden bir şansınız yoktur. Deneyip yanılmadığınızda elde ettiğiniz *"doğru"*, başka bir yer ve zamanda yanlış olabilir. İşte belki de bu nedenle IMF adlı kuruluş ve bu kuruluşa omuz veren dünya kapitalizminin bir çok aktörü, Türkiye'de nihayet bir başarı yakaladı. Nice yanılmadan sonra *"doğru"* yakalandı. Bu göz kamaştıran başarının perde arkasında elbette dünya ve Türkiye konjonktüründen tutun da, uygulayıcı kadrolara kadar çok sayıda parametre olmakla beraber önemli olanın Hatice değil, netice olması nedeniyle söz konusu büyük başarı hikayesinin havai fişeklerle kutlanması gerektiğini düşünüyorum ve şaka filan da yapmıyorum. Böyle bir tabloyu bizlere hediye eden tüm IMF komiserlerini ve yetkililerini can-ı gönülden kutluyor ve onları alkışlıyorum. Sonuçta onlar da deneye deneye yanılmamayı öğrenmiş durumdalar. Gerçi bu başarıyı gölgelemeye çalışacak yorumlara göre denilebilir ki, Türkiye'nin listede üst sıralara tırmanmasında Amerikan Doları'nın yaşamakta olduğu sağlık problemleri de etkin rol oynamıştır. Fakat bütün bunlar ortadaki katıksız gerçeği değiştirmemektedir. Üstelik en çarpıcı olan tablo, Türkiye'nin Avrupa içerisindeki durumudur. IMF ve Dünya Bankası'nın 2006 yılı kayıtlarına göre Türkiye, Avrupa'nın 8. büyük ekonomisidir. Ki bu listeye gaz ve petrol zengini eski süper güç Rusya'da dahildir. Hatta geçenlerde Başbakan Erdoğan, ya kayıt dışı ekonomiyi dahil ederek ya da 2007 tahminlerini işin içine katarak yahut Türk insanının geleneksel karakteristiği gereği biraz abartarak Türkiye'nin Avrupa'nın 6. büyük ekonomisi olduğunu söyledi. Zaten bu yazı da işin gerçeği Baykal'ın gereksiz muhalefet alışkanlığı icabı Malezya-İtalya hedefleri hakkındaki beyanatı üzerine değil, Başbakan'ın sözleri üzerine tasarlandı. Çünkü Baykal o karşılaştırmayı yaptığında bu yazının içeriği az sonra okuyacaklarınızı belki de kapsamayacaktı. Ne zaman ki, Başbakan Erdoğan çıktı ve *"Biz şöyleyiz, biz böyleyiz, ne konuşuyorsunuz, hadi oradan düdük makarnaları"* dedi ve bu nedenle işbu yazı taammüden planlandı.

IMF yetkililerinin 2001-2007 arası Türkiye'de gösterdikleri üstün başarıya aslında Türk halkı gereken müteşekkiri gösterdi. 22 Temmuz 2007 yılında yapılan seçimlerde Türk seçmeni yüzde 47 gibi olağanüstü bir destekle kendilerine hem teşekkür etti ve hem de bir 5 yıl daha gözlerini ülkemizden ayırmamalarını istedi. Öte yandan bu destek, her şeyin güllük gülistanlık olmadığının da işaretiydi. Çünkü özellikle Anadolu demokrasilerinde genellikle iki dönem şans verilir. Üçüncü dönemde şans sahibi olabilmenin tek şartı, ikinci dönemde beklenenleri karşılamaktan geçer. Türkiye halkı, IMF'ye bir dönem daha şans tanıdıysa IMF'nin bu şansı bir daha bulamayacağını hesap etmesi gereklidir.

Her ne kadar Türkiye dünyanın en büyük ekonomileri arasında olsa da, klasik olacak ve benim kalemime pek yakışmayacak ama, *"madalyonun bir de iki tane daha yüzü"* vardır.

Türkiye üç yüzü olan bu madalyonun diğer iki yüzünde maalesef pek başarılı değildir. 17. sırada bir ekonomi olmamıza rağmen, Türkiye, kişi başına düşen milli gelir sıralamasında pek gerilerde bir ülkedir. Geride olduğu için hakkında bir grafik düzenlemek bile kolay değildir ve bu nedenle maalesef bu keskin başarısızlığın grafiği çıkartılmamıştır. Bireysel zenginlik listesinde hem CIA hem de IMF listelerine göre ilk sırada Lüksemburg vardır ve 2007 tahminlerine göre parası CIA'ye göre 80,800 USD'dir. İkinci sırada yine CIA'ye göre Katar vardır ki parası 75,900 USD'dir. Katar, IMF'nin 2006 değerlerine göre 9. sıradadır ve 36,632 USD'dir. Bu farkın nedenini ben araştıracak değilim. Ekonomist değilim ve de konu *"bana ne"* olup zenginin malı züğürdün çenesini yoracak değildir. Bu arada hemen belirtmeliyim ki, madalyonun bu tarafında hem daha güncel ve hem de daha istihbarata dayalı olduğu için CIA tablolarını temel alıyorum. Bilgi dendi mi CIA'ye daha çok güvenirim. Buna göre baz aldığım CIA rakamlarında üçüncü sırada **Norveç** var ve ardından gelen ülkeler **Kuveyt, BAE, Singapur, ABD, İrlanda, Ekvator Gine'si, Cayman Adaları, Hong Kong, İsviçre, İzlanda, Avusturya, Andora, Hollanda, Kanada** (38,200 USD), **Avustralya, Danimarka, İsveç, Belçika, Finlandiya, İngiltere** (35,300 USD), **Bahreyn, Almanya, Fransa, Japonya, İspanya, AB** (32,900 USD), **İtalya, Yunanistan** (30,500 USD), **Monaco, Tayvan, İsrail, Yeni Zelanda, Slovenya, Kıbrıs, Brunei, Güney Kore, Çek, Malta** diye sıralanmaktadır. Dikkatinizi çektiyse 40 küsur ülkeyi andık ama hala en zengin ülkeler sıralamasında ilk 20'de yer alan **Meksika, Brezilya, Hindistan, Çin, Rusya** ve **Türkiye**'ye bir türlü ulaşamadık. Meksika 64. sıradadır. Brezilya 75. sıradadır. Rusya 56. sırada olup 14,600 USD'ye sahiptir. Hindistan, 133. sırada olup 3,700 USD'ye sahiptir. Çin 101. sırada olup 5,700 USD'ye sahiptir. Peki ya Türkiye? Türkiye, CIA listesinde 76. sırada olup 9,400 USD'ye sahiptir. IMF listelerinde ise 70. sıradadır. Olasılıkla bu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gürkan Haydar KILIÇARSLAN

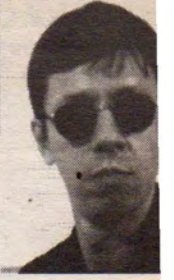

değerler ya brüttür ya da kayıt dışını hesaba katmaktadır. Dedim ya. Ben ekonomist değilim. Uğraşacak halim de vaktim de yok.

Bu tabloları analiz etmeye kalktığımızda enteresan bir gerçeklikle karşı karşıya kalıyoruz. CIA'ye göre dünyada kişi başına en zengin ülkelerin ilk ikisi Lüksemburg ve Katar'dır. İki ülkede de kadınların başını örtmesi ya da örtmemesi hususunda zorlayıcı bir şey yoktur. Lüksemburg'da kadınların başında örtü ya da türban yoktur. Katar'da ise vardır. Fakat her ikisi de küçük olmalarından dolayı dünya üzerinde görünürde çok esamileri olmasa da en zenginlerdir. Buradan şöyle bir sonuca varmamız mümkün görünüyor. Demek ki, kişi başına düşen gelirimizi artırmak için türbandan ya da laiklikçilikten istifade etmemiz pek mümkün görünmemektedir. Kısacası kafamıza taksak ta bir, takmasak ta bir...

Öte yandan, ilk 20 içinde olup kişi başına düşen gelirde çok gerilerde olan ülkelerden sadece Çin ve Hindistan'dan iyi görünüyoruz. Rusya, Meksika ve bize pek yakın olan Brezilya, bizden daha iyi. Bu durum açıkçası ürkütücü. Çünkü Çin ve Hindistan'ın özürleri var. Çok ama çok fazla nüfusları var. Çin 1 milyar 310 milyon, Hindistan 1 milyar 97 milyon... Brezilya 190 milyon, Meksika 108 milyon, Rusya 144 milyon nüfusa sahip. Elbette, nüfus dezavantaj olduğu kadar avantaj da... Peki ya Türkiye?... 73 milyon olan nüfusumuz herkesin bildiği üzere 70,5 milyona indi. Korkarım, 2.5 milyon yurttaşımız sizlere *"Taken"* oldu. (Taken: Steven Spielberg'in yapımcılığını üstlendiği 10 bölümlük hoş bir UFO dizisidir. Bu dizide onlarca yüzlerce insan uzaylılar tarafından alınmaktadır ve geri getirilmektedir. Benim tahminime göre şu anda uzaydaki en büyük *"Alien"* kolonisi Türkler tarafından oluşturulmuşa benzemektedir. 2.5 milyon vatandaşımızın bir daha geri dönüp dönmeyecekleri de ayrı bir soru işaretinden önce yazılmalıdır. Öte yandan uzaylıların 2.5 milyon insanı nasıl olup bir çırpıda aldıkları da üzerinde düşünmeye değer bir konudur. Marduklular olabilir kanımca. Marduk'dan korkmamız için ikinci ve daha güçlü bir neden daha var artık. Bu gezegende 2.5 milyon Türk var... Eğer uzaylılar almadıysa bu 2.5 milyon Türk, Kanada'ya mı gitti acaba? Şeytan aldı götürdü, sattı da getirdi...) Netice itibarıyla nüfus işi, iki ucu çamurlu boktan bir değnektir. Artması hem iyidir, hem kötü. Görünüşe göre bizdeki azalma *"iyi"* olmuşa benzemektedir. Kişi başı gelirimiz otomatikman artmıştır. Onların paraları bize kalmış denilmektedir. Öte yandan bu 2.5 milyon insanımız belki de paralarını gittikleri yerlere havale etmişlerdir. Ya da ne bileyim aramızda adamdan sayılmayan 2.5 milyon insan mı vardır? Nedir?

Bizim üç yüzlü madalyonumuzun üçüncü yüzü ise ikinciden daha kötüdür. Sonuçta madalyonun ikinci yüzü bir ortalamadır. Kişi başına düşen gelir sadece bir fikir verir. Elbette, diyelim ki 10.000 dolar kişi başına düşse

Madem onların anladığı demokratlık türban takmakla sınırlı ve madem onların yazarlık öngörüleri Orhan Pamuk'a gıcık olan "low level" bir ulusalcı macera grubunu tüm kötülüklerin anası sanmakla sınırlı... Madem ki, Afrika'nın halkları insan bile değil onlara. Madem ki onlar sadece kafaya türbanı takmaktalar, ben de nudistleri taktım kafaya

herkesin cebinde bu para var demek değildir. Ülke nüfusunun değişik sınıfları bu paranın belirli yüzdelerle çok altında veya çok üstünde olabilirler. Bu tür ekonomik göstergeler birer istatistikten ibarettirler. Neticede Çin 2050 yılında ABD'nin ardından ikinci sırada olsa bile Çin de tıpkı dünya lideri ABD gibi zenginliği adaletsiz bir şekilde dağıtıyor olacaktır. Elbette burada herkese eşit paranın dağıtılmasını talep eden yok ama talep edilecek şeylerimiz de yok değil. Bu taleplere geçmeden önce madalyonun üçüncü yüzünü de söyleyelim de neden IMF'nin sanıldığı kadar büyük bir başarı gösteremediği ortaya çıksın. Ama tekrar ediyorum. Türkiye halkının ezici bir bölümü neticede sabırlı ve kadirşinas bir halk olup her şeyin bir anda sağlanamayacağını gayet iyi bilmektedir ve süre tanımayı da sevmektedir. Bu kez de aynısını yapmıştır ve. ikinci beş yıllık dönemde IMF'den beklentilerimiz madalyonun pek parlak olmayan diğer iki yüzü ile ilgilidir.

Türkiye işsizlik oranlarında yüzde 10'a yakın – kimilerine göre daha fazla- bir oranla şu Avrupa ve civar-komşu ülkelerinden iyi durumdadır. **Sırbistan, Bosna-Hersek, Makedonya, Irak, Filistin, Yemen, Afganistan, Ürdün, Polonya, S.Arabistan, Gürcistan, Arnavutluk, Hırvatistan** ve belki **Suriye**. Bu durumu anlamak ilk bakışta zor gibi görünse de geçen haftasonu *Referans Gazetesi*'nde okuduğum bir haber durumu anlamayı bir parça kolaylaştırıyor. Gazete, meslek liselerinden çıkan ara elemanların çok ciddi bir şekilde işsiz olduğu üzerine bir haber yapmıştı. Niyet iyiydi ancak haberi yakından inceleyince açıkçası Referans adına üzüldüm. Çünkü gazetecilik, sadece iddia sahiplerinin iddiasını aktarmak olmamalı. İddianın yalan hatta palavra olabileceği de hesaba katılmalı ve gazeteciliğin gerçek işlevi olan doğruyu aramak tek meslek şiarı olmalı. Buna göre özellikle yurtdışında büyük projeler ve ihaleler alan ulusal-büyük inşaat şirketlerimizin insan kaynakları yetkilileri ve genel müdürleri, CEO'ları ağız birliği etmişlercesine Türk ara elemanlarının hem dil bilmediklerini hem de yeterince kalifiye olmadıklarını, eleman aranan işlerin konseptlerine uygun olmamaları nedeniyle onların yerine yurtdışında Filipinli, Hintli, Kübalı, Çinli, Pakistanlı kaynakçıları, teknisyenleri istihdam ettiklerini söylüyorlardı. Ben, açıkçası son zamanlarda bu kadar kuyruklu bir palavranın bu denli pervasızca söylendiğine ve haber değeri verildiğine ilk defa şahit oldum. Bizim vahşi ve yamyam kapitalistler, yurtdışı işlerde neredeyse kölelerden hallice şartlarda up-ucuz işgücü bulduklarını ve bu nedenle Türk işçilerini, teknisyenlerini çalıştırmadıklarını söylemedikleri gibi bir de saygısızca ve utanmadan sıkılmadan Türk ara elemanlarına bok atıyorlar. Sanki bu tür ülkelerde çalışan Filipinli, Hintli işçiler süper İngilizce biliyorlarmış ve bizimkilerden daha iyi meslek erbabıymışlar gibi.. Ulan kimi kandırıyorsunuz? Gittik gördük. Dışarıda bizim elemanlardan daha iyi iş yapan başka bir ülke ustasına rastlamanız Marduk'a rastlama olasılığınız kadardır. Ötekilerin 8 saatte yaptıklarını 1 saatte yapacak ustalarımız var bizim. Hele hele ben Kanada'dan örnek vereyim. Doğru dürüst İngilizce konuşan tek bir Filipinli, Hintli ve Çinli'ye rastlamadım. Üstelik bahsettiklerim okumuş ve en az 5-10 senedir oralarda yaşayan mühendis ve doktorlardı. Kimi kandırıyorsunuz? Salt işveren sesi olmaması gereken *Referans Gazetesi*'ni kandırabilirsiniz. Fakat bizi asla... Hükümette öyle bakar işte. Uçağa bakar gibi. Öyle ya... *"Bırak yapsın, bırak geçsin"*le hükümet etmekten kolay ne var? Madem bu iş bu kadar kolay. Öyleyse çekil, biraz da ben yapayım Başbakanlık! Ondan sonra *"Her şeyde başarılı olduk. İşsizlikle mücadelede olamadık."* diye samimiyet numaraları yaparlar. Sıkıysa bu dönemin sonunda da yapın bakalım... *"Aman müdahale etmeyelim, sermayeyi ürkütmeyelim. Hür teşebbüsün önünü tıkamayalım"* diyê diye herifler yedi sülalemizin bahçesine zakkum ağacı diktiler, siz sağcı siyasetçiler de bu yamyamlara bir kez olsun karışmadınız ve siz kendilerini solcu sanan, solculuğun arsası üzerine 80'lerin hiç bitmeyen kooperatif inşaatlarını ve civarlarına çirkin gecekonduları dikenler de trenlere bakar gibi baktınız. Ulan. Ne demek karışmamak. Türkiye dev bir Pazar. Genç nüfusu kıvıl kıvıl. Sen istediğin kadar karış. Hepsi eşşek gibi yine gelecek. Yerlisi yabancısı yine yatırım yapacak. Enayi mi onlar. Böyle dinamik ve jeostratejijk bir ülke Küba kadar komünist olsa merak etmeyin hepsi yine gelir, hepsi yine yatırım yapar. Zaten *"Amaann. Bu ülkede yatırım yapacağıma paramı bankaya yatırırım. Faiziyle yedi sülalem geçinir."* diyen kapitalist sktirsin gitsin. Yamyamdır zaten o...

Aslında yukarıdaki olgu çok şey anlatıyor. Herifçioğulları mühendisleri teknisyen niyetine alıp çalıştıran ve mühendislere teknisyen maaşını veren adamlar. Teknisyenlere, ara elemanlara da vasıfsız işçi parasını layık gören, vasıfsız işçileri de işsiz kılan insanlar. Hatta bunların çoğuna inanın ben *"insan"* demekte güçlük çekiyorum. Bana göre onların tek sıfatı "yamyam kapitalist"tir.

Evet sevgili IMF direktörü, geldik taleplerimize...

Marks çağında kapitalizmi analiz ederlerken asla şu eksenden ayrılmadı. Her türlü sosyal olgunun temelinde ekonomi yatmaktadır. Buna göre sosyalizmi tanımladığı sırada kapitalizmi analiz etti. Zaten Marks'ın en önemli yapıtının adı da nedense *"Emek, Ekmek, Barış, Özgürlük, Slogan, Mlogan"* filan değil, basbayağı *"Kapital"* idi.

Bir kediniz varsa siz de günün birinde er geç kedi gibi düşünmeyi öğrenirsiniz. Kedinizin girebileceği ve yaramazlık yapacağı bütün delikler gözünüze batmaya başlar. Yavru kedi almışsanız klozet kapağınızı açık bırakmamayı öğrenirsiniz. Hele sizin de benim *"Leo"* gibi bir tekiriniz varsa tuvalet kağıdınızın boşlukta sallanan ucunu yere yakın bırakmaz, ayıptır söylemesi her kullanımdan sonra gerekirse üzerini kapatıp bantlarsınız. Aksi halde eve geldiğinizde evinizin tamamen açık bir rulo tarafından boydan boya kaplandığını görürsünüz ve daha sonra kedinizi *"medyanın rulo haliyle"* köşe bucak kovalarsınız.

İşte bir sosyalistin, bir sosyal demokratın, bir solcunun, hatta bir sol liberal demokratın, Hipokrit olmayan bir demokratın, hatta bir İslamcının, kısacası emperyalizm ve kapitalizmle ilgili kaygıları ve fikirleri olan her aydın ve bireyin, hele hele hem muhalefet ve hem de kanaat önderliği bağlamında birtakım halk kitlelerinin önüne görsel ya da yazılı olarak çıkmaya niyeti olan kimselerin de tıpkı kedi gibi düşünmeyi öğrenmesi gereklidir. Hayır, size zorla kedi alın da besleyin, demiyorum. Kediler, zaten bulurlar kendilerini sevenleri... Kapitalistler gibi düşünmeyi öğrenin, diyorum. Aksi halde sizin durumunuz, kendilerini sağ-sol-liberal-ulusalcı-filan demokrat diye yutturmaya çalışan ve özellikle medyamızda sürüsüne kıran giresice miktarında olan hem AKP'ci hem AKP düşmanı Hipokritlerden farklı olmaz.

Evet, değerli IMF Başkanı Mösyö **Strauss-Kahn**. Çok çalıştık. Çok sabrettik. Hatta 2001 yılından beri uyguladığınız tüm politikalara destek dahi verdik. Çünkü öyle bir batmıştık ki, birilerinin iddiası nedeniyle metaforda hata olmaz, *"bataklık yerine karanlığı"* tercih ettik ama artık pastadan payımızı istemenin zamanı geldi. Ben Gürkan Haydar Kılıçarslan, hiçbir baskı ve telkin altında olmadığımı beyan eder ve açıkça talebimizi tarafınıza sunarım. Aylardan Ocak. Maaşlarımız düdük gibi kalmaya devam etmekte. Pastadaki payımızı halkım adına istiyorum. Bu 5 yılın anlamı budur. Yoksa iki dudak arasındaki işimizi kaybetme korkusu nedeniyle bu 5 yıl verilmemiştir. Biz millet olarak –varsa bileişimizi kaybetmeye alışığız. Bu 5 yılın anlamı, *"madem zenginledik, biz de payımızı isteriz"*dir. Bu beş yılın anlamı, *"artık işsizlik miktarını ve korkusunu azalt ve yok et"* demektir. Bunu yapamadığınız her gün hanenize yazılacak ve verilen kredi ziyadesiyle geri alınacaktır. Kaldı ki, bu halk batmanın da ne demek olduğunu tatmıştır ve bu tür şeyler bir kere olduktan sonra, ikincisi ilki kadar acıtmayabilir... Pastadaki payımızı istiyoruz.

Türkiye'de AKP'ye muhalefet etmek adına yıllarca bir kesim daima bu partinin geçmişini sorguladı. Cumhuriyet ve laiklik gibi ortak ve temel değerleri ağızlarına tütün ettiler. Bu yüzden bağımlılık yaptı. Halkın yüzde 47'si bu partiyi yeniden işbaşına getirdiği için hızlarını alamayıp halkı gerici, aptal, budala, hödük, bidon kafalı, maganda ilan ettiler. Ulan hala anlamadınız mı? Sizler, siz AKP düşmanı olduğunu sanan, AKP'yi eleştirdiğini sanarak tribünlerine şov yapan, geri zekalı okurlarından yahut izleyicilerinden "aferin ve yaşa almak" adına AKP'ye ve onun seçmenlerine etmedik hakaret bırakmayan sizler, AKP'nin en büyük destekçileri oldunuz. Sizler AKP için bulunmaz Hint kumaşlarısınız. Ya siz CHP; ya siz, Sezer'in mirası partizan bürokratlar; ya siz, muhtıra veren askerler; ya siz, maaşlarınızı kazananların kimler olduklarından haberi olmayan kaşık düşmanı bürokratlar; yıllardan beri bel altı çalıştınız. Bel altından ahlaksız muhalefetler yaptınız ve adamlar sizin sayenizde *"kas yaptılar, KAS.."*. AKP'nin yumuşak karnı sandığınız karınlar onların zaten en güçlü oldukları karınlarıydılar. Ey Doğan medya kuvvetleri.. Bu işte, siz, en sorumlulardan birisiniz. Yeni Şafak, Star, Sabah gibi gazetelerde yazan *"AKP medya kuvvetleri"* unsurları sizle ne kadar alay etse az... Ediyorlar da zaten. (Gerçi yakında ben onlarla iyi alay edeceğim, bekleyelim görelim..) Bu adamlara bel altı çalışan kaybeder. Bunlar sizin gibi muhallebi çocukları değil. Hepiniz muhallebi çocuklarısınız. Sanki bu işin sanatını bilirmiş gibi bel altı çalışıyorsunuz. O kadar safsınız ki...

Hani özel diş hekimlerine gidersiniz, doktor muayenehanelerine gidersiniz, özel hastanelere gidersiniz de köşede çoluk çocuk için oyuncaklar, Legolar filan vardır ya, siz işte o oyuncaklarla oynayan çocuklardan farksız değilsiniz. Adamlar vermiş size türban; hep bera-

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ber laiklikçilik oynuyorsunuz. E tabi onların da vakti bol. Nasılsa ülke, 26.lıktan 17.liğe çıkarıldı. Nasıl olsa ne dense uygulandı. Nasıl olsa önemli işlere bir bakan var. Vakit çok. Onlar da hem sizi oynatıyor hem de kendileri de size katılıp oynuyor. Yav, konuşturmayın artık Kanadoğlu'nu, onu, bunu. Her bu türden *"ülke karanlığa gidiyor."* konuşması AKP'ye yüzde 1-2 oy getiriyor, haberiniz yok.

Ağız birliği etmişlercesine "ülke karanlığa gidiyor" gibi bir söylemleri var AKP karşıtlarının. Hala şunu anlayamadılar. İnsan denen varlık "hayatta kalma güdüsüne" sahiptir. İngilizcede "survive" denen hadisedir bu. 21. yüzyılın ilk yılında bataklığa batan insanların nasıl bir tercihte bulunacaklarını sanıyordunuz. Size denilse ki *"Ya Bataklık, Ya Karanlık! Seç bakalım.."* Hangisini seçersiniz?

Ben bir birey olarak böyle bir soruyla karşılaşsam ve de başka da bir tercih şansım yoksa doğal olarak *"Karanlık"* tercihini seçerim. En azından karanlıkta el yordamıyla hayatta kalırım. Bir kibrit çakarım. Bir mum yakarım. Bir ateş yakarım. Ya bataklıkta ne yaparım? Sadece batarım. Sayenizde battık da zaten. Nedense 2001'de işlerini kaybetmeyenler ya da bir yerlerini devlete yani halkın vergilerine dayamış olanlar, yani birey olarak *"batma"*nın ne demek olduğunu bilmeyenler ha babam konuşuyor abuk sabuk. Hala hukuk guguk diyorlar. Hala anayasa diyorlar. Hala laiklik diyorlar. Hala türban diyorlar.

Kardeşim. Sevgili IMF direktörüm. Siz bunlara bakmayın. Biz sizin seçimli bir gavur olmanız nedeniyle kimin daha kabiliyetli, kimin daha akıllı olduğunu anladığınızı biliyoruz. Kapitalizmin uluslararası aktörlerinin, idarecilerinin bizdekinden farklı olarak torpille, adam kayırmacılığıyla, ahbap çavuş ilişkileri ile, yalakalıkla, yavşaklıkla seçilmediklerini, tam tersine liyakate, kabiliyete, yeteneğe, zekaya, ve benzeri saygın kriterlere göre seçildiklerini biliyoruz. Bizi, yani gerçek solcuları, gerçek sosyalistleri, gerçek komünistleri, hatta anarşistleri, gerçek demokratları, gerçek sosyal demokratları anlayacağınızı çok iyi biliyoruz. Gavur ülkesinde yaşamışlığımız ve hatta kapitalizmin göbeğinde çalışmışlığımız da vardır. Sizi biz anlıyoruz ve sizin de bizi anladığınızı biliyoruz. Neticede 19. yüzyılın kapitalizmi eski vahşiliğinde sürseydi 20. yüzyılda kapitalizmin sonu gelirdi, bunu çok iyi biliyor olmalısınız. Sizi terbiye edeni, 20. yüzyıldaki pek çok illegal ve acımasız uygulamalarınızı biraz olsun insanlığa yakışır hale getiren şeyin ne olduğunu, siz bizden daha iyi biliyor olmalısınız. Sosyalizm, solculuk, sosyal demokrasi hem dünyada ama en çok da bu ülkede size yeterince açık çek verdi. Bu çekin tamamını bozdurmanıza gerek olmadığını, kalanını da artıdeğer olarak bizim hesabımıza havale etmenizi istiyoruz sizden.

Bu ülkeden şimdiye dek aklı başında bir talep gelmemiş olabilir size. İşte bu da bir ilktir. Artık payımızı istiyoruz. İşsizlikle korkutularak maaşlarımızın düdük kalmasına bu 5 yılda pek tahammül etmeyeceğimizi bilmenizi istiyoruz. Her ne kadar sözde emekçi, çalışan, işçi örgütleri 12 Eylül faşizminin zulmünü üzerinden atabilmiş olmasalar ve şu yıllarda adına **CHP** denen bir sosyal felaketin peşine takılıp yok Cumhuriyet, yok laiklik, yok türban özgürlüğü, yok türban zulmü akla hayale gelebilecek ne kadar fantezi mevzu varsa onlarla iştigal etmektelerse de, bu durumun sonsuza kadar sürmeyeceğini dikkate almanızı istirham ederim. Hem öte yandan bir kapitalistin en çok ihtiyaç duyduğu şeyin ticaretin ve tüketimin sürekliliği olduğunu da unutmamak gerek... Başka ülkelerde benim deneyimime sahip mühendisler ve yazarlar benden çok daha fazla tüketiyorlar. Ben onların yarı ya da üçte biri nispetinde kazanabildiğim *-ve belki de hiç kazanamadığım halde-* nasıl sizin ürettiğiniz, pazarladığınız ürünleri alıp tüketebilirim? Üstelik yine pek çok ülkede iş güvenceleri ya da iş kaybı halinde yeniden ve kolayca iş bulabilme potansiyeli varken benim boynumun üzerindeki Demokles Kılıcı da neyin nesi? Öte yandan size kimse öğretmemiş olabilir, ben ilk olayım ve zaten bunun düşünürü de benim ki, kapitalizmin en büyük düşmanı ne sosyalizmdir, ne komünizmdir. Kapitalizmin en büyük düşmanı yine kapitalizmdir. Bu kapitalizm, bazen başka bir kategoriden kapitalizm olabilir, bazen kapitalizmin vahşi ve yamyam olanı olabilir. Türkiye'de kıçlarını devlete dayamış tuzu kurular pek bilmezler ve gazetelerin İK sayfaları kusmuk üreten yalanlarla doludur ama özellikle özel sektörde "yamyam kapitalizmi" uygulanmaktadır. Yazık ki bundan ne mor sendikaların, ne de kendilerini solcu sanan faşistlerin haberi vardır. Bu soruna da bir an önce sizin el atmanızı rica ediyorum.

Hazır taleplere başlamışken... Siz sevgili IMF yetkililerinden bir ricam daha var. Ben şahsen birey olarak türbana yasak koyanlardan hoşlanmam ama türbanın bu denli gündemlerimizi işgal etmesinden de bıktım usandım. Kusma raddesine geldim. Koskoca Başbakan'ların, ana ve yavru muhalefet liderlerinin bu mevzu hakkında tartışmaları, kavga etmeleri, toplantı üzerine toplantı yapmaları, işe anayasayı alet etmeleri karşısında o kadar bıktım ki, yıllardır türban özgürlüğünü savunduğum halde artık üniversitelerde nudistlerin okuma hakkını sorgulamaya başladım.

Kendilerini demokrat sanan AKP medyasından Hipokritlerin, Darfur'da 50 bin ile 300 bin arasında değişen bir aralıkta insanın soykırımından ve 2.5 milyon insanın mülteci konumuna düşmesinden sorumlu olan ve yakın bir gelecekte 13 bin 300 küsur puanla dünya liginde ilk sırada olup ikinciye manyak fark atmış olan ABD'nin kolaylıkla ipini bir şekilde çekeceği bir soykırımcı diktatörün, Sudan Cumhurbaşkanı'nın, Çankaya'da en üst düzeyde ağırlanması hakkında tek bir kalem sallamayanların sanki **Uğur Mumcu**'nun katilleri de bulunmuş gibi yaygara yaparak Cumhuriyet Gazetesi ve **İlhan Selçuk**'a *"uyan da balığa gidelim"* demeleri karşısında üniversitelere çıplak girilmesini de savunmaya başladım. Sonuçta nudistlerin de simgeleri vücutlarıdır ve bu özgürlüğün takipçisi olmaya karar verdim arkadaş. Madem onların anladığı demokratlık türban takmakla sınırlı ve madem onların yazarlık öngörüleri Orhan Pamuk'a gıcık olan *"low level"* bir ulusalcı macera grubunu tüm kötülüklerin anası sanmakla sınırlı... Madem ki, Afrika'nın halkları insan bile değil onlara. Madem ki onlar sadece kafaya türbanı takmaktalar, ben de nudistleri taktım kafaya. Tamam mı?

Benim şöyle bir projem var, değerli IMF yetkilileri... Bu projemi hükümet yetkililerimize ben söylesem beni dikkate, kaale almayacaklar. Bu nedenle sizden rica ediyorum. Ben geçenlerde durdum, düşündüm ve türban sorununu çözmeye karar verdim. Çözdüm de sonra.

Bence türbanı özelleştirelim. Satalım türbanı. İhale açalım. Yerli-yabancı herkese açık olsun. Ve her kim en yüksek bedeli öderse türban onun olsun, o işletsin sonra... İsterlerse de taksınlar, başlarına örtsünler. Alın bunu başımızdan. Satalım gitsin. Zarar ediyor çünkü...

En sevdiğim noktalama işareti *"üç nokta yan yana"*dır. Çünkü bazı şeyleri de okura bırakırsın. Hele de insanın Gürkan Haydar Kılıçarslan'ın ki gibi akıllı okurları varsa, gerzekçe tribün şovu yapmazsın. Yazını yazar, gerektiğinde üç noktayla tamamlar ve son sözü okurlara bırakırsın.

Baba muhalefet yazıları bitmedi. Aslında pek yakında başlıyor...

yeni Harman
Sayı: 115
1 Şubat 2008 Cuma
Aylık Yerel Süreli Yayındır
Sahibi LM Basın Yayın Ltd. Şti. adına
Tuncay AKGÜN
Yayın Yönetmeni: Tuncay AKGÜN
Editör: Kutlu ESENDEMİR
Yazışleri Müdürü: Ayhan ERDOĞAN
Tasarım: Tanzer ERCANPOLAT
Müessese Müdürü: Ali YAVUZ
Tel: 0212 292 94 50 - 0212 292 94 51
Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No:47
Beyoğlu/İstanbul E-mail: yeniharman@leman.com.tr
Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 858 00 93 (Pbx)
Dağıtım: D.P.P A.Ş Avrupa Distribution: ASV

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Melis Tükel

SİYAHİ ÇEKİM ALABİLDİĞİNE SICAK:

BAŞKALDIRAN LATİN AMERİKA'NIN YENİ YENGESİ: NAOMİ

Fütursuz söylemleri, cesur yürekliliği ve tuhaf karizması ile sadece ülkesi Venezuella'da değil, tüm dünyada tanınan ve adından söz ettiren, geri vites nedir bilmeyen, tavizsiz tutumuyla halkını da yüreklendiren bir devlet başkanı O. 1998 yılında yapılan seçimlerde %56 oy oranı ile başkan olmaya hak kazandı. Akabinde yapılan referandumdan da %94 gibi yüksek bir oran ile sıyrıldı ve böylelikle halkın desteğini tam teşekküllü bir vaziyette ardına aldığını kanıtladı. **Hugo Rafael Chavez Fria,** en son 2006'daki seçimlerde ipi göğüsledi ve 2012'ye kadar Venezuella'nın devlet başkanı olarak kalmayı garanti altına aldı. **Kuzey Kore, İran, Küba, Beyaz Rusya** gibi ülkelerle iyi ilişkiler içinde olan ve siyasette toplumculuk anlayışını benimsemiş, siyasi emeli Latin Amerika'nın birleşmesi olan Chavez, sözünü bugüne kadar hiç esirgemedi. Zır deli olarak nitelendirdiği Bush'a direkt olarak **"eşek"** demiş ve bununla da yetinmeyip, söz yerine tam manasıyla ulaşabilsin diye bu sözünü bir de ingilizce dile getirmişti. **"Mr. Bush you are a donkey"- Bay Bush siz bir eşeksiniz-**

Son olarak da BM konuşmasında **"Şeytan dün buradaydı"** diyerek, yine diğer cesaret yoksunu dünya liderlerinin ve tüm "Bushzedelerin" duygularına tercüman oldu. **Condoleezza Rice** içinse aynı sertlikte bir tanımlaması var: **"soykırım hükümetinin dışişleri bakanı!"**

Cesur yürek Chavez, kendisi ile **GQ Dergisi** adına röportaj yapan Latin Amerika'nın süpermodeli **Naomi Campbell** ve bu röportajda sivrilen aleni kurlaşmaları nedeniyle yeniden dünya basınının gündeminde. Campbell Chavez'den ta en başında etkilenmiş olacak ki röportajına O'nu **asi bir melek** olarak nitelendirerek başlamış. **Sarkozy** ve **Carla Bruni** ilişkisinden sonra siyasi çevreye ve magazin dünyasına bomba gibi düşen bu haber, kulaktan kulağa yayılan evlilik dedikoduları ile de etkisini on misli arttırmış vaziyette.

Polonya'daki Gdansk Üniversitesi'nde yapılan bir araştırmada ideal kadın vücudu formuna en yakın sayılabilecek "tek kadın" olarak gösterilen 37 yaşındaki dünyaca ünlü süper model Naomi Campbell, GQ Dergisi için tanınmış isimler ile röportajlar yaptığı bir seri hazırlıyor. Her ay yayınlanacak olan bu seri Chavez ile başlamış oldu. Röportaj henüz dergide yayınlanmamış fakat basına yansıtılmış kısmından anlıyoruz ki; bu mülakat sadece Naomi'nin gazetecilik serüveninin başlangıcı olmakla kalmadı. Aynı zamanda hangisinin diğerinden daha ünlü olduğunu saptamanın

bir hayli güç olduğu bu ikili arasında cereyan eden romantik münasebetin, tam da ikilinin şanlarına yaraşır şekilde, tüm dünyaya anonsunu yapıyor. Sanıyorum ki; ne Chavez bir ideoloji ile Naomi'nin kendisine sunduğu heyecanı duyabildi şu güne kadar, ne de süper modelin kabarık flört listesindekilerden her hangi biri O'nda bu ayrıksı adamın istemdışı karizmasından süzülen etkiyi yaratabildi. Siyahi çekim alabildiğine sıcak. Röportajın fotoğrafları adeta konuşuyor. İkili arasındaki kurlaşma apaçık ortada ve inanın bu, umurlarında bile değil.

CATWALK ADIMLAR İLE ZİRVEYE

Jamaika asıllı İngiliz manken Naomi Campbell, ilk kez 1986'da **Elle** sonrasında ise Fransız ve İngiliz **Vogue, Harper's Bazzar** ve **Time** dergilerine kapak oldu. Dünyanın en mühim dergilerinin kapaklarında siyahi ten ile boy göstermek es geçilecek mevzu değil. **İlk siyahi kapak kızı** bu ünvanı ile, **Ralph Lauren ve François Nars** gibi markalar ile çalışma olanağını elde etmiş oldu. Sonrasında kendisine Amerikan pazarının kapılarını ardına kadar açan **Lee** ve **Olympus** markaları ile imzaladığı anlaşmalar doğrultusunda, onların podyumda ışıldayan, hem kendinin hem de markaların yıldızını parlatan, göz alıcı **"catwalk"** modeli ve sonrasında da dünyanın en ünlü moda tasarımcılarından **Gianni Versace** ve **Valentino**'nun en gözde mankeni oldu. **Playboy Dergisi** için de poz vermekten geri durmayan manken aynı zamanda, **Madonna**'nın 1992'de yayınlanan **Sex** isimli kitabı için de erotik pozlar vermişti.

Bob Marley, Michael Jackson, Culture Club, Nelly, Jagged Edge, P. Diddy, Jay- Z, Macy Gray, Prince ve **Usher** gibi bir çok ünlü ismin video kliplerine figür olan Campbell için esas müzik kariyeri 1995'de seslendirdiği **"Love and Tears"** ve **"Baby Woman"** isimli singel çalışmalarıyla başlamış oldu. Baby Woman eleştirmenlerce tam bir fiyasko olarak nitelendirilmiş olsa da Campbell bu single ile dünya çapında 1 milyondan fazla satış rakamına ulaştı. Daha sonra Japon şarkıcı **Toshinobu Kubota** ile düet yaptığı **"La La La Love Song"** Japonya'da bir numara oldu ve 1.856.000 kopya sattı.

Bu sırada Campbell iki şirketi arasında mekik dokumaktaydı. **NC Connect** ve güzellik ürünleri üreten **Design House of Naomi Campbell.** 2000 yılında Naomi kendi adını taşıyan ilk parfümünü ve bununla beraber **Naomagic** isimli başka bir parfümü Design House of NC etiketi ile piyasaya sürdü. 2001'de **Cat Deluxe,** 2003'de **Mystery**, 2004'de **Sunset**, 2005'de **Paradise Passion** ve son olarak da **Cat Deluxe at Night** ile parfüm üretimine devam etti.

Campbell her zaman talep gören bir manken oldu. Buna rağmen modellik işinden alabildiğine stresli bulduğu için sıyrılma kararı aldı ve işlerini bu doğrultuda azaltıp ticaret ile yoluna devam etmeye karar verdi. Mankenlik ve ticaretten kazandıkları sayesinde, servetinin 40 milyon dolara yakın olduğu kaydediliyor.

En az kendi kadar ünlü bir çok isimle, gerçeklik payı olsun olmasın, adı beraber anıldı. Bunların arasında **Mike Tyson,** U2'nun bateristi **Adam Clayton,** Renault F1 takım kaptanı **Flavio Briatore, Usher, Eric Clapton, Sylvester Stallone,** İskoç aktör **Gerard Butler, Prens Albert, Robert Goode, Norman Sukkar, Matteo Marzotto** ve **Terrance Howard** gibi isimler var.

KAPRİS KRALİÇESİ VE HAFİF NEVROPAT BİR KADIN

Latin Amerika'nın süper model yengesinin başı şu zamana kadar türlü sebeplerden çok ağrıdı. Uyuşturucu bağımlılığı, yanında çalışanlara uygulamaktan kendini bir türlü alıkoyamadığı fiziksel şiddet ve tabii sözlü aşağılama gibi sinirsel alışkanlıkları onu bir çok kez mahkeme salonlarına taşıdı. Campbell'in uyuşturucu bağımlısı olduğuna dair dedikodular hiçbir zaman kesin olarak kanıtlanamadı fakat emrinde çalışanlara karşı takındığı tavırdan ve kontrol edemediği öfkesinden ötürü kamu ve para cezaları aldı. Sekreterinin kafasında telefon kırmışlığı, dişlerini etine geçirmişliği, akabinde bunlarla yetinemeyip onu seyir halindeki bir arabanın önüne itmişliği bile var. Sözlü aşağılamalar ise gırla. Zira, hafif nevropatlık var zerde.

Hakkında açılan davalarda zaman zaman hapis istemi ile yargılanmış olsa da her daim hatırı sayılır meblalar ile işin içinden sıyrılmayı başardı ünlü manken. Kimi zamansa çarptırıldığı kamu cezaları sebebiyle kamusal alanlarda yerleri paspaslamak zorunda kaldı.

Geçtiğimiz sene 9 ülkeden 397 firmanın katılımıyla gerçekleştirilen Uluslararası İstanbul Hazır Giyim Fuarı'nın açılışı için Türkiye'ye gelmiş, havaalanında kendisini görüntülemek isteyen medya mensuplarından köşe bucak kaçmış, kendini henüz indiği uçağına saatlerce hapsetmiş ve onbir saatlik uçak yolculuğunun ardından podyumda bir dakikadan az bir süre kalmıştı. Anlayacağınız kapris konusunda sınır tanımayan, kimselerin eline su dahi dökemeyeceği bir bayan kendisi.

Aksamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TEN UYUŞMASI DEDİKLERİ BU OLSA GEREK

Fakat Chavez ile yaptığı röportajda ne kadar da naif Campbell. O agresif kapris kraliçesi kadından eser yok. Sosyalizmi demode bir marka olma durumundan kurtaran ve ona yeni bir soluk getiren, kitle iletişimi kuvvetli, inanç perçinleyici Chavez ise bildiğin; kendini karşısındaki kadına beğendirme çabasında olan bir erkek profili çizmekle meşgul röportaj sırasında. Verdiği cevaplarla sanki okuyucuları değil de Campbell'ı etkileme derdinde.

Sert tavırları ve radikal çıkışları ile nam salmış bir devlet başkanının içine düştüğü bu durumu gülünç ve konumu itibariyle yakışıksız bulanlar, reklam kokusu alanlar da var elbet. Fakat kimse Chavez gibi başı dik, çekincesiz bir adamın kendini böyle bir alengirin içinde istemeden bulduğunu ya da bir şekilde alet edildiğini söyleyemez. Kıtanın en meşhur bu iki siyahisi aralarında aşk olsa da olmasa da isimlerinden son zamanda bolca söz ettirmeyi başardılar. Chavez ve Campbell'i birbirlerinin ilgi alanına sokan bu mülakat sonrasında, ikili arasında yaşanması muhtemellerin tümü yanlarına kar kalacaktır en kötüsü. Orası da bizi bağlamıyor zaten. Biz daha çok işin mizahi, zeki ve hayranlık uyandırıcı kısımları ile ilgileniyoruz.

"Bu yaprakları kapitalizm kokain haline getirdi. Koka, kokain değildir!"

Kimse haksız olduğunu söyleyemez değil mi?

Bakınız, Chavez en son Latin Amerikalı müttefik liderler ile düzenlediği ve televizyondan canlı yayınlanan zirvede kokainin hammaddesi olan koka yaprağını çatır çutur yedi ve bununla da kalmayıp bir de üzerine koka üreticilerine teşekkürlerini sundu. Salonda bir alkış tufanı koptu ki sormayın. Bu meydan okuyan, umursamaz tavır ile Chavez hem Amerika Kıtası'nın bazı yerel kesimlerinde halen uygulanmakta olan bir geleneği yerine getirmiş, dolayısıyla köklerinin hala aynı yerde sapasağlam durduğunu bu şovu ile kanıtlamış, hem de ince zekasının ürünü olan espiri yeteneğini koka üreticilerine destek veren ve zirveye yaprakları getiren **Evo Morales**'e; **"Beni yarı yolda bırakmayacağını biliyordum dostum. Benim de stoklarım tükenmeye başlamıştı"** diye seslenerek bir kez daha gözler önüne sermiş oldu.

Latin Amerika'nın güç kuvvet verdiğine inanılan ve halen uyarıcı niteliğinde geleneksel olarak çiğnenen koka yapraklarının Chavez ve Naomi ikilisinin başka bir ortak noktası olduğu ise aşikar.

Şimdi bir bakalım. Yerli mankenlerimizin hayal dahi edemeyeceği meblaları sadece podyumda ileri geri bir iki kez giderek banka hesabına ışınlatan, modelliğin dışında iki adet gelir hazinesi şirketi de bulunan, adımı para eden, zeki ve hatta on parmağı on marifet bir afetten bahsediyoruz.

Naomi'nin nokta atışı ile bir yerinden muhakkak isabet ettirdiği adamın konumundan ve realliğinden feyz alınız...

Darısı hepinizin başına.

AYASOFYA'NIN KARŞISINDAKİ SAMSPSON SARAYI'NDA, HİPODROM'UN ALTINA GİDEN GİZLİ YOL

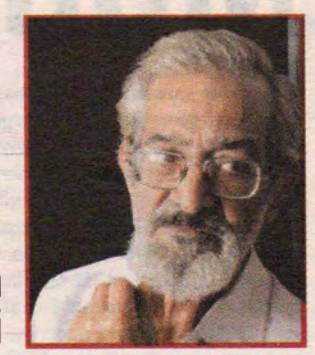

Eflatun Nuri

Hipodrom'un içinde dizilmiş dikili taşları, anıtları koruyan yarış arabalarının dönüşünü sağlayan, başı ve sonu kavisli tahta perdeler yenilenmişti. Nika ayaklanmsında yakılmış, yıkılmıştı. Tirbünlerin oturulacak yerleri, merdivenler her şey elden geçmişti. Ayasofya'nın karşısında Mikon Taşı'nın yanındaki,Sampson Sarayı vardı. Beş yüz kaideli, işlemeli, yuvarlak mermer sütun üzerine, üç kat olarakdaire şeklinde inşa edilmişti. Bu sarayın (Yere Batan Sarayı) alt katı törenlere, şölenlere, üst düzeydeki askeri erkana açıktı. Zemin katında hipodromun altına açılan bir dehliz vardı. (Günümüzde bu yer hala sarnıç olarak biliniyor) En büyük merkezi sarnıç, İstanbul Vilayet Binası ile eski İzzettin Han arsında kalan yerdeydi. Buradan künklerle 'Pişirilmiş toprak borularla Ayasofya'ya, oradan Sampson Sarayı'na, oaradan da Hipodrom'un altından saraya su veriliyordu.) oyerde bulunan çok eski bir yapının Şehir Misafirhanesi'nin kalıntıları kaldırılırken geniş bir alana yayılmış mozayikler bulundu. Kanımca o mozayik tablo üzerine toprak dökülüp bir kısmı küçük bir park haline getirildi, bir kısmı da yola gitti.' Orta kat form salonu, üst kat İmparator'un özel muhafız bölüğününyemekhanesi ve yatakhanesi olarak kullanılıyordu. Özellikle komutan Belisaros ile eşi Antonina'ya sarayda onlar için ayrılmış bir bölümde kalıyorlardı.

Teodora gözlerini açtı, öğen uykusundan uyanmıştı. Yatağının içinde gerindi... Çırıl çıplaktı, hava çok sıcaktı. Her şeyini üzerinden çıkarıp yatak odasının ortasına doğru fırlatmıştı. Yavaşca kalktı, ter içindeydi. Aynanın karşısına geçti, uzun süre toz pembe, pürüzsüz diri vücudunu seyretti. Sonra gözü saçlarına takıldı. "Cadı gibiyim" dedi ve gözlerindeki çapağı görünce arkasını döndü. O an kapı yavaşca aralandı. Antonina'yı gördü, gülüyordu "Ne gülüyorsun? Açıkta bir şey mi gördün?" Cadı ne olacak, pis karı" dedi. "Haydi çabuk gelin kraliçem, keçi sütü, koyun sütü ve manda sütü karıştırılmış banyonuz hazır" "Sen de gel fıçıya beraber girelim" "Sığar mıyız acaba?"

Biraz sıkışsalarda güle oynaya ılık sütün içine girdiler. Onlar birere tavuk göğsü gibiydiler. Sesleri çığlıkları sarayın içerisinde yankılanıyordu. "Yapmaaaa!" "Sen yapıyorsun" "Kız rahat dur!" "Ne yapıyorum ki?" "Ayyy!" "Valla canımı acıttın!" "Sen de!"

Bir saat sonra istakoz gibi kızarmışlardı... Birer örtüye sarınmış iki genç kız gibi fingirdeşerek koşuyorlardı. Onların banyolarını hazırlayıp keseleyen, kokular süren arap köle kız arkalarından "Sanki sütten çıkmış ak kaşıklar" diye mırıldandı. Teodora ile Antonina Hipodrom'u sarayın balkonndan seyrediyorlardı. Her yer mavi, yeşil bayraklarla donatılmıştı. Sütunlar adeta, çiçeklerle sarılmıştı. Meşaleler çoktan yakılmış, kapılar açılmış halk birbirini ezercesine içeri giriyordu. Antonina éKraliçem sizi çok dalgın ve düşünceli görüyorum" "Haaa!.. Evet bir an eski günlerim gözümün önüne geldi. Şu arenanın saağ tarafı dışında Form Kostantiniye 'ye (Çemberlitaş) yakın bir meydan vardı. Şu an duyduğumuz davul, trompet, boru seslerioraları inletirdi. Büyüklü küçüklü gösteri kumpanyaları vardı. Ben ablam ile küçük bir kumpanyada pandomin yapıyorduk. O günler ben on yedi, ablam ondokuz yaşlarındaydık. Az bir para ile geçinmeye çalışıyorduk. Geçen yıllar içinde gösterilerimiz sevildi. Şehirde bizi hemen herkes tanıyordu. Giderek de, üst düzey yöneticilerin şölenlerinde masalarında, meze olduk. Tehditle, zorlukla hatta kaba kuvvetle yataklarına attılar. Afrika Pentopolis Tiyatrosunun yöneticisi Tyroslu, Ecebolus'a aşık oldum. İskenderiye'de bir oğlum oldu. Fakat bu beraberlik giderek beni bir köle durumuna düşürdü. Her an dövülen, sövülen, işkence gören biri oldum. Çocuğumu bile alamadan oradan da kaçmak zorunda kaldım. Daha sonra bu konuma geldikten sonra ilk iş olarak; dokunulmazlıkları olan, o ırz düşmanı yöneticilerin ve yüksek memurların hepsini birer birer yakalattım. Onları öncelikle hadım ettirdim. Sonrasında ölüme mahkum edilmiş barbarların hücrelerine kadın giysileri giydirip kapattım" dedi.

Antonina kahkahalarla gülmeye başladı, "E sonra?" "Aradan üç, dört ay geçti gidip bir göreyim dedim" "Eeee!.." "Ee si ne birde baktım ki hepsi hayatından memnun. O an kafam attı, 'hepsinin kafalarını kesin!' dedim" Antonina dehşet içinde irkildi. Bu ara köle kız bir tepsi içerisinde iki kupa kızılcık şerbeti getirdi.

Sarayın alt katında ki toplantı salonunda, Justinianus Belisarios, Prokopis, Vali ve üst düzey bürokratlar vardı. Justinianus'un Hipodrom'da yapacağı konuşma metni hakkında ve alınacak önlemleri tartışıyorlardı. Prokopis'in önerisiyle, konuşma metninin son bir kaç cümlesinin yeterli olacağı kanısına varıldı. Daha sonra, sarayla Hipodrom arasındaki gizli geçitten geçip imparator locasına geçtiler. Justinianus halkı selamladı. "Sevgili halkım, bu haftadan sonrada, her hafta sürekli olarak yarışlar devam edecektir. Özellikle iki taraf yani Maviler'le, Yeşiller arasında sevgi ve barışın sağlanması beni çok mutlu etti. Artık her kes birbirine sımsıkı sarılmaktadır."

Halk coşku içinde Justinianus'u alkış ve çiçek yağmuruna tutmuştu. Justinianus'un sesi Maviler ve Yeşiller'in koçlarına verilmiş özel odalarından duyuluyordu. Teodora ile Antonina'nın aynı Justinianus'un dediği gibi koçlara sımsıkı sarılmışlar ve kucaklarında şarap içiyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burhan Kum (Ressam)

Modern ve gerisi

Görsel sanatlarla ilgili olmasına rağmen görmediğim bir sergi ile ilgili bir yazı yazacağım. Bu yazıyı yazabilmek için sergiyi görmememin daha iyi olacağını düşünüyorum, çünkü yazı belirgin bir sergiyle değil *sergi düşüncesi* ile ilgili olacak. Kimileri böylesine bir tavrı kıskançlık emaresi ya da tam bir cehalet örneği olarak yorumlayabilir, ancak ben buna bilginin üretilme nedenine ulaşmak ve yayma biçimini irdelemek için tutulan bir tür **oruç** diyeceğim. Beni ilgilendiren sergiye kimin dâhil edilip edilmediği, hangi döneme ait hangi işinin sergilendiği ya da işin adedi, boyu veya kilosu değil, küratörlük makamının hangi güncel projeye hizmet ettiğinin sorgulanmasıdır. (Kürator kelimesini her yazışımda bilgisayarımın kelimenin altını yeşil kırık çizgiyle işaretleyerek, beni bu yabancı dil kökenli kelimenin yerine Türkçesi olan 'kollayıcı'yı kullanabilirisiniz yollu uyarmasını, neyi kolladıklarını merak ederek manidar bulurum.) Ayrıca beni bu yazıyı yazmaya iten nedenlerden bir diğeri de serginin ardından patlak veren sanat mühendisleri savaşı oldu.

Belirgin bir döneme ait *belgeleme-bellekleme* amaçlı her sergi bir tarihyazımı denemesidir ve hiç şüphesiz kurgusaldır. Her kurgu bir tercihler dizgesinin sonucu olduğuna göre de kurgusal olanın kurcalanması, bu kurgunun bir araya getiriliş aşamasında yapılan tercihlerin altında yatan nedenleri çözümleyebilmek için bir zorunluluktur.

Modern kavramının, okuduğum onlarca tanımından aklıma en çok yatanına Harry Harootunian'ın **İmparatorluğun Yeni Kılığı** adlı kitabında karşılaşmıştım: ABD'nin İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra benimsediği ideoloji uyarınca, geleneksel toplumları modern uluslara dönüştürmenin temel şartı, bu toplumların Amerikan ürünlerine açık olacak şekilde düzenlenmesidir. (Benzer bir tanımı "Politik ve sosyolojik **'modernleşme'** teriminin bir anlamı varsa, Amerikanlaşma benzeri bir şeyin yerine kullanılan karışık ve zayıf bir sözcüktür." diyen John Lukacs da yapmıştır.) Bu süreç Türkiye için 1950'lerde başlamış olduğuna göre *–aynı 2001'deki Modern Türk sergisinde olduğu gibi-* geçtiğimiz yıl açılan **"Modern ve Ötesi"** sergisinin de başlangıç tarihi olarak 1950'yi almasını, ancak **"mükemmel"** olarak tanımlayabiliriz. Tanzimat'tan beri içini batılılaşma ve uygarlaşma olarak doldurduğumuz modernleşmenin sancılarını yaşıyoruz. Kimilerine göre de cumhuriyet ve onun resmî ideolojisi Kemalizm, batılılaşma sürecinin en baskıcı bir biçimde uygulandığı dönemi temsil ediyor. O halde, sergide modernliğin başlangıç tarihi olarak devletçilik ve anti-emperyalizm gibi kavramların kazınarak, Türkiye'nin bir Amerikan sömürgesine dönüşme sürecinin başlatıldığı yılın alınmasını sanırım Harootunian da onaylayacaktı. Anti-Kemalist olmanın pek desteklendiği 'güncel sanat'ta, Kemalizm'in, mucidi olmadığı halde, içerdiği her kavram öcü olarak resmediliyor. Sömürgecilerin nefret ettiği **devletçilik** ve **anti-emperyalizm** de bunlardan ikisi. Bunlar yalnızca Kemalizm'e özgüymüş gibi gösterilerek, **"totaliter"** Kemalizm'den kurtulurken bu kavramları da kovmak pek işlerine geliyor. Amaç, geriye liberal küresel sermayenin kimseye hesap vermek zorunda olmadan, acımasızca at oynatacağı bir alanın kalması.

Güzel sanatlar yalnız bu topraklarda değil bütün dünyada filizlenmeye başladığından beri devlet himayesinde gelişmiştir. Görsel sanatçılar, anarşist-bohem duruşlarıyla, süreç içinde bu denetimden kimi zaman kurtulmuş gibi görünseler de aslında bu durum onlar için de farklı değildir. Akademiler, müzeler, ödüller (Prix de Rome, Turner Prize) ve büyük sergiler (salonlar, bienaller) her zaman için devletin *–ya da sistemlerin-* ideolojisini kitlelere aktaran kurumlar ve etkinlikler olarak var olmuştur. Bu durumun yarattığı resmî ve itaatkâr sanatın açmazını kırmaya yönelik muhalif adımları da, yine bağımsız inisiyatiflerini kullanan sanatçılar atmıştır. Ancak, günümüzde devletin etki alanlarını birer birer ele geçirmeye çalışan tekeller için **"bağımsız-muhalif"** sanatçıların desteklenmesi bir taşla iki kuş vurmak demektir. Ne Rockefeller, ne Soros, ne Koç, ne de Siemens **"vatan, millet hayrına"** sanata ve sanatçıya para ayırmaz. Hem **"özelleştirme"** adı altında, devleti bu alandan dışlayıp sanat üzerindeki denetimi ele geçirirlerken hem de sanatçıların başını okşayıp, ağıllarında besleme şansını yakalamış olurlar. Bu da, ister istemez, sanatçılar için **"kul"** olacakları yeni bir **"kapı"** açılması anlamına gelir. Bu sisteme karşı olanlar ise, **"özgürlük düşmanı, totaliter rejimlerin destekçisi, çağdışı, arkaik sovyetist"** gibi tanımlarla damgalanarak ekarte edilmeye çalışılır.

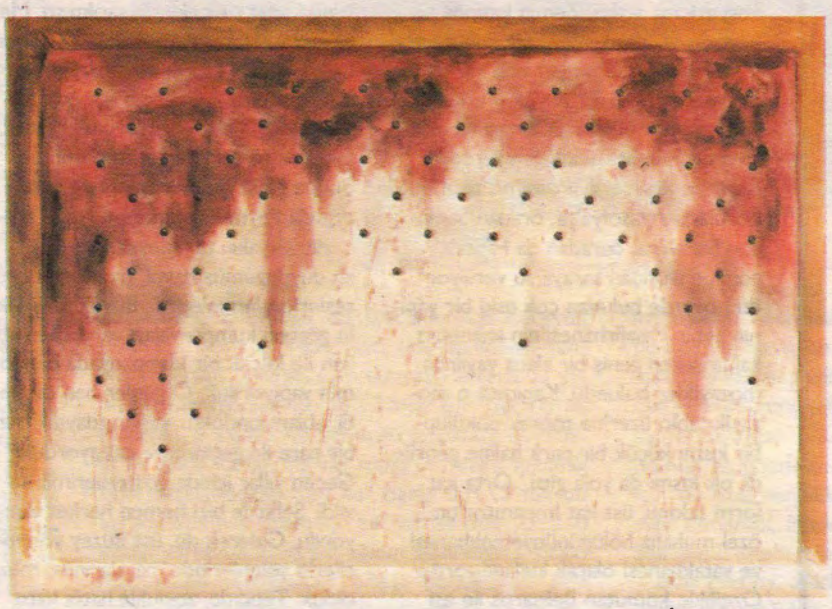

Bu bağlamda, öncelikle 'Modern ve Ötesi' sergisinin açıldığı mekânı ben herkes gibi **"Yaşasın! Nur topu gibi bir çağdaş sanat merkezimiz daha oldu"** nidalarıyla karşılamadım. Hazırlık aşamasında dışarıya sızan haberlerden, bir modern / çağdaş sanat müzesi olması beklenilen **Santralistanbul**, atölye, eğitim, rezidans programlarıyla desteklenecek bir sanat üssü ve geçici sergilerin düzenleneceği bir kültür merkezi olma tercihiyle, geçtiğimiz yaz başbakan Erdoğan tarafından açılmıştı. Kurumun, dünyanın baş belası **George Soros**'un himayesindeki Bilgi Üniversitesi bünyesinde olması *şüpheli* olması için zaten yeterli. Sergi için dört küratör atayan, üniversitenin Mütevelli Heyeti Başkanı, kısaca patronu **Oğuz Özerden**'in, 2001–2006 yılları arasında, üniversiteden artan zamanını Soros'un spekülasyonlarla oluşturduğu servetinden ayırdığı paralarını **"muhalif"**lere aktaran **Açık Toplum Enstitüsü**'nde danışmanlık yaptığı da malûmumuz. Eh, bu durumda insan ister istemez **Eva Cockroft**'un, geçtiğimiz sayıda sözünü ettiğim, **New York Museum of Modern Art** ile **CIA** arasındaki yakın ilişkiyi gözler önüne serdiği makalesini hatırlıyor. (Bu arada, her türlü tehlike öngörüsünü **"komplo teorisi"** olarak dışlayan şahıslar, Eva Cockroft bu makalesini 1974'te değil de 1954'te yazsaydı, muhtemelen onu da komplo teorisyeni olmakla suçlayacaklardı. Ancak, gerçekler ortaya çıktığında, komplo teorilerinin fakirin ideolojisi olduğu klişesi, nedense kimseyi utandırmıyor. Bence dünyadaki en büyük sorunlardan birisi de iktidar ve yandaşlarının günümüz ve geleceğe yönelik, işlerine gelmeyen tüm sezgisel kurguları ve öngörüleri, komplo teorisi adı altında, ta başlangıçta susturulmaları.)

Serginin açılmasının ardından izlediğimiz **'küratörler savaşı'** serginin içeriğine yönelik eleştirilerden çok, küratörlerin piyasayı denetleme kaygılarının sergi üzerinden devam etmesi biçimindeydi. Kendi tabiriyle **'güncel sanatın İsa'sı'** Vasıf Kortun sergi için "Hüzünlü taşta manzaraları" tabirini uygun bulurken, Beral Madra "50 yıllık bir sanat üretimini toplu olarak göstermeyi amaçlayan bir sergi, bunu işin doğasına ters düşen (işin doğasına 'düz düşen'in ne olduğunu açıklamadan), *numunelik* fuar biçiminde sunuyor." diye yazdı. Levent Çalıkoğlu "Sergide küratoryal bakış konusunda uzlaşmazlık var. 50 yıllık zaman dilimini öyle birbirinden ayırma şansınız yok" sözü üzerine kendisine yöneltilen **"Senin yaptığın 'Modern Türk' sergisi tıpkı Santralistanbul'daki 'Modern ve Ötesi' gibi modernliği 1950'lerle başlatıyordu. Ama sen Radikal'de çıkan yazında bunu eleştirdin"** sorusuna, **"Modern Türk sergisinde, 1950–2000 perspektifini ortaya koyarken modernleşmenin tarihini anlatmadık biz... Bir zaman dilimini, 10'ar yıllık periyotlara bölerek anlatmak istedik. Öyle inşa ettik. Seçici kurulunda ben, Bedri Baykam, Adnan Çoker, Mehmet Güleryüz vardı. Sergiyi 1950'den başlatma önerisi, fikri Yusuf Taktak ve Tomur Atagök'e aitti"** yollu cevabıyla **"sorumluluğu"** başkalarına yüklemeyi tercih ediyordu.

Sergiyle ilgili en aklı başında ve sorgulayıcı eleştiri Ahu Antmen'den geldi:

"Modern bölümündeki yapıtların hemen hemen hepsinin 70 yıllık emektar müzemiz İstanbul Resim Heykel Müzesi koleksiyonuna, çağdaş bölümde yer alan yapıtların hemen hepsininse sanatçıların kendilerine ait olması, sanat ortamımıza dair ne çok şey söylüyor! Hemen her özel müze sergisinde İRHM koleksiyonuna başvurulduğuna göre, devletin bir döneme kadar ciddi alımlar yaptığında ve Türkiye'nin modern sanat tarihinin orada olduğunda demek ki herkes hemfikir. 'Modern ve Ötesi'nin modern bölümünde, birkaç özel koleksiyoncunun ve Santralistanbul'un kendi sınırlı koleksiyonu hariç, hemen tümüyle İRHM koleksiyonunu, modern bir kabuk içinde yeniden izliyoruz. Kısacası, yeni koleksiyonlardan derlenmiş sürprizler aramayın ve siz de benim gibi, o halde neden bunca yıldır İRHM adam edilemedi diye merak edin."

Çok güzel, fakat serginin "ötesi" bölümünün küratörü **Fulya Erdemci**, Antmen'in yerinde tespitini tartışmak yerine, **"Yanlış veriler üzerine kurulmuş ve önyargılı"** değerlendirmesi ile bir kenara itti. Oysa Antmen devletin sanat üzerindeki hegemonyasını (devletçilik!) şiddetle eleştiren, büyük sermaye destekli liberal küratörlerin tutarsızlıklarını çok net bir biçimde ortaya koymuştu. (Ben de, bu arada, devlet kurumlarını satıp savmayla uğraşan AKP hükümetinin İRHM'yi özel sektöre ne zaman devredeceğini merak ediyorum.) Erdemci'nin asıl hedefi sergiyi **"taşralı"** olarak aşağılayan Kortun'du: **"Vasıf Kortun'un resmi görüş diye bir sitesi var. Siteye girdim, baktım. Şuna çok şaşırdım. 'Resmi Görüş' ilk olarak, çıkardığı derginin ismiydi. Aslında da çok ironikti, var olan yerleşik -devlet ve galerilerin belirlediği- ortamla ironik bir zıtlık oluşturuyordu. Şimdi Vasıf öyle yazıyor ki hakikaten resmi görüş! Hiçbir alternatifliği yok. Daha önce hiç girmemiştim sitesine, yazılarını okudum, bilimsellikten uzak, sıradan yazılarla karşılaştım. Adeta *chat* esprisinde dedikoduvari yazılar. Çok da tahammülsüz, öyle ki, yazdıkları sanki 'resmi görüş', tek doğru gibi."** Kelimesi kelimesine düzey bu. Hem tartışma ortamı yaratmak için bir sergi düzenle, hem de ancak **Şamdan** dergisinde okuyabileceğiniz bir tarzda birbirinle dalaş. Ayrıca serginin kapsama alanına aldığı isimlere itirazlar da, **"O varsa. Bu neden yok?"** türünden ayrıntılarla ilgiliydi. Filozof boşuna dememiş **"Kim olduğuna bakmam, aslolan toplumsal bilinçtir."** diye.

Her sanat yapıtının üretilmesi kadar adlandırılması ve sınıflandırılması da ideolojik temellere dayanır. Bir kurum, kendisini otoriter bir yapı olarak konumlandırıp, tarih yazmak adına bu adlandırma/sınıflandırma işlemini yaptırma yetkisini nereden alır? Tarih yazmak yetkisiyle donatılmış ve bu emir doğrultusunda bir sav öne süren bir sanat mühendisinin, eleştiriler karşısında "Benim içim çok rahat. Tarih budur demediğim için de rahat. Bu bir kurgu." diyerek somut sorumluluktan sıyrılmasına göz yumulabilir mi? Her serginin, bellek oluşturmak amacıyla bir araya getirildiği gün gibi aşikârken, küratörün ortaya koyduğu seçkiyi 'muhayyer' kabul edebilir miyiz?

Bir **"tabela"** üniversitesinin himayesinde olan Santralistanbul'un *-arada üniversitenin Görsel İletişim Tasarımı ile Fotoğraf ve Video bölümleri öğrencilerinin işlerinden oluşan sergileri Santralistanbul'da açarak üniversitenin reklâmını yapma şansı da ihmal edilmez. Açık pazarı savunan bir ideolojinin kapalı pazar usulü çalışması diye buna denir-* paranın gücüyle dayattığı otoritesiyle sanat tarihi adı altında önerdiği bilgiyi oluşturma girişimindeki amacı, iddia edildiği gibi Türk görsel sanatında son 50 yılın dökümünü çıkarmak değil, bu konuda bundan sonra tek yetkili değilse bile, söz sahiplerden bir olmaktır. Bunu da, zaten böyle bir birikimi oluşturmuş bir kurum olan İRHM koleksiyonu üzerinden, yani sırtını sağlam bir mevziiye dayayarak yapmakta. Eh, böylece bundan sonraki sergilerinde yapacaklarının da 'doğruluğunu' şimdiden garanti altına almış olmanın huzuruyla istediği gibi at oynatacağı bir alanı açmış oluyor. Zaten bu sergiyle ilgili sanatçılardan *–sergiye katılmayı reddeden Canan Beykal ve Mehmet Aksoy'u saymazsak-* **Ömer Uluç**' un, **"Eski akademik yaklaşıma şimdi bir yenisinin eklendiğini"** söylediği bildirisi hariç, yazılmış herhangi bir cümle okumadım. Nedeni, gelecekte kendilerine verilme olasılığı olan ulûfeyi tehlikeye atmamak olabilir.

Oluşturulan sanat tarihsel her bilgi, o bilgiye kaynaklık eden sanatçıların, o bilgiyi oluşturma yetkisini elinde bulunduranlar tarafından kontrol edilebilmesini sağlar. Ayrıca Beral Madra'nın 'Modern ve Ötesi' sergisiyle ilgili cümleyi sarf ettiği yazısında, **"Kültür sanayisinin üretim ve tüketim süreçleri"** olarak adlandırdığı işleyiş, **"AB ülkelerinde devlet ve yerel yönetim tarafından değil, bağımsız kültür konseyleri, kültür üretim şirketleri, STK'lar ve uzmanlar tarafından gerçekleştiriliyor"** iddiası da gerçeği yansıtmıyor. Dünyanın hiçbir yerinde sermayeden **"bağımsız"** ne kültür konseyleri, ne de masum ve idealist STK'lar var. **"Uzman"**lara ise bu payenin kim tarafından ve nasıl verildiği ise kocaman bir muamma.

Bu durumda yapılacak ilk şey sermayenin bir **"sanat müdürü"** olarak üzerimize yerleştirdiği küratörlerden kurtulmaktır. Aksi takdirde üretim irademizi onların denetimine teslim etmeye devam ederiz. Sermayenin finansal kaynakları küratörler aracılığıyla dağıttığı düşüncesiyle çaresizliğe kapılmaya da gerek yok. **"Parasız sanat olmuyor"** düşüncesiyle sponsorlara boyun eğmek veya beklentilere cevap vermek yerine, sanatın üretim ve tüketim süreçlerinde denetimi elden bırakmamak gerekiyor. Tarih yazıldığı gibi silinebilen de bir şeydir. İlla içinde olmak gerekmez, bazen dışarıda kalmak daha özgür olmanızı sağlayabilir...

Yazacaklarımı yazdım, şimdi sergiyi gezmeye gidebilirim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org